

Bạn Trai Cũ

Contents

Bạn Trai Cũ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	32
7. Chương 7	38
8. Chương 8	42
9. Chương 9	50
10. Chương 10	54
11. Chương 11: Phiên Ngoại 1	62
12. Chương 12: Phiên Ngoại 2	64

Bạn Trai Cũ

Giới thiệu

Edit : SagittariusThể loại: Tra thụ quay đầu, gương vỡ lại lành. Ôn hòa dịu dàng tình anh công x phong lưu giáo hoạt n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-trai-cu>

1. Chương 1

Từ Việt nhận được một tấm bưu thiếp từ Nigeria gửi tới.

Mặt trước là một bức ảnh, chụp một đàn linh dương đang chạy như bay trên đồng cỏ. Ảnh chụp vô cùng đúng lúc, phô bày được hết dáng vẻ sinh động của linh dương, trong bụi cỏ gần đó có một giọt sương sắp rơi, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Mặt sau không ghi tên người nhận cũng không có ký tên, chỉ qua loa viết một câu: “Hết thầy bình an, đừng lo lắng.”

Cứ như người viết sắp sửa theo đuổi một cuộc hẹn hò tuyệt diệu, nên qua loa vội vàng mà viết ra.

Từ Việt hôm nay cũng có một cuộc hẹn. Mấy năm trước anh đã nói thật với gia đình, nhưng cũng không thể ngăn cản cha mẹ nhiệt tình mai mối, chẳng qua đối tượng từ nữ chuyển thành nam mà thôi. Đối tượng lần này là giáo viên trung học, tính tình tốt, nghề nghiệp cũng tốt, nghe nói tương mạo cũng ít ai bằng.

Từ Việt kỳ thật không mấy hứng thú, nhưng lại không muốn thất lễ, buổi chiều vẫn cứ tan sở về sớm, dự định thay quần áo rồi đi đến chỗ hẹn. Anh cầm cái bưu thiếp nọ đi vào thang máy, ấn số “11”. Anh ở nhà số 1102, căn hộ hai phòng ngủ, để trả hết tiền vay vẫn cần hai mươi năm nữa.

Cửa phòng dùng mật mã để khóa, Từ Việt thuận thực bấm một dãy số, cửa mở, anh cúi đầu nhìn thấy trước cửa có một đôi giày nam xa lạ. Màu nâu nhạt, mũi nhọn, so với giày anh nhỏ hơn khoảng nửa số.

Từ Việt lặng người một chốc, cầm lấy đôi giày nọ đặt lên kệ giày, sau đó đi vào phòng khách.

Trên sofa trong phòng khách có một người đàn ông đang ngồi.

Người đàn ông đó vô cùng trẻ tuổi vô cùng anh tuấn. Hấn hai chân vắt chéo, ánh mắt như ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, càn rỡ dừng ở trên người Từ Việt.

“A Việt,” hắn nói, “Đã lâu không gặp.”

Từ Việt nhìn hắn, cũng không cảm thấy giống như tiểu thuyết miêu tả nào là thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, anh chỉ bình tĩnh nói: “Ừm, chào cậu, Sở Dật.”

Như vô số lần trong giấc mộng, Sở Dật cười với anh.

Từ Việt liền hỏi: “Về lúc nào vậy?”

Sở Dật không chút khách khí, tự rót nước cho mình, bằng cái ly sứ màu trắng của anh, nói: “Hai ngày trước trở về, về nhà cũ một chuyến, sau đó liền tới tìm anh.”

“Cậu vào bằng cách nào?”

Sở Dật cười hì hì: “Mật mã là sinh nhật em, chẳng lẽ em lại không vào được?”

Đôi mắt đen của hắn nhìn Từ Việt, khuôn mặt lộ ra vẻ ngây thơ như trẻ nhỏ, nói: “A Việt, em rất nhớ anh.”

Đó là thủ đoạn quen thuộc hắn thường dùng để tán tỉnh, Từ Việt đương nhiên sẽ không coi là thật. Anh nhìn nhìn bưu thiếp trong tay, hỏi: “Cậu không phải đang theo đuổi một nhiếp ảnh gia tự do tới tận Phi Châu sao? Người đó đâu rồi?”

“Nhiếp ảnh gia tự do? Ai?” Sở Dật suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra, “À, anh nói Ellen? Bọn em chia tay đã bao nhiêu năm, em đến mặt anh ta cũng không còn nhớ rõ nữa.”

Từ Việt đem tấm bưu thiếp kia đưa cho hắn. “Cái này hắn là tác phẩm của vị kia bạn trai cũ của cậu nhỉ? Một tháng trước mới từ Lagos gửi tới.”

Sở Dật nhìn nhìn con dấu bưu điện, mặt không đổi sắc nói, “Là chuyện một tháng trước.”

Giọng điệu cứ như là đã qua một trăm năm.

Từ Việt đành phải nói: “Cũng phải, thời gian này cũng đủ cho cậu thay lòng đổi dạ một trăm lần.”

Sở Dật cười ha hả. Hắn cười xong mới từ sofa đứng dậy, xô dép lê đi đến trước mặt Từ Việt. Hắn chỉ hơi thấp hơn Từ Việt một chút, hai người đối diện, Từ Việt vừa vặn có thể nhìn thấy đôi lông mày đen nhánh của hắn. Trước đây, lúc bọn họ thân mật, Từ Việt rất thích hôn lên đôi lông mày ấy, khiến chỗ ấy ửng đỏ lên.

Sở Dật hai tay choàng qua vai Từ Việt, hơi thở ấm áp phả qua hai má anh, hỏi: “A Việt, anh có nhớ em không?”

Từ Việt đẩy tay hắn ra, nói: “Tôi phải ra ngoài, tối nay còn có hẹn.”

“Hẹn ai? Nam hay là nữ?”

“Nam, hẹn hò.”

“Anh thật sự muốn đi?”

Từ Việt hỏi lại: “Vì cái gì mà không đi?”

Anh vào phòng ngủ thay quần áo. Lúc đeo cravat vào, Sở Dật dựa vào cạnh cửa nhìn anh, khuôn mặt ẩn hiện dưới ánh sáng mờ mờ, nói: “Không mặc cũng đủ đẹp rồi.”

Từ Việt không phản ứng.

Hắn lại tự nói: “Đúng lúc em cũng muốn ra ngoài ăn cơm, anh đưa em đi một đoạn, đến nội thành cho em xuống là được.”

Kỳ thật thời gian hãy còn sớm, nhưng Từ Việt không muốn ở chung một phòng với hắn, anh thay quần áo xong liền nói: “Đi thôi.”

Sở Dật đi theo anh đi ra cửa, ngồi trên ghế đầu ở cửa cột dây giày, Từ Việt thoáng nhìn hắn liền chặc lưỡi hai cái. Ngần ấy năm qua đi, hắn vẫn như trước không buộc tốt dây giày được.

Đổi lại là ngày trước, Từ Việt sớm đã ngồi xổm xuống giúp hắn, lúc này lại giả vờ như không nhìn thấy. Sở Dật phí chút công sức mới cột tốt dây giày, cùng Từ Việt bước ra ngoài.

Từ Việt lái một chiếc SUV, Sở Dật quen ngồi siêu xe vậy mà lại không bắt bẻ, dọc đường đi cùng anh tán gẫu chuyện trời nam đất bắc. Hắn trời sinh tính tình công tử, nhưng khi cố ý muốn lấy lòng một người, có thể khiến người đó ấm áp như cây trong gió xuân.

Từ Việt cho rằng hắn sẽ nhắc tới thời tiết Phi Châu, hoặc là nhắc đến vị bạn trai cũ nhiếp ảnh gia kia, nhưng Sở Dật cái gì cũng không nói, chỉ hỏi thăm Từ Việt mấy năm nay sống thế nào.

Từ Việt chuyên tâm lái xe, không cách nào nói chuyện với hắn.

Sở Dật liền hỏi: “A Việt, anh rốt cuộc có nhớ em không?”

Từ Việt bị hắn hỏi đến phiền, lạnh lùng đáp: “Không nhớ.”

Chuyện này tựa hồ nằm trong dự kiến của hắn, Sở Dật cười cười, nói: “Anh có phải cảm thấy em đặc biệt khổ nạn?”

Từ Việt không lên tiếng.

Còn chưa tới giờ tan tầm, dọc đường đi cũng không có bao nhiêu xe, Sở Dật nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ vụt qua, lẩm bẩm: “Hắn là vậy. Lúc trước..... Là em sai, em không nên phản bội anh mà cùng với người khác, còn bị anh bắt gian trên giường.”

Từ Việt đột nhiên đạp thắng. Xe dừng lại ven đường, lốp xe ma sát với mặt đất, phát ra âm thanh chói tai, Sở Dật có thắt dây an toàn cũng bị mất thăng bằng một chút.

Từ Việt hai tay ấn trên tay lái, quay đầu lại lạnh nhạt mà nhìn hắn, nói: “Không những vậy, cậu lúc ấy còn hào phóng mời tôi gia nhập.”

Sở Dật vô tội nói: “Một chút tình thú mà thôi, em cho rằng anh sẽ thích.”

Hắn đến nay vẫn không biết mình sai ở chỗ nào.

Từ Việt bỗng nhiên cảm thấy buồn cười. Rồi anh cười thật, sau đó mở cửa xuống xe, vòng qua cửa bên ghế phụ, dùng chất giọng bình tĩnh nhất nói: “Xuống xe.”

Sở Dật kinh ngạc mà nhìn anh. “A Việt, đừng đùa nữa.”

Từ Việt không nói chuyện với hắn nữa, đưa tay rút đai an toàn, trực tiếp kéo hắn ra khỏi xe. Sở Dật đương nhiên không chịu, hai người giằng co một lát, cuối cùng vẫn là Từ Việt sức lực lớn hơn, đem người kéo ra khỏi xe, “rầm” một tiếng đóng cửa xe lại.

Sở Dật không ngớt gọi: “A Việt!”

Từ Việt không nói tiếng nào, lên xe, khóa cửa, khởi động máy, toàn bộ làm một mạch.

Xe nhanh chóng chạy đi.

Anh từ kính chiếu hậu nhìn thấy, Sở Dật một mình đứng trên đường cái, bởi vì cách khá xa, vẻ mặt hắn cũng dần dần trông không rõ nữa.

Chỗ hẹn là người giới thiệu quyết định, hẹn ở một nhà hàng Tây trong trung tâm thành phố, Từ Việt tới sớm, đợi hơn nửa giờ người kia mới đến. Thầy giáo hẹn hò cùng anh họ Tổng, so với anh nhỏ hơn hai tuổi, lớn lên trắng trẻo sạch sẽ, trên mũi đeo một cặp kính không gọng, đáng vẻ ôn hòa lại văn nhả.

Hoàn toàn trái ngược với Sở Dật phóng khoáng bất kham.

– đây đúng là kiểu Từ Việt từng nói với người giới thiệu, kiểu người anh thích.

Hai người đàn ông hẹn hò ít nhiều có chút xấu hổ, gọi món xong, sau khi tự giới thiệu, Từ Việt liền không nói gì. May mắn thầy Tổng có tính hay nói, sở thích cũng nhiều, nên bầu không khí không tệ nhạt lắm.

Không bao lâu đồ ăn được bưng lên. Từ Việt đang cầm dao nĩa cắt bò bít tết, nghe thấy thầy Tổng “Ồ” một tiếng, nói: “Người ngoài cửa sổ kia sao cứ nhìn sang bên này vậy?”

Bọn họ ngồi cạnh cửa sổ, Từ Việt vừa quay đầu liền thấy Sở Dật đứng ở ngoài cửa sổ, cách một ô cửa kính nhìn anh. Lúc này trời đã sắp tối, giữa thành thị rực rỡ lúc vào đêm, ánh sáng trong mắt hấn cũng biến thành ánh sao lấp lánh, khẽ mang ý cười mà nhìn Từ Việt.

Đương nhiên, hấn nhìn tình nhân nào cũng bằng ánh mắt này.

Thầy Tổng hỏi: “Anh ta quen anh à?”

Từ Việt thờ ơ, cúi đầu tiếp tục đối phó bò bít tết của anh, nói: “Chắc chắn là nhìn lầm người thôi.”

Sở Dật ở ngoài cửa sổ đứng một lát, trước kính cửa sổ hà hơi, bắt đầu dùng ngón tay viết chữ lên đó. Gương mặt xinh đẹp đó của hấn quá thu hút người, khiến không ít người đang dùng cơm đều quay sang nhìn.

Đến thầy Tổng cũng không có tâm trạng ăn cơm, cẩn thận nhìn nhìn chữ hấn viết: “Kỳ lạ, anh ta đang viết cái gì.....”

Từ Việt liếc mắt một cái, nhận ra đó là tên mình. Hấn có chút nổi nóng, đang muốn đứng dậy, phục vụ nhà hàng đã ra mặt trước, nói chuyện với Sở Dật. Hai người vui vẻ nói chuyện vài câu, người phục vụ dẫn Sở Dật vào nhà hàng.

Ánh mắt Sở Dật nhìn thẳng lướt qua Từ Việt, giống như căn bản người này không quen biết hấn. Sau vài bước, mới bỗng dưng quay đầu lại, lộ ra nụ cười rạng rỡ, nói: “A Việt, hóa ra anh cũng ăn cơm ở đây.”

Diễn xuất rườm rà đến đáng sợ.

Từ Việt đã bị hấn gọi thẳng đích danh, không thể lại giả vờ không quen biết, đành phải lãnh đạm mà “Ừm” một tiếng.

Sở Dật dường như được cổ vũ lớn lao, quay lại ngồi xuống bên cạnh anh, nói: “Em ra cửa quên mang ví tiền, đang lo không có tiền trả đây, không ngại cho em ăn ké một bữa cơm chứ?”

Vừa nói vừa đưa tay ra trước mặt thầy Tổng, “Chào anh, tôi là bạn học cao trung của A Việt.”

Thầy Tổng bắt tay với hấn, ngượng ngùng không dám nói hai người tới đây hẹn hò, liền hàm hồ nói: “Ừm, tôi là bạn của anh Từ.”

Sở Dật tự giới thiệu: “Tôi họ Sở, Sở Dật. Sở trong Tây Sở Bá Vương, Dật trong.....”

“Dật trong tham ăn biếng làm.”

Từ Việt không nóng không lạnh mà buông một câu. Sở Dật cũng không tức giận, chỉ là phát tay, dáng vẻ “không sao cả”, nói: “Cũng có thể lý giải như vậy.”

Thầy Tổng lễ phép hỏi: “Anh Sở đang làm công việc gì?”

“Tôi hai ngày trước vừa trở về, còn chưa tìm được việc làm, trước mắt đang rảnh rỗi ở nhà.”

“Tôi còn tưởng anh là người mẫu.”

Sở Dật cười ha ha.

Từ Việt ở bên cạnh nghĩ, lúc hấn cùng vị bạn trai làm họa sĩ kia ở bên nhau, nói không chừng cũng có không ít lần làm người mẫu, còn là cái loại người mẫu cỡ sạch.

Sở Dật đề tài gì cũng nói được, bữa cơm sau đó, vì có hấn nên thuận lợi mọi bề.

“A Việt hồi trước là lớp trưởng, học giỏi lắm, là loại mắt cao hơn đầu, đối với người khác luôn khinh thường. Chúng tôi sao lại quen nhau..... Ừm, sao lại trở thành bạn tốt? Đương nhiên là do tôi lì lợm mà đuổi theo anh ấy rồi.”

“Tại sao ra ngoài không mang ví tiền? Không có cách nào cả, dọc đường cãi nhau với tiền nhiệm của tôi, bị hắt quăng xuống xe. Tôi không có tiền lại không thể lái xe, đành phải một mình đi tới đây.”

Lúc hắn nói chuyện, một bàn tay còn không thành thật, ở dưới bàn sờ lên đùi Từ Việt, như có như không mà mơn trớn lên trên.

Từ Việt cơ bắp cả người đều căng thẳng. Cái tay kia lại tiếp tục sờ lên cao nữa, anh nghe thấy Sở Dật dùng cái giọng êm tai ấy nói: “Tôi cùng A Việt xa nhau rất nhiều năm, hồi trước, lúc chúng tôi học cao trung.....”

Anh quắc mắt đứng dậy, đè lại cái bàn tay không ngừng tác quái nọ, nói: “Tôi đi toilet.”

Sở Dật khiêu khích cười cười, lập tức nói: “Tôi cũng đi.”

Từ Việt không để ý đến hắn, bước nhanh vào toilet. Sở Dật hai tay đút trong túi, tư thái nhàn nhã mà theo vào, đứng ở một bên bồn rửa tay xem hắn rửa tay.

Từ Việt mở nước, dòng nước lạnh lẽo trôi qua bàn tay, làm tâm vừa gợn sóng một lần nữa yên tĩnh lại. Anh nhìn về phía bóng dáng Sở Dật phản chiếu trong gương, hỏi: “Cậu sao lại tìm được nhà hàng này?”

“Tìm một người mà thôi, tốn bao nhiêu công sức đâu?” Sở Dật lấy điện thoại di động ra quơ quơ, “Dùng điện thoại chẳng phải sẽ biết sao.”

Hắn cùng Từ Việt dùng cùng một loại di động, tuy nhiên trông hơi cũ một chút, loại này nửa năm trước mới đưa ra thị trường, lại bị hắn dùng đến mức trông như điện thoại cũ ba bốn năm trước. Từ Việt hoài nghi hắn lấy di động làm đạo cụ chơi trò chơi, dù sao theo tính cách hắn mà nói, chuyện hạ lưu hơn nữa hắn cũng làm được.

Sở Dật ôm cánh tay nói: “Vị thầy Tổng kia không tồi, nhưng lại không hợp với anh.”

“Vì sao không hợp?”

“Quá không thú vị. Nghĩ một chút đi, anh nếu là cùng cậu ta ở bên nhau, ngày tháng sau này liếc mắt một cái cũng biết là thế nào rồi.”

Từ Việt khẽ cười lạnh, hỏi: “VẬY KIỂU NGƯỜI NÀO MỚI THÍCH HỢP VỚI TÔI?”

Sở Dật không chút khiêm tốn, cong khóe miệng nói: “Em.”

Từ Việt dừng tay lại, đóng vòi nước, như trước xuyên qua gương nhìn hắn.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong gương.

Từ Việt đột nhiên thấy kinh ngạc, bọn họ thật sự đã xa nhau nhiều năm như vậy, lâu đến đủ để cảnh còn người mất. Hắn hỏi Sở Dật: “Vì sao lại trở về?”

“A Việt,” Sở Dật dùng giọng điệu dịu dàng gọi anh, thanh âm kia như đến từ một giấc mộng xa xăm, “Em vì anh nên mới trở về.”

Từ Việt mới vừa rửa tay vẫn còn ướt, Sở Dật đi tới, cầm đôi tay còn hơi ướt của anh, nói: “Anh không biết, em về đây gặp anh một lần có bao nhiêu không dễ dàng đâu.”

Từ Việt nói: “Cũng phải, tôi nghe nói Nigeria đang có chiến tranh, nói vậy cậu ở chỗ giao thông khó khăn sao, đến một chiếc vé máy bay về nước cũng không mua được.”

Sở Dật khẽ cười: “Đâu chỉ có vậy.....”

Nhưng hắn không nói thêm gì nữa, chỉ dựa đầu vào, chóp mũi chạm vào tóc mai của Từ Việt, hít một hơi thật sâu.

Chuyện này so với một nụ hôn còn triền miên hơn.

Từ Việt cảm thấy cõi lòng lạnh lẽo cứng rắn đến chết lặng giờ khắc này đang chia năm xẻ bảy.

Bên ngoài lối đi truyền đến tiếng bước chân, hai người đang sa vào ôn nhu chợt bừng tỉnh. Từ Việt vội vã muốn đi ra ngoài, lại bị Sở Dật một hơi kéo vào gian phòng cạnh đó. Lần này là sức lực Sở Dật chiếm thượng phong, hoặc là do Từ Việt vẫn chưa nghiêm túc chống cự.

Tiến vào gian phòng nọ, Sở Dật liền nhanh chóng khóa cửa lại.

Không gian nhỏ hẹp tràn ngập mùi khói cùng mùi khai của nước tiểu, hòa vào nhau thành một loại mùi khó chịu. Từ Việt nhíu mày, hỏi: “Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

“Chứng minh một chút, ai mới là người thích hợp với anh.” Sở Dật vội vàng mà hôn, đôi môi ẩm áp ướm ất.

Từ Việt hạ giọng nói: “Cậu điên rồi? Nơi này là nhà hàng Tây!”

Anh hiển nhiên đánh giá cao hẳn rồi, Sở Dật căn bản không có cái gọi là hổ thẹn.

Trong phòng vệ sinh, Từ Việt dựa vào tường, từng luồng khoái cảm chạy dọc sống lưng. Ngón tay luồn vào tóc người nọ, không thể không kêu tên hắn: “Sở Dật.....”

Dường như anh bị cuốn vào một cơn lốc xoáy. Biết Sở Dật lại một lần nghiệm chứng mị lực của mình. Anh đương nhiên cũng có thể ở bên người khác. Hôn, ôm ấp, làm tình, hoặc khóc hoặc cười, nhưng sẽ không còn một ai giống Sở Dật như vậy, khiến anh run rẩy đến tận linh hồn.

Chỉ vì thân thể này, anh không thể rời xa hắn.

Từ Việt ở trong lốc xoáy nọ càng lún càng sâu, Sở Dật cảm giác được nhịp đập của anh, hơi nhích ra phía sau một chút, ngồi dậy hôn lên môi Từ Việt.

Từ Việt lập tức nếm được mùi vị của chính mình. Anh giữ chặt gáy Sở Dật, hôn lên môi hắn.

Sở Dật ở giữa môi răng thở hổn hển, có chút đặc ý nói: “Anh vẫn còn yêu em.”

Từ Việt lung lay, nghe thấy hắn nói: “A Việt, chúng ta bắt đầu một lần nữa đi.”

2. Chương 2

Mấy phút sau, Từ Việt mặt không cảm xúc trở lại chỗ ngồi. Sở Dật trở về trẻ hơn anh một chút, khuôn mặt xuân phong đặc ý, bước đi như bay.

Thầy Tổng hỏi: “Sao lại đi lâu thế?”

Từ Việt định nói dối cho qua, Sở Dật đã chen vào: “Thân thể A Việt không khỏe, tôi giúp anh ấy một chút chuyện.”

Hắn nháy mắt với Từ Việt mấy cái, hỏi: “Đúng không A Việt?”

Từ Việt không trả lời, chỉ nói với thầy Tổng: “Hiện tại không còn sớm, để tôi đưa cậu về.”

“Không cần đâu, tôi có lái xe đến đây.”

Từ Việt thấp giọng nói một câu: “Xin lỗi.”

Không nói tại sao lại xin lỗi, thầy Tổng cũng không hỏi, chỉ thiện chí mà mỉm cười, “Có thời gian sẽ liên lạc lại.”

Đây là lý do thường dùng khi đi xem mắt mà thấy không hợp nhãn. Từ Việt ở cửa nhà hàng tạm biệt y, thầy Tổng vừa đi, Sở Dật một tay gác lên vai anh, hỏi: “Anh nghĩ xem, cậu ta không phải là nhìn thấy gian tình của chúng ta rồi chứ?”

Ánh mắt Từ Việt càng lạnh hơn.

Sở Dật vội vã sửa chữa: “À nhầm, chúng ta bây giờ quang minh chính đại là một đôi, không thể dùng từ đó được.”

“Ai cùng cậu quang minh chính đại? Tôi còn chưa đồng ý quay lại với cậu.”

“Hiện tại không đồng ý, sớm muộn cũng sẽ đồng ý thôi.”

Sở Dật khẽ cười nhìn anh, trước sau đều là thái độ quyết chí tiến lên. Như rất nhiều năm trước, lúc hắn vì cùng người khác cá cược mà theo đuổi anh, trên đường về nhà chặn đường anh, ngang ngược nói: “Từ Việt, tôi để ý anh.”

Từ Việt lúc đó xem hắn như một chuyện cười.

Sau đó mới phát hiện, mình mới chính là cái chuyện cười đó.

Từ Việt xuống hầm lấy xe, Sở Dật bám theo sát gót, cửa xe vừa mở ra liền nhanh chóng ngồi vào, sợ lại bị anh đuổi xuống.

Từ Việt lần này không đuổi nữa, một mạch chạy về nhà. Vừa vào nhà, Sở Dật liền ngồi ngay xuống ghế sofa, gác chân lên kê đau.

Từ Việt nhìn hắn một chút, hỏi: “Sao vậy?”

“Lúc đi tìm anh đi bộ khá lâu, chân tróc da hết rồi.”

Hắn không mang tất, Từ Việt từ xa nhìn sang, gót chân thật sự phồng lên. Là thiếu gia được nuông chiều từ bé, lúc trước làm tình kịch liệt chút thôi, cũng sẽ lưu lại dấu vết xanh tím trên người hắn.

Từ Việt nhớ tới hộp thuốc trong nhà, tìm một lúc, mới từ ngăn kéo trong phòng ngủ tìm ra. Anh cầm thuốc ra ngoài quầy cho Sở Dật.

Sở Dật không đón lấy, chỉ nói: “Em không bôi tới.”

Từ Việt đứng giữa phòng khách trợn mắt nhìn hắn.

Sở Dật sung sướng khẽ hát, dứt khoát mở TV lên xem. Từ Việt đứng trơ như đá một lúc, cuối cùng vẫn đi tới sofa ngồi xuống, thoa thuốc lên chân hắn.

Thoa được một nửa, điện thoại di động Từ Việt vang lên, là tin nhắn của thầy Tống. Buổi tối này là anh nợ y, thầy Tống vô cùng có đạo đức, gửi tin nhắn cảm ơn anh, nhân đó hẹn anh chủ nhật cùng đi xem triển lãm tranh.

Từ Việt đọc tin nhắn xong chưa hề trả lời, tiếp tục thoa thuốc cho Sở Dật.

Nhưng Sở Dật lại giật lấy điện thoại di động của anh. Điện thoại di động cài mật khẩu, hắn không chút suy nghĩ, nhập vào một dãy số, điện thoại quả nhiên mở ra. Sở Dật nhướn mày nhìn Từ Việt, cười: “Nhà anh nếu có trộm thì nguy, đến mật mã thẻ ngân hàng cũng là sinh nhật em.”

Từ Việt bị hắn đoán trúng tim đen, cảm thấy thâm hại vì tâm sự bị bóc trần. Anh bỏ chân Sở Dật xuống, nói: “Thuốc thoa xong rồi.”

Sở Dật “à” một tiếng, ngón tay thoăn thoắt thay anh trả lời tin nhắn của thầy Tống, nói: “Triển lãm tranh hôm chủ nhật em giúp anh từ chối, không sao chứ? Dù sao anh với cậu ta cũng không có khả năng phát triển tình cảm, bởi vì...”

Chân hắn vắt qua cánh tay Từ Việt, chạm đến chỗ tim anh, chậm rãi đập hai cái, nói: “Tim của anh ở chỗ em rồi.”

Trái tim “thuộc về hắn” của Từ Việt run rẩy đau đớn một lúc. Anh đứng dậy: “Tôi đi ngủ.”

Nhà hắn tổng cộng có hai phòng, một phòng ngủ một phòng khách, Sở Dật dĩ nhiên bám gót đi vào. Từ Việt chặn hắn ở cửa, ôm chần mền đưa cho hắn, nói: “Cậu ngủ ngoài sofa.”

“Cái gì?” Sở Dật kinh ngạc, “Anh đùa à? Anh để em ngủ trên sofa?”

“Không muốn ngủ thì thuê khách sạn, quẹt thẻ hay tiền mặt đều được.”

“A Việt, ban nãy lúc rửa tay...”

“Sao vậy? Cậu muốn dùng việc kia làm phí qua đêm?”

Sở Dật im lặng một lúc, cũng có lúc ghen lời.

Từ Việt đem chăn nhét vào ngực hần, quay đầu lại khóa cửa phòng. Nếu không khóa cửa, đảm bảo người nào đó dù không được cho phép nửa đêm cũng sẽ bò lên giường. Sở Dật không bỏ cuộc dễ dàng như vậy, vừa gõ cửa vừa gọi anh.

“A Việt...”

Từ Việt làm như không nghe thấy, rửa mặt xong, cầm quyển sách nằm lên giường đọc. Anh bình thường trước khi ngủ có thói quen đọc sách, hôm nay bỗng dưng thấy thấp thỏm phập phồng, đọc hồi lâu vẫn ở trang một.

Bên ngoài từ lâu đã không còn động tĩnh, không biết Sở Dật đã ngủ hay chưa.

Anh ngủ cũng không yên giấc, mơ mơ màng màng thấy một giấc mơ. Trong mơ anh mặc một bộ đồng phục học sinh, từng bước đi lên cầu thang chật chội, cuối cầu thang là một cánh cửa sắt rỉ sét, khóa cửa đã hỏng từ lâu, Từ Việt đưa tay đẩy nhẹ một cái, cửa liền “kẹt” một tiếng mở ra.

Hai bóng người đang dây dưa cùng nhau bị anh làm giật mình.

Một người trong đó sửa lại quần áo lộn xộn, cúi đầu vội vã chạy ra ngoài. Người còn lại không nhúc nhích, tựa ở trên giá, lười biếng cài lại nút áo sơ mi.

“Bạn học Sở Dật,” Từ Việt gọi tên hần, “Bây giờ là giờ lên lớp.”

“Dạ, lớp trưởng đại nhân.” Sở Dật giương mặt tươi cười cùng anh chào hỏi, “Tiết của ông Tăng chán quá, tôi đi ra ngoài hít thở một chút.”

Nói xong, từ trong túi áo lấy ra một gói thuốc lá, động tác thuần thục châm lửa, hút vào một hơi, lại từ từ nhả ra, nửa khuôn mặt mơ hồ trong khói trắng.

Từ Việt không ngăn hần lại, chỉ nhắc nhở: “Hút thuốc trong trường, ghi sổ một lần.”

Sở Dật nhún vai: “Học kỳ này tôi đã phạm lỗi lớn hai lần, thêm một lần nữa có bị thôi học không? Động một chút là chuyển trường, phiền toái lắm, lớp trưởng đại nhân giữ bí mật giúp tôi được không?”

Từ Việt không để ý đến hần, xoay người nói: “Thầy Tăng đang giận lắm, cậu vẫn nên nhanh chóng về lớp đi.”

“Chờ một chút.”

Sở Dật vội bước theo, bàn tay vẫn vương mùi khói tóat chặt cổ áo anh.

Từ Việt thấy có một ít tàn thuốc rơi xuống, tiếp theo liền cảm thấy môi nóng lên, cảm giác đặc biệt mềm mại.

Sở Dật sau một lúc mới lui ra, đưa tay phỉu phỉu tàn thuốc rơi vào áo sơ mi anh, cười híp mắt: “Cái này xem như phí ngậm miệng.”

Nhiều năm sau, Từ Việt hôn rất nhiều người khác nhau, thế nhưng không còn lần hôn nào khiến anh ghi lòng tạc dạ như vậy.

Hôm sau, đồng hồ báo thức vừa reo, Từ Việt đã dậy.

Mùa thu mặt trời lên trễ, ngoài cửa sổ vẫn tối lơ mơ, chỉ có chân trời phía xa xa có một vệt đỏ hồng. Từ Việt không mở đèn, dưới ánh sáng lơ mơ đó rửa mặt thay quần áo, lúc anh chuẩn bị xong, trời đã sáng rõ.

Anh mở cửa phòng đi ra ngoài, liếc mắt liền thấy người kia nằm trên sô pha.

Sở Dật tay chân dài, nằm trên sô pha chỉ có thể co ro thành một khối. Hần ngủ rất say, tóc rối tung, nắng sớm chiếu vào sống mũi thẳng tắp, gương mặt trắng đến gần như trong suốt.

Trác táng, phong lưu, dốt nát... Tất cả tật xấu của công tử nhà giàu đều có thể tìm thấy ở hắn, thế nhưng mặc cho hắn có một trăm cái khuyết điểm, chỉ cần dựa vào khuôn mặt này là có thể bỏ qua.

Tên họ Từ kia, cậu tên gì?

Rõ ràng là hành hung.

Từ Việt đứng bên sofa nhìn Sở Dật, mãi đến khi mặt trời chiếu chói mắt, mới giật mình nhận ra mình nhìn quá lâu. Anh hít một hơi sâu, không đánh thức người đang ngủ say, chỉ lấy điện thoại di động trên bàn, nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

Sáng sớm, như thường lệ thường có kẹt xe.

Lúc Từ Việt đến công ty, đã hơn chín giờ. Anh học đại học ngành kinh tế, sau khi tốt nghiệp cùng hai người bạn hợp tác mở công ty thương mại, tuy không lớn, nhưng chuyện làm ăn xem như cũng khá.

Lúc anh đi vào văn phòng, một trong hai người bạn, Tô Ngạn Văn, đã ngồi ở bàn bên cạnh chờ.

Tô Ngạn Văn chiếm chỗ ngồi của anh, ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn, nói: “Cậu hôm nay đi làm trễ.”

Từ Việt gật đầu: “Kẹt xe.”

“Đối tượng hẹn hò hôm qua thế nào?”

“Không thành.”

Tô Ngạn Văn “ừm” một tiếng.

Từ Việt lúc này mới phát hiện thần sắc y bất thường, nhìn kỹ y một chút, hỏi: “Có chuyện gì vậy? Lại cãi nhau với Minh Kiệt à?”

Phó Minh Kiệt là người bạn còn lại, tính cách rộng rãi, biết ăn nói, đặc biệt có năng lực, cùng Tô Ngạn Văn chín chắn điềm tĩnh trống đánh xuôi kèn thổi ngược, hai người chỉ cần ở một chỗ chắc chắn sẽ có âm ỉ, nếu không có Từ Việt ở giữa thu xếp, chỉ sợ công ty đã bị hai người họ phá hủy rồi.

“Không phải.” Tô Ngạn Văn giật giật môi, như là nhẫn nhịn, rốt cục lại nhịn không được, nói, “Nghe nói bạn trai cũ của cậu cái người đó về nước?”

Từ Việt đang thu dọn giấy tờ trên bàn, nghe xong câu này liền dừng tay lại, “Tin tức của cậu thật sự nhanh nhỉ.”

“Không phải tôi nhanh, mà là phóng viên mấy tờ báo thần thông quảng đại.”

Nói xong, vứt một quyển tạp chí lên bàn.

Từ Việt cúi xuống nhìn, là loại báo lá cải, chuyên bôi mớ những tin tức linh tinh, rồi dùng tiêu đề sồn cả tóc gáy để thu hút chú ý. Trên bìa có một dòng chữ lớn “Phụ nữ đại hẹn hò tiểu minh tinh”, kèm một bức ảnh chụp trộm - trong khoang hạng nhất của máy bay, Sở Dật mặc một chiếc áo sơ mi đen bằng tơ tằm, nổi bật làn da trắng như tuyết, trên mặt là một cặp kính đen lớn, gần như che nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra cái cằm nhỏ nhắn trắng nõn, phong thái so với minh tinh càng giống minh tinh hơn. Còn cậu diễn viên nhỏ bên cạnh, đang xoay người dán vào hắn, gần như ngồi hẳn lên đùi.

Chỉ nhìn tấm hình này, Từ Việt đã đoán được bài viết bên trong tạp chí ướm ắt cỡ nào.

Đương nhiên, loại tin tức bên lề này đối với Sở Dật mà nói chẳng qua là chuyện thường như cơm bữa. Thân là nhị thiếu gia nhà họ Sở, mặt mày anh tuần lại hào phóng rộng rãi, không biết bao nhiêu người muốn bò lên giường hắn.

Từ Việt không mở quyển tạp chí đó ra, tiện tay ném vào sọt rác.

Tô Ngạn Văn nghe lời đoán ý, hỏi: “A Việt, họ Sở kia không phải là trở về tìm cậu chứ?”

Từ Việt im lặng một lúc, sau đó nghe thấy chính mình dùng giọng nói bình tĩnh đến cực điểm đáp: “Cậu ta có trở về hay không, liên quan gì đến tôi? Đã là chuyện quá khứ rồi.”

Lúc Từ Việt tan ca về nhà, người bạn trai cũ “đã là chuyện quá khứ” vẫn như cũ ăn vạ trong nhà chưa chịu đi.

Thời gian ngắn ngủi một ngày, Sở Dật đã giải quyết hết một đồng thực phẩm bỏ đi, lúc này đang chân trần vui người trên ghế sofa, vừa ăn khoai chiên vừa xem TV. Chỗ phồng trên chân hắn từ lâu đã xẹp, chỉ để lại một vết đỏ tươi.

“Về rồi?” Sở Dật bắt chuyện, vô cùng tự nhiên hỏi, “Tối nay ăn gì?”

Thái độ rõ ràng là chờ anh làm cơm.

Từ Việt liếc nhìn hắn một cái, tắt TV, hỏi: “Cậu khi nào thì về?”

“Về đâu?”

“Nhà cậu.”

Sở Dật hoàn toàn thất vọng: “Em cãi nhau với ông già, bị đuổi ra khỏi nhà từ lâu rồi.”

Là vì gã thợ chụp ảnh tự do kia? Hay là vì tên họa sĩ hiến thân vì nghệ thuật nọ? Từ Việt chẳng muốn đoán nữa, chỉ nói: “Vậy cũng có thể đi tìm tân hoan của cậu.”

Sở Dật nhếch cao lông mày, khó hiểu nở nụ cười: “Tân hoan nào?”

“Đừng nói cậu không quen biết tiểu minh tinh họ Trần kia.”

Sở Dật không biết là mất trí nhớ thật hay giả vờ, neho mắt lại nghĩ một lúc, mới trả lời: “Anh đang nói cái người tên Trần Duệ? Sao vậy? Lại bị phóng viên chụp được sao? Em với cậu ta chỉ trùng hợp ngồi cạnh trên máy bay thôi, người ta thấy sang bắt quàng làm họ, em lại không thể đuổi cậu ta xuống phi cơ được.”

Từ Việt nghĩ thầm, cậu có thể đem cậu ta từ trên đùi cậu đuổi xuống mà?

Thế nhưng anh không lên tiếng, quay đầu đi vào nhà bếp làm cơm tối. Sở Dật lập tức bám theo sau, hỏi, “A Việt, anh không phải là đang ghen chứ?”

Giọng nói vô cùng đắc ý, được voi đòi tiên nói: “Em muốn ăn gì tối nay à, ừm, cá chưng đường, cùng với khoai tây sốt chua cay đi.”

Từ Việt tất nhiên không để ý đến hắn, cuối cùng đem một bát mì ra đuổi người đi.

Đại thiếu gia Sở Dật cũng không kén chọn, say sưa ngon lành mà ăn hết mì, sau đó chui vào buồng tắm rửa. Hắn lúc đến không mang hành lý, tắm xong liền tròng sơ mi trắng của Từ Việt vào, hai chân để trần mà đi tới đi lui trong phòng khách.

Từ Việt thực sự không nhìn nổi, đứng dậy định đi vào phòng mình, không ngờ Sở Dật rút kinh nghiệm chuyện tối hôm qua, trước một bước xông vào phòng ngủ, nhảy lên giường anh.

Từ Việt vội kéo hắn ra,

Sở Dật sức lực cũng không nhỏ, hai người giằng co nửa ngày, cuối cùng cùng nhau ngã xuống giường.

Sở Dật mừng rỡ nở nụ cười.

Từ Việt kéo cánh tay hắn, lạnh mặt hỏi: “Cậu rốt cục muốn làm gì?”

Sở Dật rốt cục thu hồi vẻ bất cần đời, từ từ dựa vào, môi gần như dán lên môi Từ Việt, hơi thở dốc: “Muốn anh làm em, có được không?”

Từ Việt vẻ mặt chấn động, bỗng nhiên trở mình, đặt Sở Dật dưới thân.

Sở Dật thấp giọng cười khê, hai tay vòng qua cổ Từ Việt, dùng thanh âm khàn khàn kia nói: “A Việt, anh không biết em nhớ anh bao nhiêu đâu.”

Hắn cố ý không gài mấy cái nút áo sơ mi, lộ ra một mảng lớn ngực, trắng đến chói mắt. Từ Việt cúi xuống, đôi môi nóng rực từng chút chạm vào, trên thân thể quen thuộc này ghi lại dấu vết của chính mình.

Cuộc làm tình này kịch liệt lại triền miên, lúc kết thúc, hai người đều mồ hôi ướt đẫm.

Sở Dật gối đầu lên vai Từ Việt, ánh mắt lấp lánh, hỏi: “Như vậy xem như đã quay lại, đúng không?”

Như bọn họ trước đây mỗi lần ầm ĩ chia tay, mặc kệ ầm ĩ đến thế nào, chỉ cần lên giường là giải quyết được. Trừ bỏ lần cuối cùng, chuyện hần quá trốn bị phát hiện, Từ Việt ra đi không hề ngoảnh lại...

Đèn đầu giường còn chưa bật, Từ Việt giờ khắc này vẻ mặt lại lạnh lùng như khi đó. Anh giữ lấy bàn tay Sở Dật đang trêu chọc trên ngực mình, nói: “Phải chăng cậu quá tự mình đa tình?”

“Cái gì?”

“Chỉ là tình một đêm mà thôi, cần gì nghiêm túc như vậy?”

Chỉ là vui đùa một chút mà thôi, cần gì nghiêm túc như vậy?

Buổi sáng Từ Việt ở trong nhà vệ sinh rửa mặt, trong đầu đột nhiên hiện ra câu nói này. Là lần cuối cùng bọn họ cãi nhau, Sở Dật vừa hút thuốc, vừa thờ ơ nói ra.

Từ Việt nhớ rõ đó là một buổi chiều muộn, ánh tà dương chiếu qua song cửa, chiếu lên người Sở Dật. Lẫn trong làn khói, ngón tay cầm điều thuốc của hần vô cùng đẹp đẽ.

Thật sự, có gì phải cùng người này nói chuyện thật lòng?

Hần xưa nay không hề có tim.

Sau đó Từ Việt một đi không trở lại, Sở Dật cũng không giữ, như trước gieo tình khắp nơi, thay người yêu như thay áo. Chuyện qua nhiều năm, hần bỗng dưng trở lại tìm anh, ai biết là hoàn toàn tỉnh ngộ, hay lại là hứng thú dăng trào?

Từ Việt không muốn suy nghĩ nhiều đến chuyện này, ăn mặc chỉnh tề ra cửa đi làm. Hôm nay anh cố ý đi sớm, cuối cùng đúng giờ đến công ty.

Không bao lâu sau, Tô Ngạn Văn vào văn phòng tìm anh, cặp mắt quét qua người anh, sắc mặt bỗng trở nên khó coi, vút giấy tờ lên bàn, “Ký tên.”

Từ Việt có chút khó hiểu, vừa ký tên vừa hỏi: “Sao hôm nay lại nóng tính như vậy?”

“Không có gì, tối qua ngủ không ngon.”

Đang nói chuyện, Phó Minh Kiệt vừa ăn bữa sáng vừa bước vào, chào hỏi: “Sớm nhỉ.”

“Không còn sớm đâu.” Tô Ngạn Văn nâng cổ tay nhìn đồng hồ, lãnh đạm nói: “Cậu đến muộn bốn mươi phút rồi.”

“Hôm qua đi gặp khách hàng, ngủ khá trễ.”

Tô Ngạn Văn lập tức bồi thêm một câu: “Ai biết là xã giao thật hay là tán tỉnh ai?”

Phó Minh Kiệt bị y làm nghẹn họng, không nói nên lời.

Từ Việt nháy mắt với Phó Minh Kiệt, thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Cậu lại đắc tội với cậu ấy?”

Phó Minh Kiệt ám muội cười cười: “Hỏi chính mình đi.”

Nói xong, chỉ chỉ lên cổ hần.

Từ Việt khựng lại, mới nhớ tới đêm qua, lúc cao trào, Sở Dật dường như có cắn lên cổ anh một cái.

Lưu lại dấu vết rồi sao?

Anh lúng túng ho nhẹ một tiếng.

Phó Minh Kiệt huých huých vai anh, nháy mắt nói: “Là người tên Sở Dật nọ? Hai người quay lại rồi? Nghe nói cậu ta là con trai Sở Thiên Thành, người thừa kế Sở Gia, chỉ cần A Việt cậu hy sinh chút nhan sắc, đơn hàng mấy năm sau của chúng ta cũng không phải lo nghĩ nữa...”

Tô Ngạn Văn nghe thấy, lập tức nhìn hần khinh thường: “Sao cậu nhiều lời quá vậy? Về làm việc đi.”

Đúng lúc giấy tờ vừa ký xong, Tô Ngạn Văn một tay ôm giấy tờ, một tay túm cổ áo Phó Minh Kiệt, ném hẳn ra khỏi phòng. Cửa phòng làm việc đóng lại, Từ Việt vẫn có thể cách vách nghe thấy tiếng hai người cãi nhau.

Đến giờ cơm trưa, Từ Việt tìm bằng cá nhân che dấu vết trên cổ, sắc mặt Tô Ngạn Văn lúc này mới tốt lên một chút. Không ngờ đến lúc tan tầm, Sở Dật lại cố ý chạy tới dưới lầu công ty chặn anh.

Chiếc xe sang kia của hắn đã đủ thu hút người khác, bản thân còn không biết khiêm tốn, mang cặp kính mát lớn pose, ai không biết còn tưởng rằng có công ty nào đang chụp poster quảng cáo.

Từ Việt không thể làm gì khác hơn là lạnh mặt đi xuống lầu.

“Cậu tới làm gì?”

Sở Dật huýt sáo, cười hì hì: “Theo đuổi anh.”

“Cậu không nhớ tối hôm qua tôi nói gì à?”

“Nhớ, tình một đêm mà. Có đêm đầu tiên, sẽ có đêm thứ hai, đêm thứ ba, sớm muộn gì cũng trở thành chính thức.” Sở Dật mở cửa xe, “Lên xe đi, em đặt chỗ nhà hàng rồi.”

Từ Việt đứng im không nhúc nhích.

Sở Dật cũng không ép buộc anh, lấy mắt kính xuống, nói: “Công ty của anh ở lầu mấy? Em lên thăm một chút.”

Từ Việt nghĩ tới Tô Ngạn Văn ở trên lầu, tức khắc cảm thấy đau đầu, do dự một chút, vẫn cứ lên xe Sở Dật.

Xe Sở Dật mặc dù là xe thể thao, trong giờ cao điểm lúc tan tầm cũng chỉ có thể chậm rì rì tiến về phía trước, chờ đến khi đến được nhà hàng, trời đã tối mịt. Sở Dật chọn nhà hàng tương đối tốt, bản thân hắn lại trò chuyện vui vẻ, bữa cơm này thật giống như đang hẹn hò.

Cơm nước xong Sở Dật không lái xe về nhà, mà đi đến rạp chiếu phim gần đó.

Từ Việt không biết bao nhiêu năm rồi không xem phim, cau mày nói: “Đây là cách bình thường cậu hay dùng để theo đuổi người khác?”

“Không đâu,” Sở Dật nháy mắt, nửa đùa nửa thật nói, “Em bình thường chỉ nói một câu, ngoắc một ngón tay là được.”

Nói xong lôi kéo Từ Việt đi mua vé xem phim. “Tốt nhất là xem phim mới của Lâm đạo diễn, em thích kết cục, lúc hai nhân vật chính đứng nhìn nhau.”

“Cậu xem phim này rồi sao?”

“Có đoạn giới thiệu mà.”

Kết quả, Từ Việt tìm khắp các tờ quảng cáo cũng không tìm được đại danh của vị Lâm đạo diễn kia, Sở Dật cũng cầm lên lật qua lật lại, nói: “Đại khái là em nhớ nhầm, phim đó còn chưa chiếu đâu.”

Cuối cùng hai người tùy ý chọn xem một bộ phim tình cảm. Nội dung phim không có gì mới lạ, cùng lắm chỉ là tình đến tình đi, nội dung cầu huyết, Từ Việt xem đến buồn ngủ, Sở Dật khoa trương hơn, trực tiếp dựa vào vai anh ngủ thiếp đi.

Lúc phim hết đã hơn mười giờ, Sở Dật cuối cùng cũng xem như không nghĩ ra trò nào mới để hành hạ người, một mạch lái xe về nhà. Sau chuyện tối hôm qua, hắn lại càng can rở, về đến nhà liền phóng lên giường lớn trong phòng ngủ.

Từ Việt muốn ngăn lại, rốt cục lại không can nữa.

Đúng như Sở Dật nói, chỉ cần có lần thứ nhất, về sau khó tránh khỏi sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba. Tuy nhiên anh vẫn giữ vững lập trường: “Có thể lên giường, cái khác không bàn đến nữa.”

“Cũng được,” Sở Dật rất đặc ý, cuốn lấy chăn mền trên giường lăn một vòng, “Cái gọi là tình yêu, không phải từ đó mà ra sao?”

Nói xong lại chớp chớp mắt nhìn Từ Việt.

Từ Việt giả vờ không hiểu ý hần, tằm xong tắt đèn đi ngủ. Sở Dật dù không biết xấu hổ cũng không thể bá vương ngạnh thượng cung, không thể làm gì khác hơn là lằm bằm đi rửa mặt rồi trở về nằm bên cạnh Từ Việt.

Ngủ đến nửa đêm, Từ Việt nghe thấy người bên cạnh hét to một tiếng: “A Việt ——”

Giọng nói nghe đến não lòng.

Từ Việt giật mình tỉnh dậy, mở đèn xem thử, thấy Sở Dật ngủ mơ mơ màng màng, trên trán toàn là mồ hôi lạnh. Anh vội vã lay hần tỉnh dậy.

Sở Dật mơ màng mở mắt ra, một lúc sau mới nhận ra Từ Việt, khóe miệng cong lên, vẻ mặt không phải khóc cũng chẳng giống cười.

“A Việt...” Giọng hần nghẹn lại, vừa nói vừa chui vào lòng Từ Việt.

Từ Việt chưa từng thấy hần như vậy, nhất thời khôngỡ đẩy người ra. Tay phải đưa lên, cuối cùng đặt lên lưng Sở Dật, hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Sở Dật im lặng hồi lâu, mới mở miệng nói: “Em mơ một giấc mơ.”

“Mơ thấy cái gì?”

“Lúc em từ Châu Phi trở về, trên máy bay gặp một tiểu minh tinh, là cái cậu Trần Duệ kia. Cậu ta quần quýt lấy em không buông, em thấy đáng ghét cậu ta không tẻ, có cùng cậu ta cũng được.”

Từ Việt bình thần “ừm” một tiếng, cảm thấy chuyện này mới đúng là chuyện Sở Dật sẽ làm.

“Có điều cũng chỉ là mới mẻ nhất thời, không được hai tháng em đã chia tay cậu ta. Sau đó đến ngày 25 tháng 12, chính là ngày Giáng Sinh, không biết tên ngu ngốc nào nghĩ ra chuyện họp lớp, đúng lúc em rảnh rỗi không có chuyện gì, bèn chạy đến tham gia náo nhiệt. Sau đó, trong ngày họp lớp, em gặp lại anh.” Sở Dật thanh âm buồn bã, nói tiếp, “Nhiều năm như vậy không gặp, dáng vẻ của anh một chút cũng không thay đổi, em đến gần anh, anh cũng không thềm để ý đến em.”

Từ Việt âm thầm nói: Đáng đời.

Trong lòng ngược lại có chút khâm phục chính mình trong giấc mộng kia.

Sở Dật nói tiếp: “Tối hôm đó em uống nhiều rượu, tàn cuộc, đã say đến ngã trái ngã phải. Lúc em tới ven được gọi taxi, trước mặt có một chiếc xe...”

Nói đến đoạn này, Sở Dật chử tục một câu, nói, “Thằng Trần Duệ đó không biết nổi cơn điên gì, lại muốn tông chết em, đèn xe mở sáng choang, lao về phía em.”

Từ Việt căng thẳng, vội hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Sở Dật ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhìn Từ Việt đăm đăm, vẻ mặt khó có thể diễn tả được, nhưng chỉ trong chớp mắt, hần lại cười rộ lên, “Sau đó em tỉnh lại.”

Từ Việt chẳng hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ sống lưng cứng ngắc của Sở Dật, “Chỉ là mơ thôi, ngủ tiếp đi.”

Sở Dật nói, “Ừ.”

Từ Việt đưa tay tắt đèn.

Đèn tắt hồi lâu, Sở Dật mới từ trong bóng tối lạnh lẽo, thấp giọng lằm bằm, “Đúng vậy, chỉ là mơ thôi.”

Đạo diễn Lâm, chắc là Lâm Gia Duệ của bộ “Cựu Mộng”. Bộ này cũng ngược không kém.

3. Chương 3

Sở Dật nhanh chóng thích ứng với thân phận bạn tình mới mẻ này.

Từ Việt mới đầu còn muốn kiên định giữ lập trường, sau đó phát hiện người nào đó mặt còn dày hơn tường thành, phàm là người bình thường có dây thần kinh xấu hổ đều không phải đối thủ của hắn, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là không thêm chống lại. Ngược lại chỉ cần không động tâm, giống như ngày trước ngu ngốc mà rơi vào, anh tóm lại sẽ không lỗ.

Bất tri bất giác, Sở Dật đã ở nhà Từ Việt ăn chùa ở chùa hơn một tháng.

Mỗi ngày lúc Từ Việt ra ngoài đi làm hắn còn quần chăn ngủ, tan tầm trở về hắn lại ngồi trên sofa xem TV, trừ khuôn mặt đẹp đẽ kia, những cái khác giống hệt như một trạch nam chính hiệu.

Từ Việt thực sự ngứa mắt, một ngày nọ trước khi đi làm không nhịn được hỏi hắn: “Cậu về nước lâu như vậy rồi, không có ý định ra ngoài làm việc sao?”

“Làm cái gì?” Sở Dật nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Em chỉ biết ăn uống chơi bời thôi.”

Từ Việt thắt cravat trước gương, Sở Dật bọc chăn bò dậy, như rắn trườn lên dán vào lưng anh, cười nói: “Đúng rồi, em còn giỏi yêu đương nữa.”

Từ Việt ngừng tay, nói: “Vậy thì đi tìm người mà yêu đương. Họa sĩ với nhiếp ảnh gia cậu chơi rồi, lần sau có thể thử ca sĩ hoặc người mẫu.”

“A Việt,” Sở Dật lập tức chạy đến trước mặt Từ Việt, “Em hiện tại chỉ muốn anh.”

Lời yêu ngọt ngào như vậy, không biết hắn đã từng nói với bao nhiêu người.

Từ Việt không hề bị lay động, nhanh chóng thắt cravat, “Tôi đi làm đây.”

“Hôm nay sao đi làm sớm vậy?”

“Có một đơn hàng lớn vừa bàn xong, hôm nay ký hợp đồng.”

Sở Dật liếc mắt nhìn lịch trên tường, “Hôm nay là ngày 22 tháng 10? Anh lái xe tới công ty, tốt nhất đừng đi đường học viện.”

“Sao vậy?”

“Không có gì,” Sở Dật chỉnh lại cravat cho Từ Việt, nói, “Hôm nay thời tiết như vậy, sáng sớm có thể kẹt xe.”

Từ Việt quay đầu nhìn ra cửa sổ, trời trong nắng ấm, thời tiết cực kỳ tốt. Còn chuyện kẹt xe, giờ cao điểm đi làm, ngày nào lại không có kẹt xe?

Có điều một câu Sở Dật nói, Từ Việt không thể không để trong lòng, sau khi ra cửa liền đi đường vòng, đổi đường khác đến công ty. Cuối cùng anh đến công ty đúng giờ, không ngờ Tô Ngạn Văn trước nay vẫn đứng giờ lại đến muộn nửa tiếng, suýt nữa thì trễ giờ ký hợp đồng.

Cũng may giám đốc Tề là người quen cũ của bọn họ, không tính toán chuyện này, hợp đồng cuối cùng vẫn thuận lợi ký xong.

Sau đó Từ Việt hỏi nguyên nhân, Tô Ngạn Văn vẻ mặt cam chịu: “Cậu không biết sao? Hôm nay đường học viện có cái chung cư cũ bị cháy, kẹt xe liên hoàn, xe của tôi bị chặn giữa đường. Nghe nói là sự cố nghiêm trọng, chết vài người, lên báo rồi.”

Từ Việt lên mạng xem thử, thật sự có chuyện như vậy. Không biết vì sao lại trùng hợp như thế, Sở Dật nói trúng rồi.

Buổi chiều Sở Dật gọi điện đến, Từ Việt đang bận rộn tiếp đãi khách hàng nên không nhận điện thoại, một lúc sau Sở Dật nhận tới một tin nhắn: “Hợp đồng ký thành công không? Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi.”

Từ Việt không muốn nghĩ đến hẳn, đúng lúc Tô Ngạn Văn chạy tới gõ cửa phòng anh: “A Việt buổi tối rảnh không? Tôi muốn mời giám đốc Tề của Gia Mỹ ăn cơm.”

“Được,” Từ Việt ném điện thoại di động qua một bên, “Bảo Minh Kiệt tìm nhà hàng đặt chỗ đi.”

“OK.”

Bữa tiệc buổi tối chỉ có mấy người, trên bàn xã giao khó tránh khỏi rượu bia. Phó Minh Kiệt tửu lượng tốt nhất, cả bàn đều ồn ào cụng ly với hẳn, hẳn ai đến cũng không cự tuyệt, rượu đến là cụng, một người đánh gục vài người. Từ Việt tửu lượng không như vậy, chỉ cùng giám đốc Tề uống vài ly. Tô Ngạn Văn là loại một ly là gục, kiên trì lấy trà thay rượu, mọi người đều biết tính tình của y, chẳng ai đi làm khó y cả.

Đợi đến lúc tàn tiệc, phần đông mọi người đều say đến loạn choạng cả.

Tô Ngạn Văn bảo tài xế đưa từng người về, lại đem Phó Minh Kiệt say mềm nhét vào taxi, lúc này mới xoay người nói với Từ Việt, “Cậu uống rượu không thể lái xe, để tôi đưa về.”

Từ Việt nói: “Cậu đừng phân biệt đối xử như vậy, Minh Kiệt ngày mai biết được lại ầm ĩ.”

“Mặc kệ, lòng tôi vốn thiên vị.”

Từ Việt bất giác bật cười.

Tuy nhiên vẫn để Tô Ngạn Văn đưa anh về nhà. Dọc đường hai người thoải mái tán dóc chuyện của công ty, lúc sắp tới nhà, Tô Ngạn Văn đột nhiên hỏi: “Cậu gần đây còn đi hẹn hò không?”

“Không, không gặp được người thích hợp.”

“Là không có người thích hợp, hay trong nhà đã có một người?”

Từ Việt ngẩn người, hồi lâu không trả lời được.

Đúng lúc xe đã đến dưới lầu nhà anh, Tô Ngạn Văn dừng xe lại, nhưng không mở cửa xe, ngẩng đầu nhìn lên lầu, nói, “Đèn phòng khách nhà cậu sáng.”

Chứng cứ rõ ràng, Từ Việt không thể làm gì khác hơn là bảo: “Cậu ấy hiện tại không có nhà để về, tôi cho ở tạm một thời gian mà thôi.”

“Là Sở Dật?”

“Ừ.”

“Thằng họ Sở đó rốt cục có cái gì tốt, để cậu nhớ mãi không quên như thế? Cậu quên trước đây cậu ta đối xử với cậu thế nào rồi à? Lúc hai người qua lại, cậu ta không biết một chân đạp bao nhiêu chiếc thuyền, bị cậu phát hiện cũng chẳng hề ăn năn, chia tay xong đã cặp với người khác tốt hơn. Cậu đối với cậu ta toàn tâm toàn ý, còn cậu ta? Chẳng qua chỉ vui đùa một chút mà thôi.”

“Tôi biết.” Trong xe không có ánh sáng, vẻ mặt Từ Việt cũng có chút u ám mờ mịt, “Tôi sẽ không giẫm lại vết xe đổ đâu.”

Tô Ngạn Văn hừ một tiếng, nói: “Vậy hai người bây giờ tính là gì?”

“Cậu ấy có thể chơi, tôi đương nhiên cũng có thể.”

“Cậu không định hẹn hò nghiêm túc sao?” Tô Ngạn Văn cởi dây an toàn, nghiêng người giữ lấy tay Từ Việt, “A Việt, cậu biết rõ tôi đối với cậu...”

Từ Việt bất ngờ một chút, đẩy tay y ra nói, “Ngạn Văn, cậu uống say rồi.”

“Lẽ tốt nghiệp ngày đó, cậu cũng nói tôi uống say. Tô Ngạn Văn vẫn duy trì tư thế đó, nhỏ giọng, ”Cậu muốn giả ngu, tôi không thể làm gì khác hơn là giả say cùng cậu. Nhưng bây giờ không như trước, tôi...”

Nói được nửa chừng, bên tai hai người đột nhiên vang lên một tiếng kèn chói tai.

Ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy chiếc xe đối diện mở đèn sáng choang, Sở Dật ngồi trong xe, tay dè lên tay lái, đang tự tiểu phi tiểu nhìn hai người bọn họ.

Trong nháy mắt, Từ Việt thật sự cho rằng hắn muốn tông vào hai người.

Thế nhưng một khắc sau đó, Sở Dật mỉm cười, tắt đèn xuống xe, đi tới gõ gõ cửa sổ xe bọn họ. Tô Ngạn Văn không thể vờ như không thấy, đành bắt đắc dĩ hạ cửa kính xe.

Sở Dật nghiêng người về phía cửa sổ xe, đầu nghiêng qua một bên, lộ ra nụ cười soi mói: “A Việt, sao hôm nay về muộn vậy?”

Tiếp theo đưa tay về phía Tô Ngạn Văn, “Chào anh, tôi là bạn trai của A Việt, cảm ơn anh đã đưa anh ấy về.”

Tô Ngạn Văn đương nhiên không bắt tay với hắn, ngược lại nói: “Theo tôi được biết, anh Sở chỉ là bạn trai cũ, đúng chứ?”

Sở Dật nở nụ cười: “Đa tạ quan tâm, không lâu nữa sẽ thành bạn trai chính thức.”

Vừa nói vừa rút tay lại, mở cửa xe, “A Việt, chúng ta về nhà đi.”

Từ Việt bước xuống xe, trước khi đi dặn Tô Ngạn Văn một câu: “Cậu lái xe cẩn thận một chút.”

Tô Ngạn Văn không chịu mất phong độ, bắt đắc dĩ nói: “Ngày mai gặp ở công ty.”

Từ Việt cùng Sở Dật đứng ven đường, nhìn Tô Ngạn Văn khởi động xe, không ai mở miệng nói gì. Mãi đến khi bọn họ tiến vào thang máy tòa nhà, cửa thang máy vừa đóng, Sở Dật liền kéo lấy cravat của Từ Việt, mạnh mẽ hôn anh.

Từ Việt hoảng hốt, đẩy hắn ra: “Cậu điên rồi? Trong thang máy có camera!”

Sở Dật không lùi bước, môi đè lên môi Từ Việt: “Đường đi đâu đâu cũng có camera, anh Tô yêu thăm anh bạn này, không phải suýt chút nữa cưỡng hôn anh rồi?”

“Cậu nói lằng nhằng cái gì đó?”

“Không phải yêu thăm à? Trở thành yêu công khai rồi hả?”

Từ Việt đau đầu nói: “Cậu ấy hôm nay uống hơi nhiều thôi.”

“Uống rượu còn dám lái xe? Xem ra anh ta cần phải học lại luật giao thông rồi.”

Từ Việt không nói với hắn nữa, cũng may nhà anh ở lầu mười một, cửa thang máy phút chốc đã mở ra. Từ Việt bước ra khỏi thang máy, đang định nhập mật mã mở cửa, Sở Dật bỗng nhiên từ phía sau ôm lấy anh.

“A Việt,” Sở Dật dịu dàng kêu tên anh, không còn khí thế hùng hổ dọa người lúc nãy, uất ức nói: “Anh có biết hôm nay em đợi anh bao lâu không? Ngoại trừ ông già, không ai dám cho em leo cây như vậy đâu.”

“Sở thiếu gia, cậu có phải hiểu lầm gì đó không? Tôi chưa từng đồng ý hẹn hò với cậu.” Từ Việt hít một hơi, bình tĩnh nói, “Càng không có ý định quay lại với cậu.”

Sở Dật vẫn cứ ôm eo anh không buông, “Vậy những ngày qua gọi là gì? Anh đùa giỡn với em sao?”

“Là cậu nhất quyết đòi dọn vào ở.”

Sở Dật cười lạnh, “Đừng quên, mật mã lần khóa cửa của anh đều là sinh nhật em.”

Từ Việt ánh mắt khế động, ngón tay đặt trên khóa cửa: “Cái này à? Tôi nói rồi, đừng quên mà thôi.”

Nói xong liền bấm mấy cái, đổi lại mật mã.

Sở Dật vội vã giữ tay anh lại, kêu lên: “A Việt...”

Từ Việt không để ý tới, trước mặt hắn sửa lại mật mã ngoài cửa, từ sinh nhật Sở Dật đổi thành một chuỗi số không có ý nghĩa.

Tay Sở Dật đặt trên eo anh chậm rãi buông lỏng ra.

Cửa “két” một tiếng mở ra, trong phòng đèn bật sáng choang. Từ Việt đi thẳng vào nhà, chỉ bỏ lại một câu: “Chuyện quay lại đừng nhắc tới nữa, muốn ở lại hay muốn thuê khách sạn thì cứ tự nhiên.”

Đã không còn sớm, Từ Việt rửa mặt xong, liền đi vào phòng ngủ. Bên ngoài yên tĩnh không có tiếng động gì, Từ Việt ở trên giường xem sách, đang định tắt đèn đi ngủ, đã thấy Sở Dật bước vào.

Hắn vừa mới tắm xong, tóc ướt sũng, đôi mắt cũng ướt sũng, vừa lên giường đã nhào về phía Từ Việt. Đây là thủ đoạn hắn thường dùng, mỗi khi hai người cãi nhau, hắn hay dùng trò này để giải quyết vấn đề.

Từ Việt dĩ nhiên không để cho hắn thực hiện được ý đồ.

Sở Dật cuốn lấy chăn, bắt hắn quay qua một bên.

Hai người mỗi người chiếm nửa giường, rất có cảm giác đồng sàng dị mộng. Từ Việt đưa tay tắt đèn, trong phòng tối lại, nghe thấy Sở Dật lên tiếng gọi anh: “A Việt.”

Từ Việt không trả lời.

Sở Dật lẩm bẩm hỏi: “Anh dự định từ chối anh Tô kia thế nào?”

“Tại sao phải từ chối?”

“Anh ta không phải vừa tỏ tình với anh sao? Anh không từ chối, chẳng lẽ muốn cùng anh ta giao du?”

“Có gì không thể?”

“Anh lại không thích anh ta...”

“Tình cảm có thể bồi dưỡng.” Từ Việt nói, “Hoặc là như cậu nói, có thể dựa vào ”làm” mà nảy sinh.”

“Từ Việt!”

Sở Dật tức giận kêu to, đột nhiên từ trong bóng tối ngồi dậy.

Từ Việt cố ý chọc tức hắn, nhưng Sở Dật yên tĩnh một lúc, không ngờ một lần nữa lại nằm xuống.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng bàng bạc chiếu vào, Sở Dật nhìn lên trần nhà, dùng giọng nói khàn khàn, kể: “Cha mẹ em kết hôn, là cuộc hôn nhân thương mại. Họ không có tình cảm, ở cùng nhau chỉ vì lợi ích. Vốn dĩ có anh hai là người thừa kế, bọn họ xem như đã hoàn thành nhiệm vụ, mà em sinh ra hoàn toàn là một bất ngờ. Từ lúc em hiểu chuyện, hôn nhân của cha mẹ cũng chỉ còn trên danh nghĩa, bọn họ mạnh ai nấy chơi, thậm chí có mấy lần... Mẹ em lúc vựng trộm cũng dắt theo em.”

“Mẹ cho rằng em còn nhỏ không hiểu chuyện, vì vậy mà dắt theo em để che mắt, kỳ thực em biết hết tất cả. Khách sạn cách âm rất tốt, không nghe thấy âm thanh trong phòng, em một mình ngồi trên ghế sofa, nhìn nắng chiều chiếu lên người, rồi từ từ lướt qua cánh tay. Cửa phòng có đôi giày cao gót màu đỏ mẹ cởi ra, gót giày vừa nhọn vừa cao, màu sắc đỏ rực như máu...”

“Em phong lưu thành tính, bạn tình thay đổi một người rồi một người, là bởi vì em chưa bao giờ tin vào tình yêu. Em không định yêu bất cứ ai, cũng không tin có người sẽ thật lòng yêu em, mãi đến tận lúc...”

Sở Dật đột nhiên không nói nữa, chỉ quay đầu nhìn về phía Từ Việt, hỏi: “A Việt, một người đã từng mắc sai lầm, lẽ nào sẽ không có cơ hội quay đầu lại nữa?”

Ánh mắt của hắn sáng quắc, Từ Việt biết câu trả lời hắn mong chờ, thế nhưng không có lên tiếng.

Cõi đời này có chuyện lãng tử quay đầu sao?

Đương nhiên là có, vậy vì cái gì lại là hắn?

Một người sợ nhất là không tự mình biết mình, tưởng rằng yêu đến không kiềm chế được, toàn tâm toàn ý muốn cùng hắn đến bạc đầu, kết quả thế nào? Chỉ ra ngoài đi công việc một chuyến, hắn đã cùng người khác lên giường.

Thật buồn cười.

Vì vậy, anh đáp: “Có nhiều cơ hội lắm. Chỉ cần cậu nói một câu, ngoắc một ngón tay, bao nhiêu người tranh nhau bỏ lên giường cậu, cần gì phải quần quít lấy tôi không tha?”

“Anh cho rằng em chưa từng thử sao?” Sở Dật cười khổ một tiếng, “Nhưng mà, A Việt, những người đó không phải là anh.”

Hắn vươn tay, cách chần nắm chặt lấy tay Từ Việt.

Sở Dật kiêu ngạo như vậy, giờ khắc này thanh âm có chút run rẩy, hỏi anh: “A Việt, trong lòng anh vẫn có em, đúng không?”

Từ Việt không biết làm sao trả lời hắn.

Cuối cùng không nói gì cả. Hôm sau sáng sớm anh đã đến công ty, tuy rằng tránh được Sở Dật, nhưng không nghĩ tới còn có một phiền phức đang đợi mình.

Tô Ngạn Văn hôm qua nếu đã tỏ tình, hôm nay sẽ không tiếp tục giấu diếm, thoải mái bày tỏ lòng mình: “Dù sao cậu cùng Sở Dật chưa quay lại, xem như tôi cạnh tranh công bằng đi.”

Từ Việt càng nhứt đầu hơn: “Ngạn Văn, cậu cũng đừng làm loạn thêm.”

“Tôi thật lòng.” Tô Ngạn Văn nói từng chữ, có ý đồ mà nói thêm, “Chỉ bằng điểm này, đã vượt xa ai đó rồi.”

Từ Việt nói với y vài câu, về văn phòng mình, liền thấy người nào đó đang gác chân ngồi trên ghế sa lông phòng hắn. Sở Dật hôm nay vẫn mặc áo sơ mi trắng, nhưng từ đầu tới chân đều tỉ mỉ chải chuốt, chỉ tùy ý ngồi như vậy đã đẹp đến lóa mắt.

Phó Minh Kiệt đứng bên cạnh hắn, đang ân cần bưng trà rót nước, dáng vẻ chân chó nịnh nọt.

Từ Việt ngẩn người: “Sao cậu lại ở đây?”

Sở Dật mỉm cười vỗ tay một cái.

Phó Minh Kiệt lập tức giải thích: “Giám đốc Sở đến đây để bàn chuyện làm ăn.”

Từ Việt càng thêm nghi hoặc: “Giám đốc Sở?”

Sở Dật lúc này mới lên tiếng: “Anh không phải bảo em tìm việc sao? Em về nói với cha, ông liền lấy công ty cho em.”

“Giám đốc Sở trên tay có một hạng mục lớn,” Phó Minh Kiệt nháy mắt với Từ Việt, “Không biết công ty chúng ta có thể đáp ứng được đơn hàng không.”

Sở Dật hắng giọng một cái, giả vờ giả vịt nói: “Vậy tôi sẽ cẩn thận khảo sát một chút.”

Từ Việt còn không biết tổng hắn sao? Dốt nát kém cỏi bốn chữ này chính là chế tạo riêng cho Sở Dật, hắn mà biết nói chuyện làm ăn mới là lạ. Thế nhưng Sở Dật muốn tham quan công ty, Từ Việt không thể không đi theo tiếp đãi.

Tô Ngạn Văn nghe tin, cũng đến chỗ Sở Dật hỏi thăm một chút.

“Nghe nói hạng mục của Gia Mỹ lần này do anh Sở phụ trách?” Tô Ngạn Văn nói, “Xem ra thực lực cá nhân có tốt đến đâu, cũng không bằng có gia thế tốt.”

Sở Dật không cho là sỉ nhục, ngược lại còn lấy làm tự hào, nói, “Biết đâu thai cũng là một loại thực lực. Anh nếu không phục, có thể thử lại một lần xem sao.”

Tô Ngạn Văn bị hắn nói ghen hợm không trả lời được. Cuối cùng vẫn là Phó Minh Kiệt điều đình, kéo Tô Ngạn Văn đang tức giận thở hỗn hển đi mất.

Hai người vừa đi, Từ Việt lập tức nhắc nhở Sở Dật: “Cậu khiêm tốn chút đi, phải biết chừng mực một chút.”

Sở Dật cười hì hì đáp: “Em đối với tình địch luôn luôn có thái độ này.”

Ánh mắt hơi chuyển động, nói tiếp: “Đương nhiên, nếu anh Tô đó không phải tình địch của em, em nhất định sẽ lễ phép với cậu ta lắm.”

Từ Việt không hứng thú trả lời vấn đề này, chỉ nói: “Tôi phải về làm việc.”

Sở Dật bám theo không nghỉ, “A Việt, không phải... giám đốc Từ, tối nay cùng ăn một bữa cơm đi. Đó gọi là gì? Đi ăn bàn thương vụ?”

Hắn nói đường hoàng đến thế, Từ Việt đương nhiên không thể trực tiếp chối từ. Đi một vòng lớn, hai người cuối cùng vẫn là ăn bữa cơm này.

Sở Dật đặt chỗ trước tại “Quân Duyệt”, phong cảnh tốt, món ăn cũng tốt. Ngoài cửa sổ, trời đêm rất đẹp, món ăn vừa dọn lên, hắn lại cố ý mở bình rượu đỏ. Ý đồ đều viết lên mặt, không phải là muốn lợi dụng lúc Từ Việt quá chén để gỡ thủ đoạn sao?

Từ Việt không dễ dàng trúng chiêu như vậy, ung dung động đũa, chỉ dùng bữa, không uống rượu.

Sở Dật nâng ly nói: “A Việt, vấn đề tối hôm qua...”

Từ Việt bình thản nói: “Tôi không có trả lời.”

“Tuy nhiên cũng chưa nói không thể.” Sở Dật ánh mắt cong cong, cười nói: “Chúng tôi em vẫn còn cơ hội.”

Từ Việt thở dài, vẫn là câu nói kia: “Tại sao không phải tôi thì không được?”

Sở Dật thưởng thức ly rượu đỏ trong tay, khước miệng mang theo ý cười, hùng hồn nói: “Bởi vì anh yêu em.”

Không phải là bởi vì em yêu anh, mà là bởi vì anh yêu em. Câu nói này quá đáng giá để cân nhắc rồi.

Từ Việt trong lòng hơi động, đang muốn mở miệng nói chuyện, chợt nghe phía sau có người “Ồ” một tiếng, nói: “Tiểu Dật, em về nước khi nào?”

Sở Dật dường như ngẩn ra, hơi nheo mắt lại, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Anh, lâu quá không gặp.”

Từ Việt quay người, thấy phía sau là một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục thẳng thớm, trông không giống Sở Dật lắm, chỉ có đôi mắt là có mấy phần tương tự.

Sở Dật hỏi: “Anh, sao anh lại ở đây?”

Người kia nói: “Hẹn một người bạn ăn cơm, không ngờ cậu ta có việc gấp không tới được. Anh ăn một mình cũng không có ý nghĩa, đang định về nhà.”

“Ừm,” Sở Dật phát phát tay, lập tức nói: “Đi thông thả không tiễn.”

Người kia không những không đi, trái lại còn vòng đến bên bàn họ cười cười, nói “Không giới thiệu bạn của em một chút sao?”

Sở Dật không kiên nhẫn nói: “Đi đi đi đi.”

“Sao vậy? Sợ anh quen biết bạn của em?”

Sở Dật biến sắc mặt, rồi lập tức khôi phục như thường, đứng lên nói: “Giới thiệu một chút, đây là anh trai em, Sở Ngộ.”

Tiếp theo, kéo lấy tay Từ Việt, nói: “Đây là Từ Việt, bạn trai em.”

Từ Việt sửa lại: “Bạn bình thường.”

Sở Dật lông mày hơi nhíu lại, nhưng nhìn sắc mặt Từ Việt, vẫn là nghe lời, “Thôi được, tạm thời vẫn chỉ là bạn bình thường.”

“Chào anh, nghe tiếng đã lâu.”

Từ Việt nói chính là lời thật. Con trai lớn của Sở Thiên Thành, người thừa kế Sở gia, e là không có mấy người không biết.

“Hiếm khi trùng hợp gặp mặt, cùng ăn một bữa cơm đi.” Sở Ngộ vừa nói vừa ngồi xuống, gọi người phục vụ tới gọi thêm món ăn.

Sở Dật muốn cản đã không còn kịp, không thể làm gì khác hơn là nói: “Bữa này anh trả đó.”

“Tất nhiên.” Sở Ngộ hỏi, “Em về nước khi nào? Sao không nghe ba nói?”

“Anh mới là con cưng của ông già, em chỉ là thằng phá của, sao lọt được vào mắt ông?”

Sở Dật nói chuyện đều ẩn giấu châm chọc, Sở Ngộ lại không xem là chuyện lớn, vẫn vui vẻ chuyện trò như cũ. Hai người bọn họ tuy là anh em ruột, nhưng tính cách vô cùng khác biệt, Sở Ngộ nói chuyện ôn hòa, làm việc khéo léo, bất luận tán gẫu chuyện gì cũng không để sân khấu vắng lặng. Anh nói từ chuyện mảnh đất phía đông thành phố chẳng mấy chốc sẽ đấu giá, lần này có thể xuất hiện “địa vương” mới, đến chuyện anh đang đầu tư cho một phòng thí nghiệm nước ngoài, nghiên cứu lý thuyết lỗ đen gì đó, thăm dò độ khả thi của việc du hành thời gian...

Bữa cơm này vô cùng thoải mái.

Sở Dật lại ngáp liên tục, vừa ăn xong lập tức tạm biệt rời đi.

Sở Ngộ trước khi đi tính tiền lại đến bắt chuyện với Từ Việt, “Đứa em này của tôi sắp ba mươi tuổi vẫn còn trong thời kỳ phản nghịch, phải nhờ anh Từ nhường nhịn một chút rồi.”

Từ Việt lần thứ hai nhấn mạnh: “Tôi với cậu ấy chỉ là bạn bè bình thường.”

“Giữa bạn bè, cũng cần phải bao dung.”

Sở Ngộ nói chuyện kín kẽ đến mức không một lỗ hổng, Từ Việt không thể làm gì khác hơn là phải nhận lời.

Trên đường về, Sở Dật có uống chút rượu đã có chút mất tập trung, thỉnh thoảng quay kính xe xuống cho thoáng khí, sau đó lại thốt ra một câu: “A Việt, anh của em lúc nãy nói gì với anh vậy?”

“Không có gì.”

“Anh tốt nhất vẫn nên giữ khoảng cách với anh ta, à không, phải cách anh ta càng xa càng tốt.”

“Tại sao?”

“Anh không biết, anh ta từ nhỏ đã thích cướp đồ vật của em.”

Từ Việt không tin lắm: “Hắn là ngược lại mới đúng.”

“Được rồi,” Sở Dật dứt khoát thừa nhận, “Là em giành trước mất lần, sợ anh ta trả đũa. Nói chung, anh tuyệt đối đừng lén lút liên hệ với anh ta.”

Sở Dật căn dặn lần nữa, Từ Việt không xem là chuyện to tát. Đường không ít xe, ánh đèn đỏ từ đoàn xe qua lại như mắc cửi trên đường trông đặc biệt náo nhiệt.

Sở Dật tựa vào cửa sổ, nhìn cảnh đêm đẹp đẽ, đột nhiên nói: “A Việt, nếu như... Em nói nếu như, có một cơ hội thay đổi quá khứ, chuyện anh muốn làm nhất là gì?”

Từ Việt nghĩ nghĩ, hỏi lại: “Cậu muốn nghe nói thật hay nói dối?”

Sở Dật cười giả dối: “Cái nào êm tai hơn thì nghe cái đó.”

“Kỳ thực thật hay dối đều như nhau,” Từ Việt nhìn Sở Dật một chút, chậm rãi nói, “Nếu có thể lựa chọn lại lần nữa, tôi hy vọng chưa từng gặp được cậu.”

4. Chương 4

Sở Dật nghe xong, ha ha cười. Hắn cười rất lớn, âm thanh nghe có chút nặng nề, “Cơ hội khó có như vậy, anh cứ lãng phí như vậy sao?”

Từ Việt nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy rất xứng đáng.”

Ngoài cửa sổ, đèn xe lướt qua, chiếu vào khóe mắt Sở Dật, hình như có ánh nước long lanh. Hắn nhỏ giọng: “Vậy, em thật sự rất vinh hạnh.”

Một đêm yên tĩnh.

Hôm sau là chủ nhật, Từ Việt vốn định nghỉ ngơi, không ngờ sáng sớm, nhà bên cạnh đã truyền tới tiếng động binh binh lách cách. Lúc anh ra ngoài vứt rác, nhìn thấy cửa nhà bên cạnh mở lớn, công nhân dọn nhà ra ra vào vào, mà đứng ở cửa chỉ huy, lại là Tô Ngạn Văn.

“A Việt, sớm nhỉ.” Tô Ngạn Văn vẫy vẫy tay với anh.

Từ Việt ngẩn người, đi tới hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Nhà cạnh nhà cậu không phải vẫn bỏ trống sao? Tôi thuê từ hôm qua, hôm nay dọn tới.”

“Tôi nhớ nhà cậu ở trước đây gần công ty hơn, sao lại dọn nhà?”

Tô Ngạn Văn ý vị sâu xa cười cười: “Cận thủy lâu dài.”

Y làm việc nhanh nhẹn dứt khoát, đến trưa, đồ dùng trong nhà đã chuyển gần xong, liền đến mời Từ Việt ăn cơm.

Sở Dật biết chuyện Tô Ngạn Văn chuyển đến cách vách, nghiêm mặt nói: “Đừng đi.”

Mừng có nhà mới, Từ Việt không thể không nể mặt Tô Ngạn Văn, liền vuốt cằm nói: “Trong tủ nhà bếp có mì ăn liền, cậu tự nấu ăn đi.”

Nói xong không để ý Sở Dật tức giận ra sao, lập tức đi theo Tô Ngạn Văn.

Có điều lúc ăn cơm, Từ Việt lần thứ hai biểu lộ lập trường của mình: “Ngạn Văn, tôi vẫn xem cậu là người bạn tốt nhất.”

“Tôi biết.” Tô Ngạn Văn sắc mặt bình tĩnh, gấp một đĩa thức ăn vào bát Từ Việt, “Cậu có quyền từ chối tôi, tôi cũng có kiên nhẫn theo đuổi cậu, không phải sao?”

Từ Việt lại càng thêm đau đầu.

Một Sở Dật đã khiến tinh thần anh quá mệt mỏi, huống hồ lại thêm một Tô Ngạn Văn?

Bữa cơm này ăn rất lâu, lúc trở về đã là xế chiều. Từ Việt đẩy cửa phòng ra nhìn, thấy bàn trà phòng khách chất đầy hộp thức ăn, Sở Dật vì để hả giận mà ăn uống vô độ, một mình ăn phần của ba người.

Từ Việt thở dài, yên lặng dọn dẹp nhà, sau đó vào phòng ngủ tìm người. Lúc tay anh đặt lên tay cầm cửa, nghe thấy trong phòng truyền đến một tràng rên rỉ khiến người nóng tai.

Từ Việt hoảng hốt một lúc, thời gian tưởng chừng như quay lại rất nhiều năm trước.

Lúc đó, chính là thời điểm hạnh phúc nhất của anh cùng Sở Dật, mỗi ngày đều như keo sơn dính lấy nhau. Sau đó anh đi nơi khác tham gia một cuộc thi, khi về đã là nửa đêm, anh đứng ngoài cửa phòng, nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh khó tả. Tim anh thành thịch nhảy lên, tay nắm cửa bị mồ hôi thấm ướt đến trơn trượt, cứ như một người không biết bơi chìm vào biển sâu, cảm giác nghẹt thở như sắp chết đuối, đến nay nghĩ lại cảm giác đó lòng vẫn còn sợ hãi.

Sau đó anh đẩy cửa phòng đi vào, lúc nhìn thấy hai người quấn lấy nhau trên giường, trái lại chỉ cảm thấy lòng lạnh ngắt. Thật sự dày vò, chính là mấy chục giây đứng ngoài cửa kia.

Từ Việt hít một hơi, rốt cục cũng đẩy cửa.

Sở Dật đang ngồi trên giường xem TV, điện thoại di động ném qua một bên, đang bật một bộ phim người lớn, âm lượng bật hết cỡ, át cả tiếng TV.

Từ Việt nghiêm mặt đi tới, tắt bộ phim trên điện thoại, hỏi, “Cậu đang làm gì vậy?”

Sở Dật gõ gõ vách tường: “Thử xem chỗ này cách âm tốt không, không biết sát vách có nghe thấy tiếng động bên này không?”

Từ Việt không biết nên tức giận hay nên cười: “Cậu rảnh quá hả?”

“Đang chán thôi.” Sở Dật ánh mắt đong đưa, lướt một vòng trên người Từ Việt, “Hay là chúng ta thử người thật đi?”

“Bây giờ còn là ban ngày.”

Sở Dật vui vẻ: “Vây để tối cũng được.”

Da mặt hần dầy như vậy, thật khiến cho người ta khâm phục. Từ Việt không thể làm gì khác hơn là nói: “Buổi tối cũng đừng nghĩ.”

Sở Dật thất vọng một lúc, giật lại điện thoại di động, lại chọn một bộ phim bật lên. Kết quả còn chưa đến tối, Tô Ngạn Văn đã đến gõ cửa.

“A Việt, ống nước nhà tôi bị nghẹt, có thể giúp tôi một chút không?”

Lần này Sở Dật cướp lời Từ Việt: “Ống nước bị nghẹt thì tìm người chuyên nghiệp đến sửa, cần tôi giúp anh gọi điện thoại không?”

“Anh Sở chỉ là người ở nhờ, không có quyền thay A Việt quyết định nhỉ?”

“Dù sao cũng khá hơn một số người, muốn ở nhờ cũng không được, chỉ có thể ở sát vách.”

Từ Việt bị hai người đó dọa sợ, buổi tối ăn cơm xong liền mượn cớ tránh mặt, hẹn Phó Minh Kiệt đi quán bar uống rượu.

Phó Minh Kiệt nghe anh kể khổ xong, không những không cảm thấy thương hại, còn cười ha ha. “Đáng đời, ai bảo cậu sớm biết tâm ý của Ngạn Văn, lại còn cố ý giả bộ ngu.”

“Tôi với cậu ấy không có khả năng. Tôi sợ nói rõ xong, đến bạn bè cũng không làm được.”

“Kỳ thực, Ngạn Văn tốt vô cùng. Đương nhiên, Sở Dật kia cũng không tồi. Theo tôi thấy...” Phó Minh Kiệt bỗng nhiên nở nụ cười, ôm vai Từ Việt nói, “Không bằng cậu trái ôm phải ấp, hưởng tề nhân chi phúc đi.”

Từ Việt nhú mày: “Cậu cho rằng ai cũng giống cậu sao?”

Phó Minh Kiệt vội vã kêu oan: “Tôi chung thủy cực kỳ, xưa nay chỉ thích phụ nữ xinh đẹp. Hôm nay hẹn cậu đến bar này, cũng là vì theo đuổi gái đẹp thôi.”

Vừa nói vừa liếc mắt lên sân khấu, hỏi phục vụ bên cạnh: “Nana đâu? Hôm nay sao không lên hát?”

Nhân viên phục vụ cười khổ đáp: “Bị quán đổi diện cuỗm đi rồi. Nhưng hôm nay có người mới đến, hát cũng không tồi.”

Từ Việt cũng nhìn lên sân khấu một chút, thấy người đang hát trang điểm rất đậm, ca hát thể nào không biết, khuôn mặt đúng là có mấy phần quen mắt.

Phục vụ lại giới thiệu tiếp: “Cậu ta trước kia là diễn viên, nghe nói cũng có chút tiếng tăm, không biết đắc tội thần thánh phương nào, giờ chỉ có thể hát ở quán bar.”

Từ Việt hơi ngạc nhiên, lại nhìn kỹ mặt người kia, không phải là người bị đăng báo cùng Sở Dật sao, tiểu minh tinh Trần Duệ? Từ Việt nhớ cậu ta tuy rằng không nổi lắm, nhưng vẫn có triển vọng, sau đó đắc tội với ai, mới đến mức phải đến quán bar hát?

...Sở Dật sao?

Trong lòng Từ Việt mơ hồ có một ý nghĩ, nhưng còn chưa nghĩ cận kề, điện thoại di động của anh đã vang lên.

Người gọi tới là bạn học thời cấp ba của anh, Chu Húc.

Từ Việt với Chu Húc quan hệ không tồi, sau khi tốt nghiệp cũng thường liên hệ, bởi vậy Chu Húc cũng không khách sáo với anh, vừa mở miệng liền hỏi: “A Việt, cậu thật sự không tham gia họp lớp?”

Từ Việt ngẩn ra: “Họp lớp gì?”

“Họp lớp cấp ba, tốt nghiệp sắp được mười năm, mọi người dự định tụ tập. Tôi gửi thư mời cho cậu, cậu viết thư từ chối, cậu không nhớ à?”

Từ Việt cơ bản chưa nhận được thư mời. Nhưng anh không đổi sắc mặt, chỉ hỏi: “Họp lớp tổ chức lúc nào?”

“25 tháng 12. Lễ Giáng Sinh.”

Họp lớp vào lễ Giáng Sinh?

Từ Việt cảm thấy ngày này có chút quen thuộc, nhưng không nhớ ra, lại nghe Chu Húc ở đầu bên kia hỏi:

“A Việt, rốt cục cậu có đến hay không?”

Từ Việt nói: “Tôi phải sắp xếp công việc đã.”

“Bạn đến mức một buổi tối cũng không sắp xếp được sao?” Chu Húc đùa, “Có thể dẫn theo người nhà, cậu nhất định phải tới tham gia đó.”

“Hiểu rồi.”

“Đúng rồi,” Chu Húc nhớ tới một chuyện, hỏi, “Cậu có biết số điện thoại của Sở Dật không?”

“Sao vậy?”

“Cậu ta hồi cấp ba mặc dù không hòa đồng lắm, nhưng dù gì cũng là bạn học, dù sao vẫn phải thông báo. Nhưng tính tình cậu ta như vậy, trong lớp không có mấy ai còn liên hệ với cậu ta.”

Từ Việt há miệng, nói “Tôi cũng không rõ lắm.”

“Thì thôi vậy, để tôi nghĩ cách khác.”

Chu Húc dặn dò Từ Việt vài câu rồi mới cúp điện thoại.

Khúc nhạc đệm như thế, Từ Việt cũng không còn hứng thú uống rượu, cùng Phó Minh Kiệt uống vài ly, liền tan cuộc về sớm.

Anh thuê xe về nhà, đến nhà đã sắp mười giờ, có điều Sở Dật còn chưa ngủ, đang vui người trên sofa chơi điện thoại. Nhìn thấy Từ Việt trở về, hắn mới dụi dụi mắt, “A Việt, anh về rồi? Tối nay anh đi đâu? Với ai? Có phải anh Tô sát vách kia không?”

Mấy câu đều là gặng hỏi, chẳng khác hỏi cung mấy.

Từ Việt dĩ nhiên không trả lời hắn, chỉ nói: “Tối nay tôi nhận được điện thoại của Chu Húc.”

Sở Dật mơ hồ: “Ai?”

Hắn hiển nhiên đã quên Chu Húc là ai.

Từ Việt bắt đầu dĩ phải giải thích Chu Húc là ai, lại nói đến chuyện họp lớp: “Tôi chưa từng nhận được thư mời nào như thế, Chu Húc lại nhận được thư từ chối của tôi, cậu đoán xem, tại sao?”

Sở Dật chớp mắt, vô tội nói: “Có thể cậu ta gửi nhầm địa chỉ, cũng có thể anh gửi nhầm thư?”

Từ Việt lạnh lùng hừm một tiếng: “Cũng có thể có người nào đó lén lúc mở hộp thư của tôi, thay tôi trả lời thư.”

Sở Dật biết không gạt được người, liền cợt nhả nói: “Ai kêu anh dùng sinh nhật người nào đó làm mật mã hộp thư? Anh không phải là đang thử thách đạo đức sao?”

“Sự thật chứng minh cậu không chịu nổi thử thách.”

“A Việt...”

Từ Việt không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này, liền nói: “Họp lớp ngày 25 tháng 12, Chu Húc bảo tôi nhân tiện thông báo cho cậu một tiếng.”

Sở Dật không chút nghĩ ngợi, nói: “Không đi.”

Hắn vươn tay, ôm lấy cánh tay Từ Việt: “A Việt, anh cũng đừng tới đó.”

“Tại sao?”

“Bởi vì...” Sở Dật dừng một chút, nói, “Họp lớp có ý nghĩa gì đâu? Chẳng qua là đại hội nói khoác của mấy nhân sĩ thành công mà thôi. Hơn nữa lỡ như anh trong lúc họp lớp gặp phải mối tình đầu, không cẩn thận tình cũ bùng lên thì phải làm sao?”

Từ Việt nhìn hắn, nói: “Mối tình đầu của tôi, chỉ có một người mà thôi.”

Sở Dật lập tức giật mình.

Từ Việt nhìn về mặt hắn, có chút hối hận vì đã nói câu này, xoay người nói: “Đi ngủ đi.”

Sở Dật lại đuổi theo, từ phía sau ôm lấy anh, đôi môi mỏng kề lên gáy, “A Việt, đừng đi họp lớp gì hết. Lễ Giáng Sinh này, hai người chúng ta cùng nhau qua, được không?”

Từ Việt im lặng một lúc lâu.

Có thể do bóng đêm quá mức dịu dàng, anh không có cách nào mở miệng từ chối Sở Dật.

Tuy rằng Từ Việt không hứa, nhưng Sở Dật lại xem như hai người sẽ cùng nhau đón Giáng Sinh, ngay từ sớm đã bắt đầu chuẩn bị.

“Cơm tối ăn ở đâu đây? Hay là Quân Duyệt?”

“Nên đặt một phòng ở gần biển.”

“Có cần chuẩn bị đội nhạc không?”

“Pháo hoa nhất định phải bắn...”

Chỉ là một cái lễ Giáng Sinh, hắn lại làm như lễ kết hôn, Từ Việt vội vã ngăn lại: “Không cần phiền toái như vậy, ở nhà tùy tiện ăn một chút là được.”

“Được được được,” Sở Dật cười đến xuân phong đắc ý, “Vậy thì ăn ở nhà.”

Từ Việt có loại cảm giác mình bị quẫn chặt, có điều gần tới lễ Giáng Sinh, anh vẫn gọi điện cho Chu Húc, nói là công việc quá bận không cách nào tham gia họp lớp được.

Chu Húc đương nhiên không vui, mắng anh một trận rồi mới buông tha.

Khí trời ngày càng lạnh, rất nhanh đến lúc tuyết rơi, lễ Giáng Sinh cũng lặng lẽ đến.

Trên đường treo đèn kết hoa, từ sớm đã có không khí Giáng Sinh. Ngày 25 hôm ấy, Từ Việt chào Tô Ngạn Văn, cố ý tan sở sớm một chút.

Anh về đến nhà, còn chưa gõ mật mã, cửa phòng đã từ bên trong mở ra.

Là Sở Dật mở cửa.

Từ Việt nhìn dáng vẻ của Sở Dật, hơi ngẩn người.

Sở Dật không biết tìm đâu ra một bộ đồng phục học sinh cấp ba, lúc này đang mặc trên người. Áo sơ mi trắng với quần dài sẫm màu, chiều dài áo vừa đúng, nút cổ áo cổ tình không cài, lộ ra xương quai xanh như ẩn như hiện, càng tôn lên cái cổ trắng nõn thon dài.

Từ Việt vừa mắng hắn không biết xấu hổ, vừa không tự chủ được cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

“Cậu sao lại ăn mặc như vậy?”

“Không phải muốn họp lớp sao? Hồi ức tự thủy lưu niên mà.”

Sở Dật nói xong, mở điện thoại của mình lên.

Trong điện thoại di động phát ra một giai điệu quen thuộc, là một ca khúc nổi tiếng đại giang nam bắc mười năm trước. Lúc đó, bao nhiêu người vừa hăng hái học tập, vừa dùng máy mp3 nghe bài hát này.

Từ Việt nghe đến ngẩn người.

Sở Dật theo tiết tấu đưa tay ra, mỉm cười: “Bạn học Từ Việt, tôi có thể nhảy với bạn một bài được không?”

Từ Việt nắm chặt bàn tay hắn, “Bạn học Sở Dật, không phải bạn lại trốn học à?”

“Suýt.” Sở Dật để chân trần, nhẹ nhàng giẫm lên chân Từ Việt, thấp giọng, “Đừng làm hỏng không khí.”

Phòng khách quá nhỏ, không thích hợp khiêu vũ, nhưng hai người lẳng lặng ôm nhau, đã vượt qua ngàn vạn lời nói.

Từ Việt có ảo giác dường như thời gian quay lại. Dường như mười năm nay chưa hề xảy ra, anh cùng Sở Dật, vẫn dừng lại ở lúc còn yêu nhau nhất ấy.

Sở Dật dùng cánh tay quấn lên cổ Từ Việt, chôn trong ngực anh nói: “A Việt, em đã từng nói với anh chưa? Em thật sự hối hận rồi.”

“Hối hận cái gì?”

“Hối hận rất nhiều chuyện. Hối hận vào lúc ấy, em không nắm chặt lấy tay anh.”

Từ Việt trầm mặc một lúc lâu.

Sở Dật ngẩng đầu lên, môi tìm tới môi Từ Việt, dường như muốn chạm vào. Thời điểm nụ hôn chưa rơi xuống, Từ Việt nghe thấy hắn hỏi: “A Việt, bây giờ làm lại từ đầu, còn kịp không?”

Từ Việt còn chưa trả lời, điện thoại di động của anh đã vang lên.

Tiếng vang đột ngột đánh tan bầu không khí kiêu diễm.

Từ Việt lấy điện thoại ra xem, điện thoại hiện tên Tô Ngạn Văn. Sở Dật hình như cảm thấy điều gì, giữ chặt tay anh, nói, “A Việt, đừng nhận.”

Từ Việt đương nhiên không thể không nhận điện thoại của Tô Ngạn Văn. Anh ra dấu với Sở Dật, cầm điện thoại ra ban công nói chuyện.

Điện thoại vừa thông, tiếng Tô Ngạn Văn vang lên, giọng điệu nghiêm túc hơn hẳn bình thường: “A Việt, xảy ra chuyện rồi.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Đơn đặt hàng của Gia Mỹ, chúng ta không phải giao cho nhà xưởng thành phố C làm sao? Vừa nãy quản lý Vương gọi cho tôi, nói rằng tối nay, nhà xưởng bên ấy xảy ra hỏa hoạn.”

“Cái gì? Có nhân viên thương vong không?”

“Mọi người không có chuyện gì. Nhưng hàng hóa của chúng ta tổn thất rất nghiêm trọng...”

“Tôi nhớ lô hàng kia tháng sau phải giao rồi.”

“Đúng vậy.”

“Tổn thất bao nhiêu?”

“Hiện tại không rõ lắm. Quản lý Vương nói chúng ta cần cử một người qua bên đó xử lý chuyện này, tôi dự định đêm nay chạy tới đó.”

Từ Việt không suy nghĩ nhiều, lập tức nói: “Tôi cũng đi.”

“A Việt...”

“Chuyện quan trọng như vậy, không thể để một mình cậu gánh lấy. Hơn nữa buổi tối lái xe đi thành phố C cũng cực khổ, nhiều người có thể thay nhau cầm lái.”

Tô Ngạn Văn trầm ngâm nói: “VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

“Tôi thu dọn đồ đạc, lát nữa sẽ liên lạc với cậu.”

Từ Việt cúp điện thoại, vừa quay đầu lại, phát hiện Sở Dật đứng sau lưng anh.

“Chuyện gì vậy?” Sở Dật hỏi.

Từ Việt giải thích ngắn gọn chuyện nhà xưởng xảy ra hỏa hoạn, nói: “Tôi định đêm nay đi đến thành phố C.”

Sở Dật đôi mắt đen sẫm nhìn thẳng vào anh, “Đi cùng Tô Ngạn Văn?”

“Chuyện rất nghiêm trọng, một mình cậu ấy xử lý không được.”

“Không phải còn có Phó Minh Kiệt sao?”

“Ngạn Văn nếu đã gọi điện cho tôi, tôi không thể không nói cũng không hỏi được.”

Sở Dật cười lạnh nói: “Ừ, vừa lúc thuận tiện cho anh ta với anh ở riêng với nhau.”

Từ Việt bất đắc dĩ nói: “Tôi là vì công việc.”

“Vậy nếu như... Em không muốn anh đi?” Sở Dật hai tay lần nữa quàng lên vai Từ Việt, dùng thanh âm khàn khàn thì thào, “A Việt, ở lại với em đi.”

Nếu là Từ Việt mười năm trước, chỉ bằng một câu nói này của Sở Dật, anh chấp nhận lên núi đao xuống biển lửa.

Nhưng bây giờ không phải là mười năm trước.

Từ Việt bây giờ bình tĩnh hơn, nhẹ nhàng mở tay Sở Dật ra, nói: “Đừng náo loạn, tôi xử lý xong chuyện này sẽ trở về.”

Nói xong quay đầu vào phòng, soạn một ít quần áo.

Sở Dật bám theo không nghĩ, “Nhất định phải đi trong đêm nay sao? Không thể chờ đến mai à? Đêm nay ở lại, ngày mai em với anh cùng đi.”

“Đỉnh đến đơn hàng của Gia Mỹ, đến trễ sẽ rất phiền phức.”

“Mặc kệ phiền phức gì, không phải chỉ cần dùng tiền là được sao? Cõi đời này không có vấn đề gì tiền không giải quyết được, nếu có, chắc chắn là không đủ tiền.”

Quần áo Từ Việt không nhiều, anh chọn đại vài món nhét vào va li, lại lấy thêm mấy vật dụng thường ngày, xem như đã soạn đồ xong. Anh vừa kéo va li đi ra cửa, vừa nói: “Đó là cách Sở thiếu gia cậu giải quyết vấn đề, nhưng không phải là tôi. Tôi chẳng qua chỉ là một người bình thường mà thôi.”

Lúc anh đi tới cửa, đúng lúc chuông cửa vang lên. Ngoài cửa truyền đến giọng Tô Ngạn Văn: “A Việt, là tôi. Cậu có ở nhà không?”

Từ Việt định ra mở cửa, lại bị Sở Dật giữ lại.

Sở Dật tiến lên một bước, cố ý chặn cửa, tiếp đó tóm chặt lấy cổ áo Từ Việt, dùng sức kéo xuống một chút, môi hai người liền kề sát một chỗ.

Như rất nhiều năm trước, trong kho chứa đồ trong trường học, một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Hơi thở Từ Việt có chút dồn dập.

Mãi đến tận khi tiếng chuông cửa lại vang lên, anh mới hồi phục tinh thần. Tô Ngạn Văn ở ngoài cửa gọi: “A Việt, cậu có ở nhà không?”

Sở Dật hừ một tiếng, cắn môi Từ Việt một cái.

Từ Việt ăn đau, đành phải nói: “Đợi tôi thêm năm phút.”

Sở Dật lúc này mới lui lại một chút, thấp giọng mềm mại nói: “A Việt, anh không chịu quay lại với em, em chấp nhận. Anh để tên họ Tô kia ở sát vách, em cũng nhịn. Hiện tại chỉ muốn anh ở cùng em một buổi tối, cũng không được sao? Anh không biết, tối hôm nay đối với em mà nói quan trọng đến mức nào.”

Từ Việt hơi ngạc nhiên. Chỉ là một ngày lễ Giáng Sinh thôi, có cái gì quan trọng? Có điều Sở Dật đêm nay thật sự tốn không ít công sức, anh không thể nói đi là đi, bởi vậy anh đáp: “Xin lỗi, chuyện tối nay thật sự rất gấp. Chờ tôi từ thành phố C trở về, tôi lại cùng cậu đón lễ, được không?”

Sở Dật chăm chú nhìn anh, bỗng nhiên nở nụ cười: “Em sợ qua đêm nay, sẽ không còn kịp nữa.”

“Cái gì không kịp?”

Sở Dật không trả lời, chỉ hỏi lại: “Anh thật sự không thể không đi?”

“Tất nhiên.”

Sở Dật im lặng chốc lát, lúc mở miệng, đã khôi phục bộ dáng mỉm cười: “Được rồi, có điều anh đi vội như vậy, còn chưa ăn cơm tối.”

“Tôi sẽ ăn dọc đường.”

“Anh lái xe cẩn thận.”

“Ừ.”

“Đừng quên anh đã hứa với em, sau khi trở về, lại nhảy tiếp nửa điệu nhảy còn lại.”

“Được.”

Sở Dật tránh sang một bên, bàn tay dịu dàng sửa lại cổ áo cho Từ Việt, mỉm cười đáp: “Đi đi.”

Từ Việt hơi ngạc nhiên vì Sở Dật đột ngột thay đổi thái độ, nhưng Tô Ngạn Văn ngoài cửa đã hối thúc, anh không có thời gian suy nghĩ nhiều, cầm va li lên mở cửa. Trong nháy mắt lúc tay vừa đụng đến tay nắm cửa, anh nghe Sở Dật gọi một tiếng: “A Việt.”

Từ Việt quay đầu lại, nhìn thấy cái gì đó màu đen lóe lên, đập vào trán mình.

Anh cảm thấy đau đớn một lúc, trời đất xoay tròn, thân thể không tự chủ được ngã xuống. Từ tầm mắt đang mờ dần, anh nhìn thấy Sở Dật chân trần đi trên sàn nhà, bàn chân thon nhỏ trắng nõn tú lè...

Đẹp dễ như vậy.

5. Chương 5

Lúc Từ Việt tỉnh dậy, thái dương vẫn còn hơi hơi đau. Anh mở mắt ra, phát hiện mình nằm trên giường trong phòng ngủ, trong phòng tối tăm, rèm cửa kéo thật kín, chỉ mở một chiếc đèn đầu giường. Ánh mắt chuyển động, nhìn thấy Sở Dật ngồi trên ghế bên đầu giường, hết sức chăm chú lột vỏ quýt.

Sở Dật hơi cúi đầu, hơi lộ ra cái cổ duyên dáng.

Từ Việt nhìn chằm chằm một lúc, ký ức mới dần dần trở về, nhớ lại mình vốn định suốt đêm đi thành phố C, không ngờ mới đi đến cửa, đã bị người đánh ngất.

Mà cái kẻ chủ mưu kia, tất nhiên chính là Sở Dật.

Từ Việt xoa xoa thái dương, gắng gượng ngồi dậy. Sở Dật thấy động tĩnh, ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười: “A Việt, anh tỉnh rồi?”

Đúng lúc hần vừa lột xong vỏ quýt, liền đưa một múi quýt đến bên miệng Từ Việt: “Anh đói không, ăn chút gì đi.”

Từ Việt quay đầu sang hướng khác: “Cậu lấy cái gì đánh ngất tôi?”

Sở Dật thấy anh không ăn, liền đem quýt nhét vào miệng mình, chậm rãi ăn xong, mới trả lời: "Là cái ly bình thường anh vẫn dùng uống nước. Yên tâm, em ra tay rất chừng mực, lỡ như gõ anh đến ngốc, em chẳng phải sẽ thiệt thòi lớn sao?"

"Bây giờ là mấy giờ rồi?"

Sở Dật nhìn một chút, kéo rèm cửa sổ lên, "Anh chỉ ngủ một lúc, vẫn còn ngày 25."

Từ Việt đột nhiên nhớ ra, trước khi anh ngắt đi, Tô Ngạn Văn đang ở bên ngoài gõ cửa, vội hỏi, "Ngạn Văn đâu? Một mình cậu ấy đi thành phố C rồi sao?"

"Anh cũng quan tâm cậu ta thật." Sở Dật hừ một tiếng, nói, "Chuyện phải xử lý, em đã xử lý xong rồi. Kể cả chuyện nhà xưởng bên thành phố C, em gọi một cú điện thoại, tất nhiên sẽ có người giải quyết."

Từ Việt tin tưởng hẳn có năng lực này, nhưng không thể nào hiểu được động cơ của hẳn: "Cậu rốt cục vì sao phải làm chuyện như vậy?"

"Vì giữ anh lại thôi." Sở Dật thần nhiên nói, "Em đã nói rồi, tối hôm nay rất quan trọng đối với em, ai kêu anh không tin."

"Cậu rõ ràng có thể dùng cách khác."

Sở Dật cười nói: "Em đây gọi là tiên lễ hậu binh."

Từ Việt không khỏi tức giận, đang định phản bác, lại nghe "bùm" một tiếng, ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng động thật lớn.

Sở Dật nghe thấy âm thanh này, lập tức đứng dậy, "roạt" một cái, kéo rèm cửa sổ ra.

Cửa sổ của Từ Việt tầm nhìn vô cùng tốt, giờ khắc này kéo rèm lên, chỉ thấy giữa bầu trời đêm đen sẫm, một đóa pháo hoa sáng lung linh đang nở rộ. Ánh sáng đủ màu kéo thật dài, khiến cả căn phòng đều tỏa sáng lung linh.

Sở Dật đứng bên cửa sổ, nhìn một đóa lại một đóa pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm, đẹp đẽ qua đi lại trở nên yên ắng. Hẳn nhìn về phía chân trời thật lâu, tựa như thở dài nói: "Thật sự rất đẹp đẽ."

Từ Việt trong lòng hơi động, bỗng nhiên rõ ràng, những thứ này đều do Sở Dật cố ý an bài.

Ánh sáng pháo hoa rơi xuống khuôn mặt Sở Dật trông đặc biệt anh tuấn, hẳn nhìn một chút, bỗng nhiên quay đầu lại, nở nụ cười rục rịch: "A Việt, sang ngày 26 rồi."

Sau ngày 25 chính là ngày 26, đây là chuyện vô cùng bình thường, Từ Việt không hiểu có cái gì đáng để vui mừng. Anh xúc chán, muốn xuống giường đi đến bên cạnh Sở Dật, nhưng hai chân vừa động liền cảm thấy không đúng, trên chân thậm chí còn truyền đến tiếng vang leng keng. Anh nhìn xuống, thấy trên chân phải của mình, bị cột bởi một sợi xích thật dài.

Từ Việt trong lòng chấn động, ngạc nhiên nói: "Đây là cái gì?"

"Ừm," Sở Dật không chút hoang mang, thần nhiên nói: "Chỉ là một sợi dây xích mà thôi."

Lòng bàn tay Từ Việt ướt đẫm mồ hôi, "Đây không phải dây xích bình thường, hơn nữa nhà tôi không có thứ này."

"Là em chuẩn bị từ trước."

Sở Dật một lần nữa đi đến bên giường, đưa tay gảy sợi dây xích, nghe thấy tiếng xích sắt leng keng vang vọng, hẳn trông có vẻ vui sướng. "Chẳng qua cũng chỉ là một chút tình thú thôi, A Việt anh không thích sao?"

Từ Việt đã trấn định lại, lạnh lùng liếc hẳn một cái.

Sở Dật liền dùng thanh âm mềm mại, nói "A Việt, em chỉ là muốn giữ anh lại."

Từ Việt cảm thấy đầu mình lại bắt đầu đau.

Anh vốn cho rằng mình đủ hiểu Sở Dật. Sở Dật buông thả tùy hứng, tùy tiện làm bậy, nhưng chưa từng làm chuyện khác người như vậy. Hắn ở nước ngoài mấy năm rốt cục xảy ra chuyện gì? Sở Dật trước mắt anh, quả thực giống như người xa lạ.

Anh suy tư một lúc, mới mở miệng nói: “Chìa khóa đâu? Mở dây xích ra.”

“Chìa khóa ở trên người em. Có điều, còn chưa tới lúc mở khóa.”

“Sở Dật, cậu phải biết, một người bất kể có quyền thế cỡ nào, cũng không thể muốn làm gì thì làm.”

“Em cũng không định muốn làm gì thì làm.” Sở Dật kề sát vào mặt Từ Việt, gần như thì thào, “Thứ em muốn... Cũng chỉ có anh mà thôi.”

“Tôi không hiểu...”

“Anh đương nhiên không hiểu.”

Sở Dật khẽ cười một tiếng. Ngoài cửa sổ là bóng đêm tịch liêu vô tận, hắt lên vẻ mặt hắn, động lòng người hơn bất kỳ lúc nào. Hắn nói: “A Việt, anh vĩnh viễn không biết em yêu anh bao nhiêu đâu. Em vì anh, giết người.”

Từ Việt cảm thấy cả người lạnh lẽo. Rõ ràng anh hiểu ý nghĩa câu nói kia, nhưng vẫn cứ hỏi lại: “Cậu nói cái gì?”

Sở Dật giọng điệu bình tĩnh, thản nhiên nói: “Cảm giác giết người thật đúng là không dễ chịu.”

Hắn cúi đầu nhìn tay phải của mình, ánh mắt như muốn khắc họa xuống lòng bàn tay, vừa hồi tưởng lại vừa nói: “Lúc em đâm dao vào, người kia còn giãy dụa, thân thể vẫn ấm áp, máu phun ra ngoài vừa nóng lại dính. Một lát sau, mới như quả bóng xì hơi, ”xì” một lúc - cái gì cũng kết thúc cả.”

“Em vốn không muốn giết người. Nhưng không có cách nào khác, ai bảo hắn muốn cùng em cướp? Em nếu không giết hắn, A Việt anh sẽ bị cướp đi.”

“Em đã thề, nếu như lại cho em một cơ hội, em tuyệt đối sẽ không buông anh ra.”

Từ Việt nghe đến hoảng sợ. Nếu là trước hôm nay, anh chắc chắn sẽ không tin Sở Dật, nhưng hôm nay Sở Dật có thể đánh ngã anh trời lại, thì còn có gì là không dám làm?

Anh không khỏi hỏi: “Người cậu giết là ai?”

Sở Dật chớp chớp mắt, cười híp mắt nói: “Anh đoán xem.”

Từ Việt nghĩ tới nghĩ lui, người phù hợp điều kiện cũng chỉ có một, anh có chút khó khăn nói ra cái tên đó: “Có phải... Tô Ngạn Văn không?”

“Ai muốn cướp anh đi,” Sở Dật đưa tay ôm lấy cằm anh, nói, “Em sẽ khiến người đó biến mất khỏi thế gian này.”

“Cậu điên rồi!”

“Em nếu như điên, cũng là vì A Việt anh.”

Sở Dật nói xong, không ngờ lại kề sát hôn anh.

Từ Việt quay đầu đi, tránh được.

Sở Dật không bỏ cuộc, lần thứ hai quấn lấy.

Từ Việt lần này bình tĩnh không nhúc nhích, mặc cho hắn hôn, chờ hai môi chạm vào, Sở Dật hôn đến động tình, anh đột nhiên cong đầu gối, đá vào bụng Sở Dật.

“A...”

Sở Dật rên một tiếng, đau đến cong người.

Từ Việt lập tức nhảy xuống giường, nhưng chân phải anh bị xích sắt giữ chặt, hành động bất tiện, ngay sau đó đã bị Sở Dật đuổi theo ôm lấy.

“A Việt, đừng đi.”

Từ Việt đẩy tay hấn ra, xoay người lại đấm hấn một cái.

Sở Dật đã sớm chuẩn bị, cuối cùng cũng xem như tránh được. Hấn tuy được nuông chiều từ bé, nhưng từ nhỏ đã học thuật phòng thân, nếu cùng Từ Việt đánh nhau, không hấn sẽ lép vế. Hai người người một quyền ta một cước, lúc bắt đầu còn có bài bản, đến lúc sau liền dựa cả vào sức lực, cuối cùng cùng nhau ngã xuống đất, cùng lăn lên sàn nhà.

Sau một phen hỗn chiến, cuối cùng vẫn là Từ Việt chiếm thượng phong. Anh áp chế tay chân Sở Dật, đang muốn đấm xuống, đã thấy Sở Dật đột nhiên không chống cự nữa, đôi mắt đen thẫm chăm chú nhìn anh.

Từ Việt giật mình, sức lực trên tay nhất thời giảm đi mấy phần, nhẹ nhàng đặt lên lồng ngực Sở Dật, hỏi: “Cậu thật sự giết người?”

Sở Dật mặt bị thương, lúc này chảy ra một ít máu, khiến khuôn mặt hấn tái nhợt, có một loại diêm lệ phong tình không tả nổi. Hấn cong môi cười nói: “A Việt, em có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì. Anh không tin sao?”

Từ Việt vốn là bán tín bán nghi, nhìn dáng vẻ hấn cợt nhả như thế, càng cảm thấy không thể tin được. Nhưng vô luận thế nào, anh cũng phải giành lấy tự do.

Từ Việt nhíu nhíu mày, “Chìa khóa đâu?”

“Em nói rồi, chìa khóa ở trên người em.” Sở Dật ngửa đầu nằm trên mặt đất, nói, “Anh tự tìm đi.”

Từ Việt trợn mắt nhìn hấn, chậm chạp không hề ra tay.

Sở Dật liền nói: “Sao vậy? Muốn em giúp anh?”

Nói xong, đưa tay cởi nút áo sơ mi của mình.

Từ Việt đề tay hấn lại, “Cậu làm gì?”

“Cho anh lục soát.”

Lục soát cần phải cởi quần áo?

Từ Việt không nghĩ tới hấn đến lúc này vẫn không thành thật, đành phải nói: “Tôi tự mình làm.”

Sở Dật quần áo đơn giản, lẽ ra không giấu được món đồ nào, nhưng Từ Việt cẩn thận tìm một lần, cũng không phát hiện ra chìa khóa.

“Cảnh sát Từ, anh như vậy làm sao lục soát được?” Sở Dật cố ý ở bên tai Từ Việt phả một hơi, cầm lấy tay anh sờ khắp người mình, “Như thế này... mới được.”

Lúc bắt đầu, động tác của hấn vẫn xem là chính đáng, nhưng càng về sau càng ám muội, đến cuối cùng hoàn toàn trở thành mưu đồ bắt lương rồi.

Từ Việt rút tay về, nói, “Quên đi, tôi nghĩ cách khác vậy.”

“A Việt, anh thật giống như quên, hiện tại không phải là anh quyết định.”

Sở Dật đưa tay, kéo Từ Việt trở về. Hấn vươn người, dặng chân ngồi lên người Từ Việt, từ trên cao nhìn anh, nói, “Chìa khóa không thể cho không, chi bằng, hay là dùng thân thể anh đổi đi.”

Từ Việt bị hấn chọc giận nở nụ cười: “Cậu không thấy chính mình quá vô sỉ sao?”

Ngón tay thon dài của Sở Dật chậm rãi mở từng cái nút, “Dáng dấp thật sự vô sỉ của em, phải có anh phối hợp mới có thể thấy được.”

Hấn cởi quần áo xong, dùng hai chân trần kẹp lấy eo Từ Việt, cười trên người anh lắc lư thân thể.

Từ Việt nghiêm mặt hỏi: “Cậu định làm gì?”

Sở Dật tủi thân nói: “Anh không chịu hợp tác, em đành phải tự mình làm mình thoải mái một chút vậy.”

Từ Việt muốn đứng dậy, nhưng Sở Dật một tay đè tay anh lại, một tay khác luồn vào trong quần anh, nắm chặt lấy chỗ mẫn cảm. Hắn đối với chuyện này rất có năng khiếu, nhẹ sờ chạm nắn, chỉ trong phút chốc, Từ Việt liền cảm thấy trong cơ thể dấy lên một ngọn đuốc.

Sở Dật kề sát bên tai Từ Việt, thì thầm: “...Cứng rồi.”

Từ Việt hơi thở dồn dập, lý trí biết không nên mê muội, thân thể lại nóng đến tỏa nhiệt.

Sở Dật cười cười, tay kia trêu chọc một lúc, đột nhiên rút ra, đưa đến bên môi chính mình, đưa lưỡi liếm lên. Hắn cố ý liếm rất chậm, đầu lưỡi lướt qua từng tắc da thịt, khiến hai ngón tay bị liếm đến ứa sùng. Sau đó hắn tách hai chân, ở trước mặt Từ Việt, đem hai ngón tay đã liếm ướt nhét vào cơ thể mình.

“Ừm... A Việt...”

Sở Dật vừa đùa bỡn thân thể chính mình, vừa gọi tên Từ Việt, gọi đến thiên hồi bách chuyển, muốn nói lại thôi.

Từ Việt bên tai “ong” một tiếng, hơi thở bắt đầu dồn dập lên.

Sở Dật trên mặt ửng hồng, ngón tay của hắn ra vào trong thân thể, hướng về phía Từ Việt bày ra tư thế phóng dăng, thấp giọng: “A Việt, nhanh một chút...Đến ”làm” em...”

Từ Việt cắn chặt răng, không hề lên tiếng. Anh biết mình nên căm hận người này, thể nhưng thân thể vẫn như cũ mê luyến hắn.

Sở Dật rút ngón tay mình ra, cúi người xuống, dùng môi chặn lấy môi Từ Việt. Thân thể trần trụi của hắn tựa như một con rắn, chặt chẽ quấn lấy người Từ Việt. Vừa hôn xong, hắn kéo quần Từ Việt, đỡ lấy vật cứng kia, tự mình ngồi xuống.

Tuy rằng đã bôi trơn, nhưng chỗ đó của Sở Dật vẫn cứ khít chặt vô cùng, mị thịt đỏ tươi từng chút từng chút tách ra, hắn đau đến ngừng thở, đến đầu ngón chân cũng căng cứng.

Lúc tiến vào thân thể Sở Dật, dục vọng trong Từ Việt vốn ngọt ngào đã lâu rốt cục triệt để sôi trào. Thân thể của anh, lại một lần nữa sa vào vòng xoáy tình dục của người trước mắt. Hai tay anh giữ chặt eo Sở Dật, mạnh mẽ thúc lên.

“A...” Sở Dật không nhịn được kêu ra tiếng, “A Việt, nhẹ chút...”

Từ Việt giận đến nghiến răng, khàn giọng nói: “Là cậu tự chuốc lấy.”

“Không sai, em muốn anh ”làm” em như vậy.” Môi Sở Dật áp lên môi Từ Việt, “Em muốn chứng minh, A Việt anh là của em.”

Hắn nói xong lại ngồi dậy, cười trên người Từ Việt, tự mình chuyển động.

Hắn am hiểu chuyện phong nguyệt, phương diện này lắm chiêu trò, lúc thì đại khai đại hợp tận tình rong ruổi, lúc lại làm chậm tốc độ chậm rãi mài ép. Từ Việt bị hắn làm đến thần hồn điên đảo, chỉ biết phối hợp với tốc độ của hắn mạnh mẽ kéo ra đẩy vào.

Quấn lấy nhau như vậy một lúc lâu, Từ Việt không biết thúc vào chỗ nào, Sở Dật bỗng nhiên cao giọng rên một tiếng, sau đó liền mềm oặt ngã lên người anh.

Từ Việt liền giữ eo hắn, nhắm ngay chỗ đó thúc thật mạnh vào.

“Ừm...ừm...”

Sở Dật bị anh đâm đến không nói ra lời, chỉ thốt ra mấy âm tiết vụn vỡ, đôi chân dài lại càng kẹp chặt lấy Từ Việt.

Từ Việt cắn vào cổ hắn, lại mạnh mẽ thúc vào.

“A...”

Sở Dật cả người run lên, phía trước bắn ra từng luồng bạch trọc, tung tóe lên người Từ Việt. Cùng lúc đó, thân thể hắn tựa như co giật, đem Từ Việt siết lấy chặt hơn.

Từ Việt chỉ cảm thấy hồn vía lên mây.

Sở Dật thái dương đều bị mồ hôi thấm ướt. Mồ hôi theo cảm của hấn chảy xuống, nhỏ giọt trên cổ Từ Việt. Hấn nhẹ nhàng liếm liếm hầu kết Từ Việt, thì thào: “A Việt, em yêu anh.”

6. Chương 6

Từ Việt nghe câu này, bỗng nhiên có chút nản lòng thoái chí.

Không biết là thất vọng vì Sở Dật chết cũng không hối cải, hay là thất vọng vì... anh lại một lần nữa thua ở trên tay người này.

Sở Dật nói yêu anh, có thể chỉ là lời ngon tiếng ngọt lúc lên giường. Mà anh yêu Sở Dật, hoặc là nói, yêu thân thể Sở Dật, chuyện này là không thể nghi ngờ.

Trận đấm vật này kết thúc, trời đã rạng sáng. Sắc trời dần sáng lên, hiện ra một màu xám trắng kỳ lạ.

Từ Việt nhìn chăm chăm chân trời ngoài cửa sổ một chút, nghe thấy mình hỏi: “Giết người xong, em giấu xác ở đâu rồi?”

Sở Dật nằm trên người anh thở dốc, “Bây giờ mới nhớ đến lời của em? Không bằng lại làm một lần nữa, anh có thể vừa làm vừa hỏi em, em bảo đảm có gì đều khai hết không giấu diếm.”

Từ Việt liếc hấn một cái, bỗng nhiên giữ cầm hấn, dùng sức hôn lên. Hôn xong, lại ở trên môi hấn cắn cắn một lúc.

Sở Dật bị anh hôn đến nhũn cả người, kêu lên: “A Việt, đau quá...”

Từ Việt nói: “Nói mau.”

Sở Dật thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, mới từ trên người Từ Việt trở mình lại, nằm bên cạnh anh, nói: “Yên tâm, em xử lý kĩ càng lắm, sẽ không bị ai phát hiện đâu.”

“Nếu như cảnh sát tra được, em có dùng bao nhiêu tiền cũng không thu xếp được.” Từ Việt trở mình nhìn Sở Dật, nghiêm mặt nói: “Đi tự thú đi.”

Sở Dật nhú mày.

Từ Việt nói tiếp: “Tôi đi cùng em.”

“A Việt...”

“Chuyện này, tôi ít nhất cũng phải chịu một nửa trách nhiệm. Hoặc em cũng có thể nói với cảnh sát, là tôi ra tay trước.”

Sở Dật nhất thời im bật, kinh ngạc nhìn Từ Việt. Một lát sau, hấn lại cười phá lên, cười đến đuôi mắt ửng đỏ, có chút thở không ra hơi: “Ý nói, anh đồng ý vì em ngồi tù?”

Từ Việt bình tĩnh nói: “Hết thấy điều vì tôi mà xảy ra, tôi đương nhiên không thể không quan tâm đến.”

“A Việt.”

Sở Dật gọi một tiếng, giọng nói chưa bao giờ dịu dàng đến vậy. Hấn nghiêng người sang, thái dương kề lên má Từ Việt, tựa như mơ hồ thấp giọng nói: “Em biết, anh vẫn yêu em. A Việt, anh yêu em, đúng không?”

Từ Việt im lặng không lên tiếng.

Thế nhưng, cũng không mở miệng phủ nhận.

Nhưng như thế đối với Sở Dật đã đủ rồi. Hai chân hấn quăn lấy eo Từ Việt, lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

“Dừng nghịch.” Từ Việt gỡ tay hắn, “Con dao em dừng... Vứt đi đâu rồi?”

Sở Dật im lặng một lúc, vùi đầu lên ngực Từ Việt, thấp giọng cười lên. Hắn vừa cười vừa nói: “Em thuận miệng nói vậy, anh lại tin? Nếu em muốn một người biến mất trên cõi đời này, cũng có rất nhiều cách, hà tất phải tự mình ra tay? Xem như em ra tay thật, sao lại tùy tiện nói ra?”

Mỗi một câu hắn nói ra, sắc mặt Từ Việt lại trầm xuống một chút.

Sở Dật cũng thấy không ổn, trở mình từ dưới đất bò dậy, không biết từ chỗ nào lấy chìa khóa ra, mở khóa dây xích trên chân Từ Việt.

Từ Việt mặt lạnh như nước, chậm rãi ngồi xuống, hỏi: “Cho nên nói, em căn bản không có giết người?”

“Giết người cũng phải có mục tiêu chứ? Em có thể giết ai? Tô Ngạn Văn? Nói thật, anh ta còn chưa đủ tư cách đâu.” Sở Dật đưa điện thoại di động cho Từ Việt, “Anh không tin, có thể gọi điện thoại hỏi.”

Lúc này trời đã sáng rõ, Từ Việt cũng không sợ quấy nhiễu giấc ngủ của người khác, trực tiếp bấm số điện thoại của Tô Ngạn Văn.

“Tôi đây, A Việt.”

Giọng Tô Ngạn Văn vô cùng buồn bã.

Nghe thấy giọng nói này, lo lắng trong lòng Từ Việt mới hạ xuống: “Ngạn Văn, bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Thành phố C, hôm qua tôi đi suốt đêm, giờ đã tới.”

Từ Việt không biết sau khi anh ngắt đi đã xảy ra chuyện gì, đành phải nói: “Xin lỗi.”

“Không sao, tôi hiểu mà.”

“Nhà xưởng bên đó thế nào rồi?”

“Sở thiếu gia gọi một cú điện thoại, còn có cái gì không giải quyết được?” Tô Ngạn Văn cười một tiếng, trong tiếng cười không giấu được mất mát, “Tôi ở đây đến chiều, ngày mai có thể trở về rồi.”

“Vậy cậu lái xe cẩn thận.”

Từ Việt cùng y hần huyền vài câu, mới cúp điện thoại.

Sở Dật khoác tấm trải giường trên người, ngáp một cái nhìn mặt trời mọc ngoài cửa sổ, hỏi: “Thế nào? Tô Ngạn Văn bình an vô sự chứ?”

Từ Việt bán tín bán nghi nên mới thăm dò, hiện tại tuy thở phào nhẹ nhõm, nhưng lòng vẫn còn sợ hãi: “Em không nên đem chuyện như vậy ra đùa giỡn.”

Sở Dật không hề ăn năn, cười nói: “Em không như vậy, làm sao thử được chân tâm?”

Từ Việt mặc kệ hắn, hỏi: “Sợi xích kia lại là chuyện gì?”

“Đồ chơi tình thú mà thôi.” Sở Dật bận rộn một buổi tối, vẻ mặt vẫn hồng hào, “Anh nếu thích, lần sau có thể trói em lại. Em bảo đảm sẽ phối hợp đến cùng.”

Từ Việt cả người mệt mỏi, bị hắn chọc tức đến không nói ra lời, quay đầu đi vào buồng tắm.

Lúc đóng cửa phòng tắm, anh nghe thấy Sở Dật nói: “A Việt, thật tốt quá.”

Sở Dật tựa vào cửa kính, nhìn ánh nắng lấp lánh lộ ra từ trong mây, rồi bỗng nhiên ánh sáng tràn ngập, đến hàng mi cũng bị nhuộm bởi tầng tầng lớp lớp ánh sáng. Hắn mỉm cười, hài lòng khe khẽ thở dài: “Có thể cùng anh qua hết lễ Giáng Sinh này, thật sự quá tốt rồi.”

Từ Việt luôn cảm thấy có chút quái lạ.

Nhưng không giải thích được quái lạ chỗ nào, chỉ thấy lần này Sở Dật trở về, từ đầu đến chân đều có tà khí.

Anh không đi thành phố C, chỉ đơn giản ở nhà nghỉ ngơi hai ngày. Trong hai ngày này, Sở Dật đặc biệt dính chặt lấy anh, thái độ vô cùng ngọt ngào. Từ Việt khó khăn lắm mới tranh thủ gọi điện thoại cho Chu Húc, hỏi chuyện học lớp hôm Giáng Sinh.

“Rất suông sẻ.” Chu Húc nói, “Chỉ tiếc là cậu không đến.”

“Ừm...”

Từ Việt đành phải tìm qua loa một cái cớ.

Anh mơ hồ cảm thấy lẽ ra phải có gì đó xảy ra, nhưng thực tế mọi thứ đều bình yên như nước. Thời gian trôi rất nhanh, sau Giáng Sinh là tết Nguyên Đán. Tô Ngạn Văn nghỉ tết Nguyên Đán xong mới từ thành phố C trở về.

Y không trực tiếp đến công ty, mà hẹn Từ Việt đi uống cà phê.

Từ Việt dĩ nhiên không từ chối.

Tô Ngạn Văn thần thái mệt mỏi, tay kéo va li, trên mặt không giấu được vẻ tiều tụy.

Từ Việt nhìn mặt y, không khỏi hỏi: “Sao lâu như vậy mới trở về?”

Tô Ngạn Văn gọi hai ly cà phê, nói: “Dạo trước công việc mệt mỏi, nhân tiện đi thư giãn một chút.”

“Tôi nghe nói, chuyện nhà xưởng bên kia, cậu xử lý không tồi.”

Tô Ngạn Văn cười tự giễu: “Là công lao của Sở thiếu gia nhà cậu.”

Lại nói tiếp: “A Việt, tôi dự định chuyển về nhà cũ.”

Từ Việt ngăn ra: “Sao chuyển đến rồi lại chuyển đi?”

“Đừng giả ngốc, cậu biết nguyên nhân mà.” Cà phê đã bùng ra, Tô Ngạn Văn bùng lên uống một hớp, đắng đến khê cau mày, “Tôi vốn cho rằng mình có cơ hội. Bây giờ mới biết, từ đầu đã không có chỗ để tôi chen chân.”

Từ Việt đành phải nói: “Xin lỗi.”

“Không cần xin lỗi.” Tô Ngạn Văn cười, “Cậu chỉ là không yêu tôi mà thôi, có gì phải xin lỗi?”

Y tuy rằng tinh thần sa sút, nhưng phong độ vẫn tuyệt vời.

Từ Việt uống cà phê xong, sau khi tạm biệt Tô Ngạn Văn, ra khỏi quán thấy đèn xanh đèn đỏ sáng lên, anh hòa vào dòng người qua lại không dứt, lòng có một cảm giác thần thờ khó tả.

Nếu anh gặp Tô Ngạn Văn trước...

Lúc này chuông điện thoại vang lên, Từ Việt nghe máy, là Sở Dật gọi: “A Việt, em đặt chỗ nhà hàng rồi, tối nay ăn cơm nha?”

“...Được.”

Sau khi cúp điện thoại, anh nghĩ, không có nếu như. Tô Ngạn Văn là bạn bè tri kỷ, còn Sở Dật? Chỉ cần nghe thấy giọng nói của người ấy, trái tim anh liền rộn rã lên.

Trái tim anh thuộc về Sở Dật.

Buổi chiều không có việc gì quan trọng, Từ Việt xử lý xong công việc, tan sở sớm một chút. Trên đường hiếm khi không có kẹt xe, lúc anh đến nhà hàng, Sở Dật đã ngồi chờ sẵn.

Từ Việt bước tới mới phát hiện, Sở Dật vừa cắt tóc, tóc mái gọn gàng, lộ ra đôi mắt đẹp đẽ như hoa đào. Hắn mặc bộ âu phục màu trắng, quần áo vừa vặn, nổi bật chiều cao, trông nghiêm túc không thể tả.

Từ Việt không nhịn được nhìn lâu một chút, hỏi: “Hôm nay sao lại mặc âu phục?”

“Tìm việc làm, vừa phỏng vấn xong.”

“Em?” Từ Việt hơi kinh ngạc, “Không phải ba em mở công ty sao?”

“Em làm sao có bản lĩnh quản lý công ty.” Sở Dật bật cười, nhìn Từ Việt nói, “Em muốn tìm một công việc nghiêm túc, kiếm tiền nuôi gia đình.”

Lời nói của hắn rõ ràng có tâm ý, nhưng Từ Việt tránh ánh mắt hắn, cúi đầu xem thực đơn, nói: “Công việc phù hợp với em, e là không dễ tìm.”

“Chỉ cần có lòng, chắc chắn tìm được. A Việt, em muốn sống ổn định cùng anh.”

Hắn nói vậy, Từ Việt không tránh khỏi nhớ tới quá khứ, điều này đã từng là hy vọng xa vời của anh, sau đó thực tế đã chứng minh quả thật chỉ là chuyện xa vời. Anh ậm ừ nói: “Chuyện sau này để sau hãy nói. Hôm nay phỏng vấn thuận lợi không?”

“Chỉ bằng tướng mạo của em, phỏng vấn có thể không thành công sao?”

“Em đi phỏng vấn minh tinh màn bạc à?”

Sở Dật cười lớn: “Tới lúc đó anh sẽ biết.”

Bữa cơm này không ai làm phiền, hai người bọn họ vẫn xem như là vui vẻ.

Từ Việt đi nhà vệ sinh rửa tay, lúc trở lại, Sở Dật không còn ở đó. Anh sờ sờ trên người, không thấy điện thoại của mình, nhìn xung quanh, hóa ra là đặt trên bàn. Anh cũng không nghĩ nhiều, tiện tay nhấn một cái, nhập mật mã xong lại ngây ngẩn cả người.

Không phải điện thoại của anh.

Từ Việt đang định gọi điện thoại, từ sau lưng vươn ra một bàn tay trắng nõn thon dài, nhẹ nhàng đặt lên tay anh: “Bạn học Từ, bạn cầm nhầm điện thoại rồi.”

Anh quay đầu lại, thấy Sở Dật đang cầm một cái điện thoại cùng loại, nói: “Của anh rơi dưới đất.”

Từ Việt cầm lấy nhìn nhìn, đúng là anh nhầm. Điện thoại Sở Dật cùng loại với anh, chỉ có điều bị mài mòn nghiêm trọng, trông có vẻ cũ kĩ.

Từ Việt trả điện thoại lại, hỏi: “Sao mật mã lại giống tôi thế?”

Sở Dật nhú mày: “Sao? Không thể dùng sinh nhật mình làm mật mã à?”

“Quá dễ đoán được.”

“Nhưng em thích.”

Sở Dật vừa nói vừa mở điện thoại nhìn một chút, sau đó mới yên tâm cất vào.

Tim Từ Việt đột ngột nhảy một nhịp, thốt lên: “Trong đó có cái gì tôi không thể xem à?”

Sở Dật lặng im chốc lát, mỉm cười: “Tất nhiên không có.”

Hắn đẩy điện thoại tới: “Hoan nghênh kiểm tra bất cứ lúc nào.”

Từ Việt đương nhiên không thể kiểm tra điện thoại của Sở Dật, đổi chủ đề nói, “Ăn cơm đi.”

Ăn cơm xong đã không còn sớm nữa, Sở Dật về nhà trước tiên là tắm rửa sạch sẽ, sau đó bò lên giường Từ Việt.

Từ Việt lần này không có từ chối.

Ngoài cửa sổ mặt trăng vừa lớn vừa tròn, chói đến lóa mắt.

Sở Dật mồ hôi ướt đầm vùi trong ngực Từ Việt, cầm ngón tay anh đếm đếm, “A Việt, nửa tháng nữa là tết rồi.”

Năm nay tết đến sớm, vừa qua Nguyên Đán đã là năm mới rồi.

Sở Dật hỏi: “Anh dự định đón tết thế nào?”

Có thể đón thế nào?

Từ Việt không suy nghĩ nhiều, “Ai về nhà nấy.”

Sở Dật lắc đầu: “VẬY sao được? Anh không đưa em về nhà gặp cha mẹ?”

Từ Việt bị hấn dọa hết cả hồn.

Ngày còn trẻ vô tri, anh không phải không từng có ý nghĩ này. Thế nhưng sau đó...

Sau đó, anh mới biết suy nghĩ của chính mình buồn cười đến mức nào.

Trong phòng điều hòa vừa đủ, Từ Việt ôm Sở Dật, đột nhiên cảm thấy có chút nóng bức. Anh lặng lẽ lui lại một chút, nói: “Đừng nghĩ những chuyện kỳ lạ, em về nhà mình ăn tết đi.”

Sở Dật quần lấy anh, “Sao lại không được?”

“Tôi đưa em về nhà, giới thiệu em với cha mẹ như thế nào?”

Sở Dật hôn lên cằm Từ Việt, giọng nói ngọt ngào: “Cứ nói... Em là bạn trai anh.”

Hắn đang lợi dụng cơ hội để chuyển thành chính thức.

Đáng tiếc Từ Việt vẫn không nói đồng ý.

Sở Dật cũng không để ý, trước nửa tháng đã bắt đầu chuẩn bị, các loại thực phẩm chức năng, thuốc bổ mua một đồng. Đợi đến nghỉ tết, lúc Từ Việt sắp lái xe về nhà, hắn liền ăn vạ ngồi ì ở ghế phó lái chết sống không chịu đi. Quê nhà Từ Việt ở thị trấn nhỏ phía nam nội thành, lái xe hơn một giờ mới tới, không đi trời sẽ tối, cuối cùng anh đành phải mang Sở Dật cùng đi.

Sở Dật trên đường tâm trạng rất tốt, khe khẽ hát rồi lại ăn đồ ăn vặt, khá giống một đứa trẻ rớt cục cũng đợi được đến ngày đi du ngoạn.

Đôi khi, Từ Việt rất ngưỡng mộ hắn.

Trong cái nhìn của Sở Dật, hắn chính là trung tâm vũ trụ, toàn thế giới phải quay quanh hắn. Người như vậy mặc dù mặt dày, nhưng sống rất vui vẻ.

Thậm chí, có lẽ chính mình là vì vậy mà bị hắn hấp dẫn.

Từ Việt vừa lái xe vừa hỏi: “Em không về nhà ăn tết, ba em không nói gì à?”

Sở Dật khoát tay, hoàn toàn thất vọng: “Trong mắt ông chỉ có đứa con cưng là anh hai, quần em mới là lạ.”

Hắn thờ ơ như vậy, lại khiến người khác dễ tâm.

Từ Việt im lặng một lúc, xem như chấp nhận chuyện hắn cùng mình về nhà.

Một tiếng sau, Từ Việt dừng xe dưới lầu. Cha mẹ Từ Việt ở, chính là khu nhà kiểu cũ, không có thang máy, Sở Dật mua một đồng thực phẩm thuốc bổ chất đầy cốp sau, lúc mang lên cũng tốn không ít sức lực.

Ba Từ má Từ biết con trai hôm nay sẽ về, từ sớm đã dọn một bàn thức ăn chờ.

Sở Dật rất thức thời, vừa vào nhà liền ngoan ngoãn: “Chào chú chào dì.” Lại tự giới thiệu: “Con là bạn học cũ của A Việt, tết này cha mẹ bay đi nước ngoài thăm anh trai, trong nhà chỉ còn lại một mình con, con liền theo A Việt về đây ăn ké. Chú dì sẽ không để ý chứ?”

Mấy câu nói của hắn kín kẽ không một lỗ hổng, Từ Việt không thể không nhượng bộ.

Cha mẹ Từ Việt đều là người hiếu khách, đương nhiên rất hoan nghênh.

Sở Dật vẻ ngoài đẹp, miệng ngọt ngào, có ý muốn lấy lòng người, có thể khiến người ta ảm áp như gió xuân. Bữa cơm ăn xong, cha mẹ Từ Việt bị hắn nịnh nọt đến mặt mày hồng hỏ, suýt chút nữa quên luôn con ruột. Sở Dật nói chuyện rất có kỹ xảo, lúc nhắc tới gia đình mình, luôn cố ý tạo hình tượng điềm đậm đáng yêu.

Má Từ nghe mà đau lòng, luôn miệng nói: “Người nhà con đều ở nước ngoài, năm nay cứ ở lại đây ăn Tết đi.”

Ba Từ cũng nói: “Sau này có thể thường tới đây dùng cơm.”

Sở Dật cười híp mắt, dạ một tiếng.

Từ Việt liếc hắt một cái, vùi đầu tiếp tục ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong, Sở Dật lại cùng cha mẹ Từ Việt xem TV, tán gẫu hồi lâu mới theo Từ Việt về phòng. Nhà Từ Việt không lớn, tổng cộng có hai phòng một phòng khách, buổi tối Sở Dật dĩ nhiên cùng anh chen chúc trong một phòng. Phòng Từ Việt vẫn giữ nguyên đồ đạc từ thời anh còn đi học, trong phòng không có TV, có điều có một kệ sách lớn, trên đó đều là sách tham khảo lúc ôn thi đại học, xen lẫn vài quyển tiểu thuyết võ hiệp cùng tạp chí địa lý.

Sở Dật tựa như dò xét lãnh địa, ở trong phòng xem xét một vòng, cuối cùng ngồi xuống một bên giường. Ga trải giường, chăn gối đều mới thay, hắt là chiều nay vừa được đem phơi, thơm phức mùi nắng.

Sở Dật ngồi ỉ ở đó không chịu đứng dậy.

Từ Việt phải hối thúc, hắt mới chịu đi buồng tắm rửa sạch sẽ.

Buồng tắm nhà Từ Việt không lớn, anh còn lo Sở thiếu gia không quen, không ngờ Sở Dật nhanh nhẹn, thật nhanh đã tắm xong đi ra ngoài.

Hắt mặc bộ đồ ngủ cũ của Từ Việt, ồng tay áo hơi dài một chút, xắn lên một vòng mới vừa vặn. Đầu tóc như trước không thêm lau khô, lúc đi ra còn ướt nhẹ nhỏ giọt.

Từ Việt đành phải lấy khăn lông đưa cho hắt, “Trước tiên lau khô tóc đi.”

Sở Dật lại ngồi xuống giường, làm như chuyện đương nhiên: “Anh lau giúp em.”

Từ Việt lườm hắt một cái.

Sở Dật không động dậy, hơi ngẩng đầu lên, như chờ đợi một nụ hôn, toàn tâm toàn ý chờ anh lau tóc.

Từ Việt không biết nên bực hay nên cười, cuối cùng vẫn đi tới.

Sở Dật thuận thế ngã ra, dúi đầu vào ngực Từ Việt, ung dung hỏi: “Buổi tối chúng ta ngủ chung?”

“Không,” Từ Việt cúi đầu lau tóc cho hắt, “Một mình em ngủ trên sàn nhà.”

“Được đó, làm trên sàn nhà cũng thú vị.”

Từ Việt trầm giọng: “Cha mẹ tôi còn ở sát vách.”

Sở Dật cười lớn: “Em chỉ đùa một chút thôi.”

Từ Việt cầm khăn vò rối tóc hắt: “Đừng nghịch nữa.”

Nói rồi, động tác trên tay đột nhiên khựng lại.

Sở Dật hỏi: “Sao vậy?”

Từ Việt nhìn kĩ một chút, nói: “Có tóc bạc rồi.”

Sở Dật “ừm” một tiếng, “Lớn tuổi, có tóc bạc cũng bình thường thôi.”

Từ Việt nhắc nhở: “Em với tôi cùng tuổi.”

“Đúng vậy, bởi vậy A Việt anh tuổi cũng không ít đâu, đừng mơ tưởng đến mấy cô gái trẻ trung. À, có là thanh niên trẻ trung cũng không được.”

“Em cho rằng ai cũng giống em?”

Sở Dật cười phá lên. Hắt hơi tựa vào lòng Từ Việt, bỗng nhiên nói một câu: “A Việt, em định đi nhuộm tóc. À... Hay nhuộm thành màu trắng đi, anh nói xem có được không?”

“Cuối năm, em lại phát điên cái gì? Nhuộm màu gì không nhuộm, nhất định phải nhuộm trắng?”

“Bạc đầu giai lão.” Sở Dật hơi khép mắt lại, tựa như đang mơ lẩm bầm, “A Việt, em muốn cùng anh đến bạc đầu.”

7. Chương 7

Tim Từ Việt run lên.

Anh nói: “Đó là chuyện rất lâu sau này.”

“Bây giờ nghĩ một chút cũng không được sao?”

“Hiện tại suy nghĩ càng nhiều, sau này lại càng thất vọng.” Từ Việt nói xong, cầm chiếc khăn trong tay phủ lên đầu Sở Dật, đứng dậy đi mất.

Lúc Sở Dật kéo khăn xuống nhìn, Từ Việt đã đi vào buồng tắm. Hắn cũng không đi theo quấy rầy, liền ôm chần Từ Việt ở trên giường lăn một vòng.

Từ Việt tắm xong, lại đến phòng bên cạnh ôm một tấm chăn mới trở về. Thế nhưng anh không để Sở Dật nằm đất, cuối cùng hai người vẫn chen chúc trên một cái giường. Sở Dật vẫn có chừng mực, biết không thể làm bữa trong nhà Từ Việt, vì vậy chỉ là đắp chăn trong sáng mà ngủ.

Ván giường đã nhiều năm, chỉ cản trở mình, sẽ kêu cọt kẹt.

Sở Dật mở to mắt nằm hồi lâu, vẫn không ngủ được.

Từ Việt cũng chưa ngủ, trong bóng tối hỏi: “Ngủ không được? Giường quá chật sao?”

“Không phải, chỉ là không ngờ em lại có thể ngủ lại nhà anh.”

“Vậy thì có gì đặc biệt đến mức mất ngủ?”

“Rất đặc biệt.” Sở Dật nhẹ giọng, “Đây là nơi A Việt anh sống từ nhỏ đến lớn.”

Câu nói không hề hoa mỹ, nhưng Từ Việt nghe vào tai, cảm thấy tim mình như bị ai bóp chặt. Tay anh giờ lên, rút cục vẫn đưa tới, nhẹ nhàng đặt lên hông Sở Dật, dịu dàng nói: “Ngủ đi.”

Lại một đêm yên tĩnh.

Hai người vốn ngủ chần riêng, nhưng Sở Dật tương ngủ không tốt, xoay ngang xoay dọc tứ tung, xoay thế nào lại chui vào lòng Từ Việt. Sáng sớm má Từ đẩy cửa vào xem thử, thấy hai người nằm bên nhau, trán kề trán, hơi thở hòa vào nhau. Má Từ không nói gì, lại đóng cửa lui ra.

Có thể là do ở nhà thoải mái, Từ Việt trước giờ vẫn dậy sớm cũng ngủ một giấc đến trưa mới dậy. Sở Dật càng mê ngủ hơn, vừa đánh răng vừa ngáp dài.

Má Từ đang làm sủi cảo trong phòng khách.

Sở Dật rửa mặt xong, cũng muốn tới giúp đỡ. Nhưng hắn thật sự không có năng khiếu nấu nướng, gói sủi cảo xiêu xiêu vẹo vẹo, bỏ vào nước chắc chắn vỡ ra. Từ Việt nhìn thấy, vội chạy lại kéo người ra chỗ khác.

Má Từ ái ngại, nói với Từ Việt: “Tiểu Sở hiếm khi tới đây một lần, con dắt nó đi dạo đi.”

Từ Việt dạ một tiếng, mặc áo khoác ra cửa.

Sở Dật loạng choạng chạy theo anh.

Thị trấn không lớn, đi đi lại lại chỉ có mấy con phố như vậy, lại sắp đến Tết, phần lớn cửa hàng đều đóng cửa, đường sá vắng tanh.

Sở Dật đúng là rất hào hứng, đi dạo xung quanh một vòng xong, lại hỏi Từ Việt: “Em nhớ anh đến cao trung mới vào thành phố học, vậy sơ trung anh học ở đâu?”

Từ Việt chỉ chỉ con phố trước mặt: “Ở phía trước.”

Sở Dật theo anh vòng qua một con đường, quả nhiên nhìn thấy một ngôi trường đã rất cũ kỹ. Hàng rào đầy dây thường xuân khô vàng, mấy chữ lớn trên cổng trường đều phai màu hết cả. Đang nghỉ tết, phòng bảo vệ chỉ có một ông cụ trông coi, cũng không hỏi Từ Việt vào đây làm gì, phất tay một cái để bọn họ vào.

Sở Dật đi khắp nơi thăm thú, thấy không có gì mới mẻ, có điều sân thể dục rất rộng rãi. Đồng phục sơ trung đều rất xấu, hẳn tưởng tượng dáng vẻ Từ Việt mặc đồng phục học sinh, rất nề nếp mà tập thể dục buổi sáng, không nhịn được lén lút phì cười. Phía sau sân tập là một bãi đất trống, để một vài dụng cụ thể dục, kì diệu là còn có hai cái xích đu.

Mắt Sở Dật sáng lên, lập tức chạy tới.

“Sao trong trường các anh còn có xích đu nữa?”

Từ Việt cũng cảm thấy kỳ quái, học sinh sơ trung còn chơi xích đu? Nhưng trong ấn tượng của anh, hai chiếc xích đu này rất được hoan nghênh.

Xích đu cũng rất cũ kỹ, xích sắt rỉ sét loang lổ, Từ Việt thấy Sở Dật sắp sửa ngồi lên, liền nhắc nhở: “Cẩn thận hỏng đó.”

Sở Dật ừm một tiếng, nhất quyết phải đặt mông ngồi lên. Mới vừa đẩy hai cái, không biết chớ hoang nơi nào sửa inh ỏi, khiến hắn giật mình. Sở Dật còn tưởng xích đu thật sự hỏng, vội vã nhảy xuống. Từ Việt giờ tay đón, đúng lúc ôm hắn vào lòng.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều có chút kinh ngạc.

Một lát sau, Từ Việt mới phải nhẹ bụi bặm trên người Sở Dật, nói: “Về ăn cơm thôi.”

Sở Dật nói: “Ừ.”

Một người biết ăn nói như thế, lúc này đột nhiên trở nên an tĩnh.

Từ Việt buông tay ra, xoay người đi trước. Nhưng mới vừa bước được vài bước, liền nghe “bộp” một tiếng, có gì đó rơi trúng lưng anh. Từ Việt quay đầu nhìn lại, thì ra Sở Dật còn đứng nguyên chỗ cũ, lượm một cục đá nhỏ dưới đất ném vào anh.

Từ Việt hỏi: “Em làm gì vậy?”

Sở Dật đứng dưới ánh nắng ấm áp ngày đông, nhìn anh khẽ mỉm cười: “Bạn học Từ, chúng ta nắm tay đi.”

Từ Việt bối rối một lúc.

Sở Dật chìa bàn tay trắng nõn: “Nhanh lên, không có ai nhìn đâu.”

Trong lòng Từ Việt cũng nghe “bộp” một tiếng, giống như có một viên đá nhỏ rơi vào, tạo ra từng lớp sóng lẫn lộn. Rốt cục anh cũng đi về phía hắn, nắm chặt bàn tay kia.

Sở Dật ngay lập tức giữ chặt, không cho anh buông ra.

Từ Việt nắm tay Sở Dật đi về phía trước.

Bọn họ đi dưới bóng cây loang lổ của trường học, đi qua vài con phố lớn nhỏ vắng lặng tịch liêu, như đi qua rất nhiều thời gian đánh mất. Trên đường yên tĩnh, chỉ có đũa nhóc nào đó ham chơi đốt vài viên pháo, bùm bùm nổ vang.

Mãi đến tận khi về đến dưới lầu nhà Từ Việt, hai người mới ăn ý buông tay ra, như cũ một trước một sau đi lên lầu.

Buổi chiều phải chuẩn bị thức ăn đêm giao thừa. Từ Việt bận rộn trong bếp hỗ trợ, Sở Dật vị khách này lại rảnh rỗi hơn nhiều, căn bản là ngồi trên sofa uống trà giết thời gian. Đến bốn, năm giờ, tiếng pháo bên ngoài từ từ vang lên, bữa cơm giao thừa rốt cục cũng dọn lên.

Nhà họ Từ ít người, món ăn chuẩn bị cũng không nhiều, nhưng đĩa nào cũng đầy ắp, nhìn vô cùng ấm cúng. Sở Dật bình thường ăn cơm ít, nhưng có má Từ khuyến khích, cũng ăn hai bát cơm đầy.

Sau khi ăn xong cũng không ai dọn dẹp bàn, cả nhà ngồi xem TV đón giao thừa, mãi đến tận lúc ăn xong mới dọn dẹp bàn, mới trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Qua giao thừa chính là năm mới. Sau nửa đêm, sấm mùa xuân ầm ầm, át cả tiếng pháo ầm ĩ bên ngoài.

Sở Dật giữa tiếng sấm tĩnh dậy, mở to mắt nhìn nóc giường. Sau đó hần vén chăn xuống giường, đi tới bên cửa sổ nhìn mưa rơi ngoài kia.

Hiếm khi trời mưa lớn như vậy, sấm sét từng tia từng tia giáng xuống, làm nửa căn phòng sáng đến trắng bệch.

Sắc mặt Sở Dật cũng trắng bệch. Hần nhìn đến gần người, trên vai bỗng nhiên được phủ thêm một chiếc áo.

Từ Việt ở sau lưng hần, hỏi: “Đang nhìn gì vậy?”

“Trời mưa.”

“Mùa này vốn rất hay mưa.”

“Em lúc này lại mơ thấy một cơn ác mộng.”

“Mơ thấy cái gì?”

Sở Dật không hề trả lời, chỉ nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, nói “Em đang nghĩ... Em không xứng đáng có được tất cả những thứ bây giờ.”

Từ Việt im lặng: “Em cũng tự mình biết mình đó.”

“Nhưng em nắm được tay anh rồi.”

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi ào ào, Sở Dật xoay người, trong mắt cũng như có mưa rơi: “A Việt, em lần này sẽ không buông tay nữa.”

Từ Việt biết rõ lời nói của hần giá trị bao nhiêu.

Lời ngon tiếng ngọt dĩ nhiên êm tai, thế nhưng có thể duy trì bao lâu? Người khác có lẽ được vài ba năm, còn Sở Dật, nhiều nhất cũng khoảng vài ba tháng.

Thế nhưng...

Thế nhưng Từ Việt không nỡ bóc trần hần.

Vì lẽ đó anh nắm tay Sở Dật quay về giường, nói: “Mau ngủ đi, ngày mai đã là mừng một tết rồi.”

Sở Dật ừ một tiếng, ngoan ngoãn nằm lên giường.

Hôm sau, sau cơn mưa trời lại sáng, dĩ nhiên trời rất đẹp.

Từ Việt sau nửa đêm ngủ không ngon giấc, thế nhưng vẫn thức dậy từ sáng sớm. Trước đây mừng một điều phải mặc quần áo mới, hiện tại cũng không cần để ý, anh chỉ tùy ý chọn một cái áo len trùm vào.

Sở Dật vui mình trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn anh, hỏi: “Ra ngoài sớm vậy?”

Từ Việt nói: “Muốn ra miếu thấp nhang.”

Anh nghĩ Sở Dật sẽ không tin những chuyện này, không ngờ Sở Dật nghe xong, lập tức từ trên giường ngồi dậy, nói: “Em cũng đi.”

Ba Từ má Từ ra ngoài từ khi trời chưa sáng, Từ Việt cùng Sở Dật đi trễ, người dâng hương ở miếu đã đứng thành hàng dài.

Trên trần chỉ có một ngôi miếu như vậy, xây dựa lưng vào núi, ngày thường nhang khói cũng không thịnh, chỉ có mừng một hôm nay là náo nhiệt nhất. Ngoài cửa miếu tụ tập nhiều quây hàng nhỏ, bán đủ thứ đèn nhang nến, thậm chí còn có đồ chơi các loại.

Sở Dật xếp hàng, Từ Việt ra ngoài mua về hai cái bánh trứng gà, hai người ăn ngon lành.

Bọn họ xếp hàng nửa giờ mới đến lượt dâng hương.

Tượng phật mặt mũi từ bi, Sở Dật tính tình vô tâm cũng quỳ gối trên đệm, vô cùng thành kính mà cúi lạy.

Từ Việt cũng đốt một nén nhang. Năm nào anh cũng cầu nguyện, chỉ là cầu người trong nhà bình an khỏe mạnh, lúc này hơi do dự một chút, lặng lẽ ghi thêm tên một người.

Hai người bọn họ dâng hương xong không có việc gì làm. Trên trần không có gì chơi, Từ Việt dắt Sở Dật đi lung tung vài vòng, lại theo đường cũ trở về nhà. Sở Dật đang định ngủ bù, không ngờ phát hiện trong phòng Từ Việt có một hộp trò chơi điện tử, là trò chơi hot nhất thời bọn họ còn nhỏ.

Sở Dật phấn khởi vô cùng, lập tức quần quýt lấy Từ Việt rủ chơi. Từ Việt thử kết nối với TV, thử một lần, không ngờ vẫn còn chơi được.

Sở Dật nhiều năm không chơi trò chơi điện tử, tuy nhiên năm đó cũng được xem là cao thủ, tự xưng giết Từ Việt chẳng phải là vấn đề. Không ngờ vừa cầm lên liền thua cả mấy ván, màn ảnh đánh ra hai chữ thật lớn: “K.O.”

Sở Dật không phục, liếc Từ Việt một chút, nói: “Chơi lại!”

Từ Việt mặt mày không động, lạnh nhạt nói: “Được.”

Lần này Sở Dật chú ý hơn, dốc hết sức cùng Từ Việt chém giết, hai người có thắng có thua, có điều tổng thể Từ Việt vẫn thắng nhiều hơn.

Ba Từ má Từ chắc là đi thăm người thân, vẫn chưa trở về, chỉ có hai người bọn họ ngồi trên sofa phòng khách, vai kề vai chơi game. Lúc đánh nhau kịch liệt nhất, Sở Dật đột nhiên hỏi một câu: “A Việt, khi nào thì chúng ta kết hôn?”

Tay Từ Việt run lên.

Trên màn ảnh, nhân vật anh điều khiển đánh sai một chiêu, bị Sở Dật liên tục tấn công, máu nhanh chóng giảm xuống.

Anh lấy lại bình tĩnh, bình tĩnh nói: “Bình bất yểm trá, em dùng chiêu này là không được.”

Sở Dật cười cười: “Em là thật lòng.”

Từ Việt không lên tiếng, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình.

Sở Dật liền nói: “Quả nhiên cầu hôn như vậy vẫn gấp gáp quá. Thôi, chờ lần sau vậy.”

Hắn vừa dứt lời, tay cầm chơi game liền rơi xuống đất.

Từ Việt kéo tay hắn, xoay người ôm hắn vào lòng, cúi đầu hôn xuống.

Sở Dật thì thầm gọi: “A Việt...”

Từ Việt hôn rất dịu dàng, ở trên môi Sở Dật hôn hôn một chút, liền lui ra.

Sở Dật chưa thỏa mãn, liếm môi nói: “Em lúc nãy suýt chút nữa là thắng.”

Từ Việt nói: “Là em giỏi trò trước.”

Sở Dật nhân cơ hội nói: “Vậy anh tính phạt em thế nào?”

Từ Việt nhìn hắn một chút, nói: “Chờ trở về rồi nói.”

Đây xem như một lời hứa hẹn.

Sở Dật trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, đến game cũng không có tâm tư chơi, hận không thể gói Từ Việt lại mang về thành phố ngay. Có điều Từ Việt khó có dịp về nhà, đương nhiên muốn ở nhà đến hết kỳ nghỉ mới đi. Hai người ở nhà cha mẹ Từ Việt cũng không dám làm gì quá giới hạn, chỉ có thể thừa dịp không ai chú ý lén lút nắm tay.

Từ Việt cùng Sở Dật ăn uống hưởng thụ mấy ngày, đến mừng năm, không thể không đi thăm người thân một chút. Sở Dật không danh không phận, mặt có dày hơn nữa cũng không cách nào đi theo, đành phải ở lại giữ nhà.

Kết quả là lúc Từ Việt ở nhà cậu ăn cơm, chuông tin nhắn cứ “leng keng” không ngừng, tất cả đều là tin nhắn của Sở Dật.

“A Việt, ăn cơm chưa?”

“Cơm trưa ăn gì vậy?”

“Em thật thắm, chỉ có thể ăn mì...”

Từ Việt trả lời mấy tin nhắn, mấy người anh chị họ ngồi bên cạnh tủm tỉm cười, cuối cùng khẳng định: “A Việt chắc chắn là đang hẹn hò rồi.”

Từ Việt cũng không phản bác, lúc ăn xong về nhà, thuận tiện trên đường mua một túi hạt dẻ rang đường mang về.

Anh đi nửa đường, chuông điện thoại di động vang lên. Tưởng là Sở Dật gọi, lấy điện thoại ra xem, lại là một dãy số xa lạ.

“A lô, ai vậy?”

“Là anh Từ, Từ Việt đúng không?”

Người bên kia là một người đàn ông trẻ, giọng có chút quen tai. Từ Việt đáp: “Là tôi.”

Đối phương liền nói: “Tôi là anh trai Sở Dật.”

“Anh Sở?” Từ Việt sửng sốt một chút, hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

“Quấy rầy anh rồi. Tôi muốn hỏi một việc, Tiểu... À, Sở Dật đang ở cạnh anh sao?”

“Phải, cậu ấy theo tôi về nhà ăn tết.”

Người bên kia hơi thở nặng nề một chút, ngập ngừng một lúc, lại hỏi: “Nó hiện tại đang ở cạnh anh?”

“Không, tôi vừa ra ngoài một chuyến.”

“Anh Từ,” Sở Ngộ hắng giọng một cái, “Tôi có chuyện nhất định phải nói cho anh biết, hy vọng anh có thể chú ý nghe tôi nói.”

“Chuyện gì?”

“Trong nhà cũ của Sở gia, có một khoảnh sân, lúc bà nội tôi còn sống, trong sân có một cái vườn hoa. Sau đó bà nội tôi mất, vườn hoa không ai chăm sóc, thế nhưng vẫn giữ nguyên không sửa chữa. Mấy hôm trước trời mưa lớn, làm ngã giàn trồng hoa, lúc các công nhân tu sửa, từ dưới vườn hoa đào được một thi thể.”

Từ Việt lấy làm kinh hãi, tim đập nhanh hơn. Anh nghe Sở Ngộ nói tiếp: “Xác chết đã phân hủy nặng. Cảnh sát điều tra ra, người chết là gặp nạn từ mấy tháng trước. Mà sau khi xét nghiệm ADN, đã xác định được thân phận người đó.”

Sở Ngộ hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “...Chính là em trai tôi, Sở Dật.”

8. Chương 8

Hai giờ chiều, là lúc mặt trời rực rỡ nhất, ánh mặt trời chói chang, chói đến mức làm người lóa mắt.

Tay cầm điện thoại của Từ Việt hơi đỏ mồ hôi.

Anh nghe thấy Sở Ngộ ở đầu bên kia điện thoại hỏi: “Này, anh Từ? Anh còn đang nghe không?”

Từ Việt lúc này mới phát hiện mình đang thần thờ, anh trả lời: “Vâng, tôi vẫn đang nghe. Chuyện vừa rồi... Anh có thể giải thích lại một lần không?”

“Có thể.” Sở Ngộ trầm ngâm một chút, “Nói cách khác, vào mấy tháng trước lúc tôi cùng anh Từ ăn cơm ở Quân Duyệt, em trai tôi Sở Dật đã bị hại rồi.”

Từ Việt cảm thấy lạnh sống lưng, hỏi: “Vậy, người ăn cơm cùng chúng ta hôm đó là ai?”

“Chuyện này cũng là chuyện tôi muốn biết.” Sở Ngộ giọng điệu bình tĩnh, trong tiếng nói nghe không ra vui giận, “Cha tôi và tôi đều cho rằng chuyện này tốt nhất là trước tiên âm thầm giải quyết, vì vậy tôi muốn biết địa chỉ của anh, tôi sẽ lập tức chạy tới.”

Từ Việt trong đầu đặc như tương hồ, hoàn toàn không nhớ mình trả lời như thế nào. Cúp điện thoại xong, nhấc cho Sở Ngộ cái tin định vị, sau đó cầm túi hạt dẻ rang đường nóng hổi, tiếp tục đi về nhà.

Sở Ngộ có ý gì? Người bên gối anh sớm chiều, thật ra lại là người khác giả trang?”

Từ Việt nhớ tới buổi tối hôm Giáng Sinh nọ, Sở Dật nói hấn vì anh giết người, lúc đó anh không tin, sau đó Sở Dật cũng thề thốt phủ nhận. Nhưng, nếu đúng là thật? Lẽ nào người hấn giết chết... Mới thật sự là Sở Dật?”

Con đường anh đi từ nhỏ đến lớn, từng cành cây ngọn cỏ, nhìn đâu cũng thấy quen thuộc. Nhưng càng nhìn, lại càng cảm thấy cảnh vật trước mắt mơ hồ vụn vẹo dần, đến khuôn mặt người đi đường cũng bắt đầu nhòe đi.

Đường như tất cả chỉ là một giấc mơ.

Từ Việt cẩn thận hồi tưởng, nhớ lại ngày đó anh mở cửa, thấy Sở Dật ngồi trên sô pha nhà mình, đôi mắt đẹp để như ánh nắng ngoài cửa sổ.

Hay là bắt đầu từ lúc ấy, anh đã rơi vào mộng cảnh. Sở Dật thật sự đang sống ở một nơi nào đó trên thế giới này, còn Sở Dật yêu anh? Chẳng qua chỉ là anh tưởng tượng ra mà thôi.

Giấc mộng đó trước đây anh cũng từng mơ thấy, trong mơ không biết mình đang mơ, đến lúc tỉnh lại mới thấy phiền muộn.

Từ Việt suy nghĩ miên man, mãi đến tận khi tới dưới lầu nhà mình, mới dần dần tỉnh táo lại.

Trốn tránh không có ý nghĩa, bất luận chân tướng thế nào, anh cũng chỉ có thể tự mình đối mặt.

Từ Việt chạy lên lầu, lấy chìa khóa ra mở cửa, vừa đẩy cửa ra, chỉ thấy Sở Dật quả nhiên ngồi trên sô pha, đang buồn chán xem TV.

Mỗi một cử động, một cái nhíu mày một nụ cười, đều là đáng dấp trong ký ức anh. Nếu như người này là giả dạng, vậy ai có thể giả dạng giống thật như vậy?

Sở Dật thấy Từ Việt trở về, lập tức cất giọng nói: “A Việt, cuối cùng anh cũng về rồi.”

Giọng nói cũng giống hệt như trong ký ức của Từ Việt.

Tuy rằng cách xa nhiều năm, nhưng Từ Việt cảm thấy mình không đến mức nhận sai người. Nếu không phải anh sai, thì chính là anh trai Sở Dật sai sao?

Từ Việt trong lòng nghĩ vậy, trên mặt lại không biểu lộ mảy may, chỉ đưa hạt dẻ rang đường tới: “Mới mua ở trên đường.”

“Em chờ cả buổi sáng, anh lại quăng cái này cho em?” Sở Dật ngoài miệng giận dỗi, động tác trên tay lại rất nhanh, giật lấy hạt dẻ ăn.

Từ Việt cẩn thận quan sát vẻ mặt hấn, không có chút nào giả dối, người này nếu không phải Sở Dật thì còn có thể là ai?

Từ Việt ngồi xuống sô pha, hỏi: “Em buổi trưa chỉ ăn mì?”

“Đúng vậy.”

“Không gọi đồ ăn ngoài?”

“Cái thị trấn nhỏ này có cái gì là thức ăn ngoài? Huống hồ bây giờ đang là Tết.”

“Sao không tự nấu cơm?”

Sở Dật nghe đến vui vẻ, hỏi ngược lại: “Em giống loại người sẽ nấu ăn sao?”

Từ Việt nghĩ nghĩ một lúc, cố ý nói: “Tôi nhớ có lần sinh nhật tôi, em làm bánh ga tô tặng tôi.”

Vừa nói vừa nhìn mặt Sở Dật.

Sở Dật vẻ mặt tự nhiên, cười nói: “A Việt anh nhớ nhầm rồi, lần đó em làm sushi. Bởi vì sushi dễ làm nhất, không cần nấu chín nguyên liệu...”

Hắn nói nửa chừng, giống như đột nhiên nhận ra cái gì, vội dừng lại.

Sở Dật chậm rãi ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn về phía Từ Việt.

Trong nháy mắt, không khí tựa hồ ngưng đọng lại.

Hai người trầm mặc đối diện, như là đã ngửa bài từ lâu, nhưng vẫn phải tiếp tục giấu đầu hở đuôi.

Cuối cùng vẫn là Sở Dật dễ kích động hơn, mở miệng nói: “Chuyện quan trọng như vậy, anh làm sao có thể nhớ nhầm? Nói đi, tại sao lại thăm dò em?”

Từ Việt nói: “Tôi nhận được một cú điện thoại từ anh trai em.”

“Ừ, anh ta nói gì?”

“Anh ta nói, trong sân nhà cũ của em có một vườn hoa, mấy ngày trước trời mưa lớn, giàn hoa trong vườn ngã.”

Nghe xong câu nói này, mặt Sở Dật biến sắc. Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn lại thông dong mỉm cười.

“Cái giàn hoa ấy lâu năm như vậy, sớm không ngã muộn không ngã, nhất định phải ngã vào lúc này.”

Sở Dật chậm rãi xoay người, khá tiếc hận mà than thở: “Xem ra vận may của em, thật sự không tốt lắm.”

Hắn hỏi Từ Việt: “Chuyện sau đó, anh biết hết rồi?”

Từ Việt gật đầu: “Em...”

“Em biết anh muốn hỏi cái gì.” Sở Dật ngăn anh lại, “Có điều, A Việt, trước tiên nghe em kể một câu chuyện đi.”

Ngày 25 tháng 12, lễ Giáng Sinh.

Sở Dật chưa ăn cơm xong đã chạy ra khỏi nhà.

Hắn hiếm khi về nhà một lần, kết quả ông già từ lúc ngồi vào bàn đã bắt đầu lải nhải không yên, nghe đến lỗi tai muốn đóng kén. Hắn không phải chỉ chơi một thằng diễn viên, rồi lên báo mấy lần thôi sao? Có gì đặc biệt đâu, lại lôi anh hai ra dạy dỗ hắn, chắc!

Sở Dật ngồi vào xe thể thao mới mua, vốn định đi hóng gió, không ngờ hôm nay là lễ Giáng Sinh, trên đường kẹt xe nghiêm trọng, cho dù xe xịn cũng có thể như rùa chậm rãi bò về phía trước. Sở Dật bị chặn ở giữa đường, buồn bực kéo kéo cổ áo, lấy ra một điều thuốc, châm lửa, tựa vào tay lái hút một hơi.

Hắn ngoại hình tốt, gia thế tốt, rõ ràng mọi chuyện đều như ý, nhưng gần đây luôn cảm thấy không thoải mái. Hắn theo đuổi cảm giác mới mẻ kích thích, nhưng không duy trì được nhiệt tình, bởi vậy những thứ có thể hấp dẫn hắn ngày càng ít, hiện tại chơi cái gì cũng đều cảm thấy chán ngấy.

Sở Dật lấy điện thoại di động ra, định gọi cho nhóm hồ bằng cầu hữu của hắn, xem có thể tìm gì đó vui vẻ không. Kết quả vừa lấy điện thoại ra, đã có một số điện thoại gọi đến.

Sở Dật bấm nút nghe, là tiểu minh tinh trước đây không lâu mới bị hắn bỏ rơi: “Anh Sở...”

Giọng nói đầu bên kia điềm đạm đáng yêu, nhưng Sở Dật lại không có lòng thương hại, gầy gầy tàn thuốc hỏi: “Chuyện gì?”

“Em rất nhớ anh... Chuyện lần trước là em sai rồi, em không nên...”

Chỉ là một trò cũ rích.

Sở Dật không có kiên nhẫn, xen lời: “Phí chia tay không đủ đúng không? Tìm luật sư của tôi nói chuyện đi.”

Nếu đã chia tay, Sở Dật đương nhiên sẽ không quay đầu lại. Huống hồ người gọi là tiểu minh tinh Trần Duệ này cũng chỉ là đẹp dễ một chút, lúc trước hai người ngồi cùng chuyến bay về nước, y chủ động dính vào, Sở Dật mới cùng y chơi bởi một chút mà thôi.

“Anh Sở...”

Trần Duệ còn muốn nói tiếp, nhưng Sở Dật đã chẳng buồn trả lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Dòng xe cộ rất cực cũng nhích lên một chút, Sở Dật đi thêm mấy chục mét, chuông điện thoại di động lại vang lên. Hắn không nhận được, nhận điện thoại: “Chuyện gì nữa?”

Không ngờ gọi tới không phải Trần Duệ, mà là một giọng nói có chút quen tai: “Bạn học Sở Dật, cậu không đến tham gia họp lớp sao?”

Sở Dật ngớ ra, lúc này mới nhớ quả thật có chuyện này.

Không biết là buổi họp lớp ngu ngốc nào, lại sắp xếp ngay đêm giáng sinh. Hắn lúc đó cũng không từ chối thẳng, chỉ nói là để xem có thời gian không.

Đối phương giục: “Bạn học à, cậu rất cực có đến không?”

Sở Dật nhìn đồng hồ đeo tay, đã qua tám giờ, liền hỏi: “Vẫn chưa tan cuộc sao?”

“Đã ăn cơm xong từ nãy, đang hát karaoke.”

Thành thật mà nói, Sở Dật đối với chuyện họp lớp này không làm sao hứng thú nổi, hắn cùng bạn học thời cao trung đa số không có giao tình, ngoại trừ...

Hắn nghĩ nghĩ một chút, hỏi: “Người đó có tới không?”

Đối phương có chút khó hiểu: “Ai?”

Sở Dật hít một hơi thuốc, lại chậm rãi phun ra một vòng khói, “Gửi địa chỉ qua đi, tôi đến đó một chút.”

Hắn cúp điện thoại không lâu, điện thoại nhận được một tin nhắn. Sở Dật nhìn địa chỉ, cách đây cũng không xa, vừa lúc dòng xe cộ cũng bắt đầu chậm rãi nhích lên, hắn liền chạy xe đến đó.

Chỗ hẹn là một quán karaoke, nhóm bạn học của Sở Dật thuê một phòng lớn, lúc hắn đẩy cửa đi vào, thấy bên trong ánh sáng đủ màu, tựa như vào động yêu tinh.

Sở Dật đột nhiên cảm thấy chán ngán. Đến cũng đến rồi, chung quy cũng phải đi vào ngồi một chút. Hắn nhắc chân đi vào bên trong, có vài người không quen chào hỏi hắn, một số người chỉ lo cụng ly. Có hai người tựa hồ uống khá nhiều, ôm nhau khóc rống, còn có vài người cầm micro gào khóc thảm thiết.

Sở Dật thị lực tốt, sau khi nhìn lướt một vòng, ở trong góc phát hiện người mình muốn tìm.

Từ Việt vẫn anh tuấn như ngày trước, rảnh rỗi, mặt mũi lạnh lùng.

Bao nhiêu người lúc gặp lại bạn trai cũ, hồi hận ngày trước bị mù, Sở Dật lại âm thầm cảm khái ánh mắt mình tốt thật.

Hắn đứng tại chỗ một chút, không tiến đến gần, mà đến chiếc ghế gần đó ngồi xuống. Bên cạnh có mấy người đang chơi bài, Sở Dật cũng tham gia, tùy ý bốc vài lá bài. Hắn không để ý đến mặt bài, mắt tập trung đánh vài ván, đến khi một ca khúc cũ vang lên. Giai điệu xưa cũ, thể nhưng giọng ca sĩ khàn khàn, nghe rất đặc biệt.

Sở Dật châm điều thuốc. Xuyên qua làn khói mờ hồ, hắn thoáng nhìn Từ Việt ngồi một mình nơi đó, trên người mặc âu phục, cổ đeo cravat rất chỉnh chu.

Anh không biết có người đang nhìn mình, hoặc là biết, nhưng thờ ơ không để ý.

Sở Dật nhìn một hồi, tự nhiên lòng có chút ngứa ngáy khó nhịn.

Hắn móc bật lửa từ trong túi, “lạch cạch” chơi một chút, rồi ném xuống đất. Đây là thủ đoạn hắn quen dùng, cho nên rất chính xác, bật lửa xoay tròn lăn tới bên chân Từ Việt.

Sở Dật đã có cố, hắn ra vẻ đang đi tìm bật lửa, rẽ đoàn người đi tới. Đến bên Từ Việt, hắn lại giả vờ không quen biết, khom lưng tìm bật lửa một chút, lúc ngồi dậy, ngón tay cố ý đụng vào chân Từ Việt.

Từ Việt lập tức giữ tay hắn lại.

Trong phòng vẫn còn đang ẽ a hát một bản tình ca.

Sở Dật hơi ngẩng đầu, hào phóng cười: “A Việt, đã lâu không gặp.”

Từ Việt mặt không cảm xúc, vuốt cằm nói: “Ừ.”

Xem như là chào hỏi.

Sở Dật ngồi xuống bên cạnh anh. Mấy người lúc nãy đánh bài lại gọi hắn đánh ván mới, Sở Dật khoát tay một cái: “Không chơi nữa.”

Hắn cúi đầu ngắm nghía bật lửa vừa nhặt về, dáng vẻ hững hờ, thuận miệng hỏi: “Gần đây thế nào?”

Từ Việt qua loa trả lời: “Vẫn ổn.”

“Nghe nói công việc của anh bây giờ không tồi.”

“Bình thường.”

“Kết hôn chưa?”

Kỳ thực Sở Dật sớm nhìn thấy ngón áp út bàn tay trái Từ Việt không có thứ gì, nhưng vẫn giả vờ giả vịt hỏi một lần, quả nhiên nghe thấy Từ Việt đáp: “Không có.”

Sở Dật cong khoe miệng lên, lại hỏi: “Vậy chắc chắn là có đối tượng rồi?”

Từ Việt không trả lời ngay, chỉ là nhìn nhìn Sở Dật một chút.

Sở Dật không sợ anh nhìn, chỉ sợ anh không nhìn, tự nhiên hào phóng mà cười: “Tôi mấy ngày trước vừa đá một người.”

Từ Việt cũng không mắc câu, chỉ lạnh nhạt “ừm” một tiếng.

Sở Dật không bỏ cuộc, “Bưu thiếp lần trước gửi cho anh, nhận được không?”

Từ Việt nói: “Phong cảnh rất đẹp.”

Sở Dật theo đó mở ra đề tài mới, cùng anh tán gẫu chuyện Châu Phi cảnh vật con người. Về gã bạn trai nhiếp ảnh gia kia, đương nhiên lặng thinh không nhắc đến. Đã là quá khứ, có gì hay ho mà nói? Hắn hiện tại chỉ muốn tìm kích thích, tốt nhất là tình một đêm, chỉ là chơi bời, không cần chịu trách nhiệm.

Sở Dật có tài ăn nói, mặc kệ nói cái gì cũng không để sân khấu vắng lặng. Được một lúc, hắn tựa như cảm khái, hỏi một câu: “A Việt, chúng ta chia tay bao lâu rồi? Bảy năm, hay là tám năm?”

Từ Việt trầm mặc không nói.

Sở Dật cảm thấy bầu không khí không tồi, liền không giấu diếm ý đồ kia nữa, lại đốt một điếu thuốc hút một hơi. Khói thuốc lượn lờ, Sở Dật kề sát bên tai Từ Việt, dùng giọng nói chỉ đủ hai người bọn họ nghe thấy nói: “Tàn cuộc, chúng ta lại đi uống vài ly đi.”

Đã rõ ràng rồi.

Lông mày Từ Việt hơi nhíu lại, rớt cục tĩ mĩ mà nhìn Sở Dật, sau đó hỏi một câu ngoài dự đoán: “Công việc của tôi là gì?”

“Hả?”

“Cậu không phải nghe người ta nhắc đến công việc của tôi sao? Cậu biết tôi bây giờ làm gì không?”

Bài hát đổi rồi lại đổi, lúc này đang mở một bài nhạc tiết tấu nhanh, giọng hát mạnh mẽ chấn động đến mức Sở Dật thấy choáng váng. Bên tai âm thanh ầm ầm, hần mở miệng, lại không thể nói ra một chữ.

Từ Việt nhìn hần giễu cợt, nói: “Cậu quả nhiên không biết.”

Đây là lần đầu tiên trong đêm nay anh nở nụ cười. Anh tướng mạo đẹp trai, lúc không cười mặt lạnh như băng, cười lên lại như gió xuân ấm áp, tan rã cả băng tuyết.

Sở Dật nhìn đến ngửa ngáy, đang muốn biện giải, Từ Việt đã mở miệng nói trước: “Thật xin lỗi, tôi không quen mùi thuốc, xin lỗi không tiếp được rồi.”

Dứt lời liền đứng dậy đi.

Sở Dật ngồi yên ở chỗ cũ một lúc, mãi đến tận khi thuốc cháy gần đến tay, mới phục hồi tinh thần lại. Hần bị Từ Việt từ chối?

Ánh mắt Sở Dật vẫn đuổi theo Từ Việt, nhìn anh đi một vòng trong phòng khách, chào hỏi mấy người quen, cuối cùng tìm một chỗ ngồi xuống. Vừa vặn bên cạnh là một cô gái trẻ, hai người hàn huyên vài câu, sau đó nói cười trò chuyện giết thời gian.

Sở Dật ngồi ở góc tối nhất, đèn trên đỉnh đầu xoay tròn lấp lóe, chiếu lên khuôn mặt vui giận khó nhìn ra của hần. Người phụ nữ nói chuyện với Từ Việt nhìn rất quen, Sở Dật không nhớ tên, nhưng nhớ được cô ta trước kia còn là hoa khôi. Đáng đáp không tệ, vóc người cũng đẹp, có điều ai biết được? Có khi lại là phẫu thuật chỉnh hình.

Sở Dật nghĩ vậy, lập tức lại cảm thấy ảo não.

Hần sao vậy? Ghen sao?

Ghen vì Từ Việt?

Lúc trước rõ ràng...

Rõ ràng hai người yêu nhau như thế, hần chỉ là một lần không quản được chính mình, vì cảm giác mới mẻ mà tìm người chơi một chút, Từ Việt liền đòi chia tay.

Chia tay thì chia tay, có gì đặc biệt, làm gì có ai lại không thể sống thiếu ai?

Trong điện thoại Sở Dật có một đồng số điện thoại, hần chỉ cần gọi một cuộc, mình tình người mẫu các loại sẽ chạy đến, từng người đẹp dễ ngon lành, công phu trên giường cũng không tồi.

Hần căn bản không thiếu bạn tình, thứ hần thiếu là...

Sở Dật buồn bực gãi đầu.

Hần cũng không biết thứ mình thật sự muốn là gì.

Có thể vẫn chưa xuất hiện.

Cũng có thể, đã đánh mất từ lâu.

Mấy người bạn học cũ cầm theo chai rượu đến tìm hần cụng ly, ồn ào nói: “Đêm nay không say không về, uống hay không?”

Sở Dật nhìn chằm chằm Từ Việt một chút, lúc này mới quay đầu nói: “Uống.”

Sở Dật kỳ thực từ lượng không tồi, thế nhưng không chịu nổi cụng ly cùng nhiều người, hần lại không cự tuyệt, ai đến cũng cụng, đợi đến tàn cuộc, đã uống đến thất điên bát đảo, không nhìn ra phương hướng.

Mọi người ra khỏi phòng karaoke, tùm nãm tùm ba đi khỏi quán. Sở Dật chân đứng không vững, nhìn ai cũng chỉ thấy lơ mờ. Hắn giữa đám người tìm kiếm Từ Việt, nhưng tìm mãi vẫn không thấy đâu.

Ra đến bên ngoài, bị gió lạnh vù vù thổi, Sở Dật mới tỉnh một chút, chỉ cảm thấy đầu đau vô cùng.

Xe của hắn đậu ở đối diện, thế nhưng say như vậy chắc chắn không lái được, lại không muốn gọi người đến đón, bèn đứng bên vệ đường đón xe.

Đã gần nửa đêm, xe cộ tới lui trên đường cũng không nhiều. Sở Dật nhìn thấy trước mặt có một chiếc xe, thân xe màu đen, đèn xe chói chang như tuyết.

Hắn ban đầu còn tưởng là taxi, vẫy vẫy tay xong, mới phát hiện không đúng, chiếc xe này chạy ngược chiều?

Lúc này xe đã đến gần, ánh đèn sáng choang chiếu vào Sở Dật đến chói mắt. Sở Dật giơ tay lên chặn, lúc này mới nhìn rõ, ngồi ở ghế tài xế, là người mấy ngày trước vừa bị hắn đá, Trần Duệ!

Trần Duệ sắc mặt tái nhợt, đôi mắt lại u ám đến dọa người. Ánh mắt của y cùng Sở Dật giao nhau, không những không phanh xe, trái lại còn tăng tốc vọt tới.

Sở Dật trong lòng cả kinh, nhưng say rượu thân thể chậm chạp, không kịp phản ứng. Hắn trở mắt nhìn Trần Duệ lao xe tới, trong đầu rất nhiều suy nghĩ lướt qua.

Thằng Trần Duệ này nổi điên cái gì?

Hắn sắp chết đúng không?

Từ Việt đang ở đâu?

Trong chớp mắt, có một cánh tay giữ lấy tay hắn, mạnh mẽ đẩy hắn ra.

Sở Dật chật vật ngã xuống đất, bên tai truyền đến tiếng va chạm chói tai.

Oành.

Toàn bộ thế giới, như dừng lại vào lúc ấy ——

Sở Dật máu me đầy người, ngồi ở hành lang bên ngoài phòng cấp cứu. Thịnh thoảng có người đi ngang qua nhìn hắn vài lần, Sở Dật cũng không để ý, chỉ cúi đầu nhìn tay mình.

Trên tay hắn toàn là máu.

Có điều không phải máu hắn, hắn không mất một sợi tóc, cùng lắm chỉ bị trầy da chút ít. Mà người nằm trong phòng cấp cứu kia...

Sở Dật còn chưa tỉnh rượu, đầu vẫn đau như cũ. Sau khi va chạm xảy ra, hồn phách của hắn như rời khỏi thân thể, mọi chuyện phát sinh dường như là giả cả, hắn thậm chí không nhớ được làm thế nào mình đến được bệnh viện.

Có người gọi xe cứu thương sao?

Hắn là vậy, dù sao cũng chảy nhiều máu như vậy.

Trong mắt Sở Dật đến giờ vẫn chỉ có máu đỏ, nhìn cái gì cũng thấy màu đỏ.

Hắn thấy một đôi giày xuất hiện trong tầm mắt.

Giày da màu nâu, thiết kế tinh xảo.

Sở Dật chậm rãi ngẩng đầu lên, nhận ra người đến là anh trai hắn, Sở Ngộ. Sở Ngộ đeo cravat, âu phục thẳng thớm, hơn nửa đêm, anh cũng ăn mặc như sắp tham gia hội nghị quốc tế vậy.

Sở Dật gọi một tiếng: “Anh...”

Sở Ngộ gật đầu: “Cảnh sát đã điều tra, Trần Duệ kia thiếu nợ, người đòi nợ rất ép người, hắn cùng đường mặt lộ, liền muốn lôi em chết cùng.”

“Sao lại kéo em vào?”

“Ai biết được? Có thể là cảm thấy em có thể cứu hắn, nhưng lại không cứu.”

Sở Dật lầm bầm: “Đây có phải là tai bay vạ gió không?”

Sở Ngộ không đáp.

Lúc này, cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ mang khẩu trang bước ra ngoài. Sở Dật muốn tới hỏi tình hình một chút, thế nhưng chân hắn mềm nhũn, đứng lên rồi, lại ngã trở lại.

Sở Ngộ đề vai hắn lại, nói: “Anh đi hỏi một chút.”

Nói xong đi tới nói chuyện với bác sĩ.

Hai người thấp giọng trò chuyện, từng từ tiến vào tai Sở Dật, nhưng hắn nghe không hiểu. Một lát sau, Sở Ngộ trở về.

Sở Dật hỏi: “Thế nào?”

“Người đi rồi.” Sở Ngộ đáp ngắn gọn, “Không cứu được.”

Sở Dật ngơ ngẩn đáp: “Ừm.”

Kỳ thực cũng là chuyện trong dự liệu, Trần Duệ không phanh xe, chính là muốn lấy mạng hắn.

Nhưng hắn vậy mà vẫn còn sống.

Sở Ngộ vỗ vỗ vai hắn, “Yên tâm, những chuyện còn lại anh sẽ giải quyết.”

Giải quyết thế nào đây? Nhất định là bỏ tiền ra, cõi đời này không có gì tiền không giải quyết được. Ngược lại, mạng của hắn, dù sao cũng quý giá hơn mạng người khác.

Hắn còn sống, thật tốt quá.

Nhưng Sở Dật trong lòng lặng ngắt, không có loại vui mừng vì sống sót sau tai nạn.

Sở Ngộ đi làm thủ tục, lúc về chỉ mang theo một túi văn kiện, là một ít vật dụng tùy thân của Từ Việt.

Sở Dật nhìn một chút, vật dụng rất đơn giản, chỉ là chìa khóa xe, bóp tiền cùng một cái điện thoại di động. Hắn đến bây giờ vẫn không hiểu, Từ Việt lúc đó sao lại đẩy hắn ra? Anh có biết mình có thể sẽ chết không?

Đương nhiên, anh hiện tại thật sự chết rồi, Sở Dật vĩnh viễn không thể biết được đáp án của chuyện này.

Bị đâm kinh khủng như vậy, điện thoại của Từ Việt vậy mà vẫn không hư. Sở Dật thử khởi động máy, lúc nhìn thấy mật mã đã ngăn người, sau đó nhập sinh nhật mình. Chỉ nghe “ting” một tiếng, hắn nhập đúng rồi.

Nhưng mà... tại sao?

Sở Dật có quá nhiều nghi vấn, nhưng bây giờ chỉ có thể tự mình đi tìm đáp án.

Hắn xem qua xem lại điện thoại của Từ Việt, phát hiện trong điện thoại nội dung rất đơn giản, không có những thứ lộn xộn này nọ. Tin nhắn hơn một nửa là công việc, thỉnh thoảng xen vào mấy tin báo bình an với người nhà.

Sở Dật xem hết mới biết, Từ Việt sau khi tốt nghiệp cùng bạn bè hợp tác mở công ty thương mại.

Hắn lại xem album ảnh một chút, trong album ảnh cũng không có bao nhiêu ảnh, chỉ thấy vài tấm ảnh chụp phong cảnh, hắn là lúc anh đi công tác, tình cờ chụp lại.

Người này... Vẫn giống y như trước, cứ nhắc lại không thú vị.

Một người như vậy, sao lại vì cứu hắn mà chết?

Sở Dật đến bây giờ mới chính thức xác định, Từ Việt đã lặng yên không tiếng động đi rồi. Đến một câu di ngôn cũng không lưu lại, máu me be bét khắp người, đáng vẻ thật sự khó coi.

Sở Dật nhanh chóng xem hết album, lướt tới cuối cùng, có một bức ảnh đặc biệt hiện ra trước mắt. Đó là một tấm ảnh phục chế, nước ảnh đã ố vàng, là bị xé nát rồi lại dán lại, mà người trong hình... Dĩ nhiên là Sở Dật.

Sở Dật không nhớ rõ tấm hình này chụp vào lúc nào, trong hình hắn mặc đồng phục cao trung, đang nằm dài ra bàn ngủ. Ngoài cửa sổ, trời chiều ngả về tây, ánh mặt trời vàng rực chiếu lên mi mắt hắn, hàng mi thật dài đổ bóng xuống khuôn mặt, dịu dàng đến mức khiến người nín lặng.

Sở Dật thoáng nhìn thấy dưới góc phải tấm hình viết một hàng chữ nhỏ, nét chữ ngay ngắn, là Từ Việt viết.

Hắn phóng to nhìn kĩ, ánh mắt bỗng nhiên cứng lại.

Từ Việt tổng cộng chỉ viết ba chữ.

— Anh yêu em.

9. Chương 9

“Anh có thể tưởng tượng được cảm giác đó không? Thứ cả đời em theo đuổi, vốn dĩ đã từng ở trong tay, thế nhưng đến lúc nhận ra được, đã vĩnh viễn mất đi rồi.”

Ba giờ chiều, Sở Dật ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nhà Từ Việt, gác chân uống cà phê, tư thái lười biếng, cứ như vừa nãy thật sự chỉ là một câu chuyện kể.

Từ Việt im lặng hồi lâu, mới hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó chuyện khá đơn giản, uống rượu chơi bời, sống mơ mơ màng màng, dù sao cũng là chuyện em sẽ làm. Sau đó, có một ngày, phòng nghiên cứu mà anh trai em tài trợ, chính là cái phòng nghiên cứu lỗ đen đó, đột nhiên có tiến triển mới. Bọn họ cho rằng du hành thời gian là khả thi, thế nhưng kỹ thuật còn chưa thành thực, cần có một nhóm người làm thí nghiệm.”

“Vì vậy mà em trở thành một trong những người làm thí nghiệm?”

“Cuộc sống không có mục tiêu thật sự quá vô vị, đã có cơ hội cứu vãn quá khứ, sao lại không thử cực một lần?”

Từ Việt rất cục hiểu rõ đầu đuôi, gật đầu nói: “Cái điện thoại di động kia...”

“Như anh nghĩ.”

Cùng loại với điện thoại di động của Từ Việt, thế nhưng cũ hơn cái của anh một chút - Từ Việt hiện tại đã biết nguyên nhân. Anh nhập password, mở điện thoại ra xem một chút, ngoại trừ đổi số điện thoại, những thứ khác đều không thay đổi. Tấm hình kia đương nhiên cũng còn lưu, trong hình, Sở Dật đang nhắm mắt ngủ say, tà dương rơi trên người hắn, thời gian dường như đứng lại.

Từ Việt trong lòng lại ngập tràn đau đớn.

Người anh đã từng yêu, có lẽ hiện tại cũng vẫn yêu, Sở Dật, kỳ thực đã sớm chết rồi. Mà ngồi ở trước mặt anh, chẳng qua là...

Từ Việt không biết nói gì với hắn.

Anh trả điện thoại lại, hỏi: “Em thật sự giết người?”

Sở Dật nhún nhún vai: “Bọn họ không phải đã phát hiện thi thể sao?”

“Sao lại giết cậu ấy?”

“Em trở về tìm anh, nói sao cũng phải có một thân phận. Nếu như có hai Sở Dật xuất hiện cùng lúc, chẳng phải liền bại lộ?”

“Chuyện xảy ra lúc nào?”

“Trước khi tới tìm anh một ngày. Em nhớ, sau khi xuống máy bay, em có về nhà cũ một chuyến. Em tính toán thời gian, ở vườn hoa kia chờ từ sớm, sau đó quả nhiên đắc thủ.”

Từ Việt nhớ lại lời Sở Dật nói lúc trước, trở về gặp anh có bao nhiêu khó khăn, anh chỉ cho rằng đó là thủ đoạn tàn nhẫn, không ngờ lại là sự thật. Người này, vượt qua không gian cùng thời gian trở về gặp anh, rồi lại tự tay giết đi tình yêu của anh, thật quá mức trào phúng rồi.

“Em nói, tên Trần Duệ kia điên, theo tôi thấy, người thật sự điên là em mới đúng.”

Sở Dật biến sắc mặt. Hắn đặt cà phê xuống, chậm rãi đứng dậy, “A Việt, mọi thứ em làm, đều là vì anh.”

Từ Việt ngồi im không nhúc nhích: “Vì tôi? Hay vì thỏa mãn chính em? Bởi vì có người vì em phần đầu quên mình, em liền cho rằng mình yêu hắn, thậm chí hoang đường đến mức nỗ lực thay đổi quá khứ. Kỳ thực, chỉ là em tự cho là đúng mà thôi. Em cảm thấy thế giới này phải xoay quanh em, một khi có chuyện gì không kiểm soát được, em liền muốn tìm biện pháp thay đổi tình thế. Thực tế, người em yêu nhất chính là bản thân mình.”

Từ Việt càng nói, sắc mặt Sở Dật càng khó coi, nhưng hắn không phản bác, chỉ thấp giọng tự nói: “Em nếu không giết hắn, người chết chính là A Việt anh.”

Từ Việt trong lòng đột ngột nhảy một cái, “Có ý gì?”

Sở Dật im lặng nhìn anh chốc lát, bỗng nhiên ngả ngón cười, “Dù sao người cũng giết rồi, chuyện xảy ra anh cũng đã biết, tiếp theo làm thế nào, anh quyết định đi. An ổn sống cùng em, hay là... Báo cảnh sát bắt em?”

Bắt hắn?

Sau khi bắt được, định tội thế nào?

Sở Dật như cũ không sợ hãi, xem ra đã sớm có kế sách đối phó rồi.

Cũng may vấn đề này không đến lượt anh buồn phiền. Từ Việt nói: “Anh trai em hỏi địa chỉ nơi này, tôi đã gửi định vị, chắc không bao lâu sau anh ta sẽ đến. Lựa chọn thế nào, để anh ta quyết định đi.”

Dứt lời đứng dậy, không quay đầu lại đi ra cửa.

“A Việt!”

Sở Dật kêu lên một tiếng, vội vàng đuổi theo.

Nhà cũ cầu thang chật chội, nhưng Từ Việt chạy rất nhanh, không để hắn đuổi kịp. Ra đến mái hiên, Từ Việt dừng một chút. Phố nhỏ cũ kỹ, cùng lúc đỗ ba chiếc xe sang. Dù là ô tô màu đen, không thấy rõ trong xe là ai, có điều người tựa vào cửa xe hút thuốc, Từ Việt nhận ra.

Là anh trai của Sở Dật.

Nguyên lai anh ta đã đến từ trước, không biết tại sao vẫn cứ chờ ở dưới lầu.

Sở Ngộ như cũ mặc âu phục, chỉ có mái tóc hơi rối. Anh cười với Từ Việt, chờ đến lúc nhìn thấy Sở Dật đuổi theo sau, ánh mắt mới dừng lại.

Cảm giác yêu hận đan xen rất phức tạp, thật sự khó mà hình dung.

Sau khi Sở Dật thấy anh, không khỏi chậm lại, kêu lên: “Anh...”

Sở Ngộ không lên tiếng, chỉ dập tắt điếu thuốc đang cầm, sau đó phát phát tay.

Lập tức có hai bảo vệ mặc đồ đen từ trong xe bước ra, tóm lấy Sở Dật. Sở Dật vùng vẫy một lúc, kinh ngạc nói: “Anh, anh làm gì vậy?”

Sở Ngộ khoát khoát tay: “Về nhà rồi nói.”

Sở Dật quay đầu nhìn về phía Từ Việt: “A Việt...”

Từ Việt mặt lạnh băng quan, thật giống như người ngoài cuộc.

Sở Dật thôi không chống cự, bình tĩnh nói: “Được rồi, tự tôi đi.”

Lúc hần khom người ngồi vào xe, lại quay đầu nhìn Từ Việt một chút.

Sở Ngộ đi trước một bước, chặn tầm mắt Từ Việt, nói: “Anh Từ, cực khổ cho anh rồi, chuyện còn lại tôi sẽ xử lý.”

Từ Việt không hỏi anh ta định xử lý như thế nào, dù sao anh ta mới là người nhà Sở Dật. Còn chính mình coi là cái gì?

Anh cùng Sở Dật, từ bảy năm trước đã chia tay rồi.

Sở Ngộ làm việc rất nhanh nhẹn, sau khi từ biệt Từ Việt, cũng ngồi vào trong xe.

Xe nhanh chóng đi mất.

Nói cũng kì lạ, xế chiều ánh mặt trời vẫn rực rỡ, đến lúc này lại bắt đầu tí tách mưa.

Mưa không lớn, Từ Việt cũng không bung dù, một mình dọc theo con phố bước về phía trước. Người đi đường gặp mưa chạy vội chạy vàng, cũng có vài người nhìn nhìn Từ Việt. Từ Việt không để ý tới, hai tay đút trong túi, vẫn chậm rãi bước đi.

Anh nhớ mấy ngày trước mình vừa mới cùng Sở Dật đi qua con đường này. Đi thêm một đoạn, chính là trường cũ của anh. Trong sân tập có cái xích đu, rỉ sét loang lổ, lúc này cũng bị mưa làm ướt, lẻ loi đóng đưa, cũng như trái tim trong lồng ngực anh hiện giờ.

Giao thừa hôm ấy, Sở Dật đứng trong ánh mặt trời ấm áp, cười đưa tay ra, nói, “Chúng ta nắm tay đi.”

Anh nắm lấy tay hắn.

Thế nhưng bây giờ mới biết, vốn dĩ đã nắm tay sai người.

Kỳ nghỉ xuân còn chưa kết thúc, Từ Việt đã trở về thành phố.

Sở Dật đột ngột rời đi, ba Từ má Từ mặc dù không hỏi nhiều, nhưng ánh mắt nhìn Từ Việt vẫn mang theo thâm ý. Từ Việt ít nhiều có chút buồn phiền, tìm đại một cái cớ, thu gom hành lý trở về.

Khóa cửa nhà anh dùng mật mã, Từ Việt theo thói quen nhập sinh nhật Sở Dật, báo sai hai lần, mới nhớ mình đã đổi mật mã rồi.

Nhưng trong nhà vẫn cứ lưu lại dấu vết người kia, khắp nơi.

Trong tủ giày có một loạt giày da thời thượng, cùng một loại thậm chí có đến mấy màu, trên khay trà một đồng hồ ăn vặt đóng gói, thực phẩm linh tinh cái gì cũng có, tủ quần áo còn khoa trương hơn, quần áo Sở Dật chiếm đến một nửa gian phòng...

Từ Việt ngồi yên trên sofa một lúc, cuối cùng quyết định tổng vệ sinh. Anh đem đồ đạc của Sở Dật toàn bộ thu dọn hết, cuối cùng đóng thành hai cái thùng lớn. Anh gọi điện cho Sở Ngộ, hỏi những thứ đồ đạc này nên làm gì.

Sở Ngộ chỉ đáp ngắn gọn: “Cứ vứt đi.”

Từ đầu tới đuôi, không hề nhắc đến tình trạng Sở Dật hiện giờ.

Từ Việt tất nhiên cũng không hỏi.

Cúp điện thoại xong, anh đem hai thùng các tông chuyển ra cửa. Những thứ đồ đạc này tuy rằng không chiếm chỗ, thế nhưng giữ lại còn có ý nghĩa gì? Không bằng như Sở Ngộ nói, vứt hết đi.

Lúc Từ Việt đứng chờ thang máy, cửa nhà bên cạnh đúng lúc mở ra, người bước ra là một người đàn ông trẻ tuổi, hai người nhìn nhau, cả hai đều sửng sốt.

Tô Ngạn Văn trước tết đã dọn đi, mà người hàng xóm mới này, Từ Việt cũng quen biết. Anh chỉ nhớ đối phương họ Tống, nhưng không nhớ nổi tên y, đành phải chào một tiếng: “Thầy Tống.”

Thầy Tổng tuy rằng ngạc nhiên, nhưng thái độ rất lịch sự: “Anh Từ, trùng hợp vậy.”

Từ Việt từng cùng thầy Tổng hẹn hò, sau đó bởi vì Sở Dật phá rối, chuyện đương nhiên không thành. Hiện tại hai người cùng đứng chờ thang máy, không khỏi có chút lúng túng.

Vẫn là thầy Tổng bắt chuyện trước, “Tôi mới chuyển tới không lâu, không ngờ anh Từ lại ở nhà bên cạnh.”

“Sao đột nhiên lại chuyển nhà?”

“Nhà cũ hết hạn hợp đồng, đúng lúc chỗ này gần chỗ làm của tôi.”

Đang nói chuyện, lại nghe “keng” một tiếng, thang máy đến.

Từ Việt ôm hai cái thùng giấy đi vào thang máy, thầy Tổng cũng giúp một tay, hỏi: “Vứt đồ đạc sao?”

“Ừ, hai ngày nữa đi làm, nhân dịp rảnh rỗi dọn phòng một chút.”

“Tôi định ra ngoài ăn cơm.” Thầy Tổng nâng cổ tay xem đồng hồ, nói: “Anh Từ, không bằng cùng ăn đi.”

Từ Việt phương diện này có chút chậm chạp, hai, ba giây sau mới trả lời: “Tôi?”

“Anh bận dọn dẹp nhà, chắc là chưa kịp làm cơm?”

“Ừ...”

“Tôi vừa chuyển đến, nhà bếp còn chưa dọn dẹp xong. Ra ngoài ăn cơm, một người khó gọi món, hai người là vừa vặn. Huống hồ lần trước anh mời, tôi còn chưa đáp lễ.”

Y nói thật chu toàn, Từ Việt đứng là không tiện từ chối.

Lúc này thang máy đã đến lầu một, Từ Việt nhìn ra cửa, trời quả nhiên đã tối. Anh đem hai cái thùng giấy chuyển tới chỗ để rác, nhìn nhìn một chút, quay đầu hỏi thầy Tổng: “Bữa tối cậu muốn ăn gì?”

Thầy Tổng cười cười: “Cơm nhà đi.”

Gần nhà Từ Việt có không ít quán cơm. Từ Việt dẫn thầy Tổng đi một vòng, cuối cùng chọn một quán cơm gia đình sạch sẽ, gọi ba món một canh.

Thầy Tổng không kén ăn, món nào cũng ăn say sưa ngon lành, vừa ăn vừa nói: “Kỳ thực tôi nấu ăn không tệ lắm, lần sau tới nhà tôi ăn cơm đi.”

Từ Việt nói: “Tôi bình thường cũng tự mình xuống bếp.”

“Thật sao? Vậy chúng ta thật giống nhau rồi.”

Thầy Tổng tướng mạo không xuất sắc, thể nhưng ăn nói văn nhã, sở thích lại hợp với Từ Việt, hai người trò chuyện vô cùng ăn ý. Sau khi ăn xong lại cùng tản bộ trong tiểu khu, một lúc sau mới vào thang máy về nhà.

Hai ngày sau kỳ nghỉ kết thúc, Từ Việt về công ty đi làm, tất cả dường như một lần nữa trở về quỹ đạo vốn có.

Buổi tối thầy Tổng gửi đến một tin nhắn: “Nhà dọn dẹp xong rồi, muốn mời anh một bữa cơm.”

Một lúc sau lại thêm một tin, “Mừng có nhà mới, không được từ chối.”

Đều là người lớn cả, Từ Việt dĩ nhiên hiểu ý của y. Nhưng anh không xác định được, mình đã sẵn sàng bắt đầu lại lần nữa hay chưa.

Từ Việt không bật đèn, một mình ngồi ngẩn ngơ trong phòng khách. Ngoài cửa sổ ầm một tiếng, trời bỗng xuống một tia sét lớn.

Lại mưa.

Trước đây không lâu, trời cũng đổ một trận mưa lớn như vậy. Tối hôm ấy, Sở Dật đứng bên cửa sổ nhìn mưa, nói hần không xứng đáng có được tất cả mọi thứ hiện tại. Cũng chính lúc đó, giàn hoa trong nhà Sở gia đổ, lộ ra xương trắng chôn giấu đã lâu.

Từ Việt nhắm mắt lại, điện thoại đang bật hộp thư của thầy Tổng, có một tin nhắn trả lời: “Được.”

Thầy Tổng rất nhanh nhẹn lại, Từ Việt không xem, mà bấm vào album ảnh, mở ra một tấm hình. Là bức ảnh anh chụp trộm Sở Dật, dưới góc phải có ba chữ anh tự tay viết.

Phải yêu một người bao nhiêu, mới từng nét nắn nót viết xuống ba chữ khắc sâu trong lòng này?

Phải hận một người bao nhiêu, mới tự tay đem tấm hình này xé thành từng mảnh?

Từ Việt thở dài, ngón tay khẽ nhúc nhích, bấm nút xóa bỏ.

Trên điện thoại nhảy ra hai lựa chọn: Xác nhận? Bỏ qua?

Ngón tay Từ Việt dừng ở nút “xác nhận” hồi lâu, mới nhẹ nhàng ấn xuống.

Ngoài cửa sổ tiếng sấm ầm ầm, mưa rơi càng lúc càng lớn.

Một tràng tiếng gõ cửa truyền đến, át tiếng mưa rơi.

Từ Việt nhìn đồng hồ, đã sắp mười giờ, lúc này ai sẽ tìm anh? Chắc là thầy Tổng.

Từ Việt đứng dậy đi mở cửa, cửa vừa mở ra, đã thấy một luồng hơi nước phả vào mặt.

Sở Dật đang đứng ngoài cửa.

Hắn mặc một chiếc áo liền mũ, mũ trùm lên đầu, người bị nước mưa xối ướt đầm dề. Trong hành lang ánh đèn ảm đạm, chiếu gương mặt hắn đến trắng bệch.

“A Việt...”

Sở Dật chỉ gọi một tiếng, người đã ngã về phía Từ Việt.

Từ Việt vội vã đỡ lấy.

Sở Dật hai mắt nhắm nghiền, mũ trên đầu rơi xuống. Từ Việt nhìn thấy, nhất thời giật mình.

Anh nhìn thấy... Một đầu tóc bạc.

10. Chương 10

Từ Việt đợi mưa đưa Sở Dật vào bệnh viện.

Không lâu sau, Sở Ngộ cũng gọi điện tới hỏi thăm tông tích em trai. Từ Việt biết không gạt được, liền nói địa chỉ cho anh.

Sở Ngộ đến rất nhanh, lúc đến bệnh viện, Sở Dật còn đang trong phòng cấp cứu chưa ra. Áo khoác trên người anh bị mưa xối ướt một nửa, anh cũng không cởi, cứ như vậy đứng trước cửa phòng cấp cứu đi qua đi lại.

Từ Việt bình tĩnh hơn anh một chút, ngồi ở ghế ngoài hành lang, hỏi: “Cậu ấy sao lại thế này?”

“Bỏ trốn.” Sở Ngộ sắc mặt tái xanh, nói: “Phải hai người cũng không trông chừng được nó.”

“Gia đình anh sắp xếp chuyện cậu ấy như thế nào?”

“Còn có thể thế nào? Đánh một trận? Hay là giết? Coi như tôi cam lòng, ba mẹ tôi cũng không nỡ. Dù sao cũng là con ruột, vì vậy, chỉ có thể nhốt lại trước.”

“Tóc cậu ấy xảy ra chuyện gì?”

Sở Ngộ ngừng một chút, mới nói tiếp: “Tôi tìm một bác sĩ giỏi, muốn kiểm tra thân thể cho nó, kết quả bác sĩ còn chưa tới, nó đã trốn mất.”

Anh nói xong, đi tới bên cạnh Từ Việt ngồi xuống, “Tôi đoán, nó nhất định sẽ tới tìm cậu.”

“Chuyện xảy ra... Anh đã nghe cậu ấy kể rồi?”

Sở Ngộ gật đầu, từ trong cổ họng thốt ra hai chữ: “Hoang đường.”

Nhưng có thể thế nào?

Đúng như anh nói, đã mất đi một Sở Dật, lẽ nào lại đem người trước mắt giết đi? Hay là kết cục sẽ đúng như kế hoạch của Sở Dật, hấn thay thế thân phận của “chính mình”, ở lại thế giới này?

Mà bọn họ, những người biết sự thật, chỉ có thể thay hấn giữ bí mật, vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Sở Ngộ liên tục gọi mấy cú điện thoại, trong lúc đó, Sở Dật được đưa ra khỏi phòng cấp cứu, lại bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt. Người bác sĩ Sở Ngộ quen biết cũng tới, suốt đêm làm kiểm tra thân thể cho Sở Dật.

Lúc có kết quả xét nghiệm, sắc trời đã dần chuyển sáng.

Sở Dật vẫn mê man không tỉnh. Hấn mặc bộ quần áo bệnh nhân khá rộng, lộ ra cổ tay mảnh khảnh, trông gầy ốm vô cùng.

Từ Việt xoa xoa tóc hấn, hỏi: “Cái này là em cố ý nhuộm, đúng không?”

Lại tự nhủ: “Nhất định là vậy rồi.”

Từ Việt một đêm không ngủ, sau khi trời sáng mới tựa vào góc giường chớp mắt một chút. Thế nhưng không lâu sau đã bị người lay tỉnh. Sở Ngộ cầm báo cáo trong tay, sắc mặt nghiêm nghị chưa từng có, không tiếng động mà chỉ chỉ ngoài cửa.

Từ Việt tâm trạng chùng xuống. Anh liếc nhìn Sở Dật vẫn còn ngủ say, theo Sở Ngộ ra khỏi phòng bệnh.

Bác sĩ điều trị cho Sở Dật đã đứng ngoài cửa chờ.

Sở Ngộ hắng giọng một cái, Từ Việt phát hiện cổ họng anh nghẹn lại. Anh nói: “Bác sĩ Triệu, phiền anh giải thích lại một lần.”

Vị bác sĩ nọ nói: “Như trong báo cáo viết, các bộ phận cơ thể của cậu Sở đều ở trạng thái suy kiệt, hơn nữa còn lão hóa rất nhanh. Nói cách khác, hiện tại trạng thái cậu ấy giống như một người ở tuổi xế chiều, nếu không được điều trị đúng cách, rất có thể sẽ có chuyển biến xấu.”

Đây là... có ý gì?

Từ Việt nhất thời khó có thể tiêu hóa, mà Sở Ngộ đã trấn định lại, hỏi: “Nguyên nhân do đâu?”

“Nếu như chuyện của cậu Sở là thật, vậy có thể, đây là tác dụng phụ của thí nghiệm.”

Muốn thay đổi quá khứ, tất nhiên phải trả giá.

Trái tim Từ Việt run lên, không khỏi nhìn về phía phòng bệnh.

Cửa phòng đóng chặt, không nhìn thấy Sở Dật nằm bên trong.

Mà Sở Ngộ cũng hành động y như vậy. Anh nhìn chằm chằm cánh cửa kia một chút, đột nhiên hỏi: “Cậu nghĩ, Sở Dật có biết tác dụng phụ này hay không?”

Từ Việt không trả lời.

Anh đẩy cửa phòng đi vào.

Sở Dật không biết đã tỉnh từ lúc nào, đang tựa vào cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài. Từ Việt lấy áo khoác khoác lên người hấn, hỏi: “Lạnh không?”

Sở Dật lắc đầu, “Mấy ngày nay nhiệt độ giảm, không biết có thể có tuyết rơi không?”

“Lập xuân cũng qua rồi, còn rơi cái gì nữa?”

“Mùa xuân cũng có tuyết mà.” Sở Dật nhìn ra cửa sổ nói, “Em muốn ngắm tuyết.”

Lúc hắn nói chuyện, một mực không quay đầu lại.

Mái đầu bạc trắng cũng như tuyết, khẽ lay động.

Từ Việt chợt cảm thấy lòng chua xót.

Anh điều chỉnh tâm trạng một lúc, hỏi: “Nói đi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Sở Dật rốt cục cũng quay đầu lại. Trên mặt hắn vẫn còn vẻ tiều tụy, hắn nở nụ cười, vừa định mở miệng nói chuyện, đã nghe thấy cửa phòng bệnh “rầm” một tiếng bị đẩy ra. Sở Ngộ nhanh chân đi vào, đứng trước mặt Sở Dật, không nói lời nào giơ tay tát hắn một cái.

Sở Dật không né không tránh, cái tát này mạnh mẽ đánh vào mặt hắn. Hắn nước da trắng, lại yếu ớt, một bên gò má lập tức hiện ra mấy vết đỏ tươi.

Sở Dật không hé răng, đưa tay bưng mặt nói: “Anh, đây là lần thứ hai anh đánh em.”

Sở Ngộ yên lặng nhìn hắn, hỏi: “Lần đầu là lúc nào?”

“Là lúc... Em quyết tâm trở về tìm A Việt.”

“Em đã biết từ trước đúng không? Biết sẽ có tác dụng phụ, biết thân thể của em...”

“Tác dụng phụ?” Sở Dật sững sốt một chút, sau đó bình tĩnh, sờ sờ tóc mình nói, “Anh nói cái này? Anh, đó không phải tác dụng phụ.”

“Vậy em vì sao lại biến thành như vậy?”

“Anh, anh biết rõ tình hình của phòng nghiên cứu đó chứ? Lấy kỹ thuật của họ hiện giờ, căn bản không hoàn thành được thí nghiệm kia. Nhưng sau đó thì sao? Qua năm mươi năm, một trăm năm, nói không chừng có thể thành công.”

Sở Ngộ nói: “Người bình thường, sao có thể sống lâu như vậy được?”

“Đúng vậy, em cũng không chờ được lâu như vậy.” Sở Dật quay đầu nhìn về phía Từ Việt, “A Việt, em không thể chờ đến lúc tóc bạc trắng mới trở về gặp anh, đúng không?”

Từ Việt nhìn hắn, “Cho nên?”

“Làm cách nào để lưu lại một đóa hoa hồng đang nở rộ? Chỉ có cách đóng băng nó lại. Một người đang độ trẻ trung nhất, đẹp đẽ nhất, đóng băng thân thể của hắn lại, mãi đến một trăm năm sau làm tan băng, sau đó vượt qua mệnh mông thời không...”

Sở Dật mỉm cười, trong đôi mắt là ánh sáng lấp lánh, “Cho nên lúc em xuất hiện trước mặt A Việt anh, vẫn là dáng vẻ đẹp nhất, đúng không?”

Chân tướng rõ ràng rồi.

Từ Việt thấy cổ họng mình nghẹn lại, nhất thời không trả lời được.

Anh nhớ tới ngày hôm ấy, anh đẩy cửa phòng khách nhà mình. Sở Dật mỉm cười ngồi trên sofa chờ anh. Hắn ôm tâm trạng thế nào mà chờ ở nơi đó?

Đối với Từ Việt mà nói, anh còn rất nhiều thời gian, còn tương lai vô tận.

Mà Sở Dật lại khác. Thân thể của hắn đã mục nát giữa thời gian, từ một khắc mọi chuyện bắt đầu, kết cục cũng đã định sẵn.

Hắn nói, A Việt, em rất nhớ anh.

Hắn nói, em vì anh mới trở về.

Hắn nói, anh không biết, em trở về gặp anh khó khăn đến mức nào.

Từ Việt cho rằng đều là nói dối.

Anh tựa hồ vĩnh viễn cũng nhìn không thấu trái tim người này.

Sở Ngộ trầm ngâm hồi lâu, xoay người nói: “Anh đi tìm bác sĩ Triệu thảo luận phương án điều trị một chút.”
Bóng lưng anh lung lay sắp đổ, hiển nhiên là vì đứa em trai này khiến thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi
rã rời.

Từ Việt không đi, ở trong phòng bệnh nhìn Sở Dật, nói: “Em sao lúc nào cũng tùy hứng như vậy?”

“Ai biết được?” Sở Dật cười hì hì, lại khôi phục thái độ bất cần đời, “Có thể do trời sinh.”

Bàn tay vốn dĩ trắng nõn, giờ đây đã gầy đi rất nhiều.

Giống như hoa hồng lấy ra từ trong băng tuyết, rục rờ qua đi, chỉ còn lại úa tàn.

Chỉ vì quãng thời gian ngắn như cái chớp mắt này...

Từ Việt hỏi: “Đáng không?”

“Cũng không phải không có chút ý nghĩa nào, ít ra, A Việt anh còn sống.”

Hắn kiên quyết như vậy, Từ Việt càng không có cách nào phản bác.

Sở Dật nói xong lại nằm xuống giường bệnh, hỏi: “Nhất định phải nằm viện sao? Em muốn về nhà được không?”

Từ Việt xoa xoa tóc hắn, “Ồ đi, không chừng bác sĩ lại có biện pháp.”

Sở Dật cười cười: “Chỉ mong là vậy.”

Nhà họ Sở năng lực rất lớn, cơ bản những bác sĩ hàng đầu đều tìm tới cả rồi. Có điều tình huống Sở Dật đặc thù, một đám chuyên gia đều hết đường xoay sở. Sở Ngộ lại gọi điện thoại ra nước ngoài, nhờ phòng nghiên cứu kia cố vấn tình huống, bận đến sứt đầu mẻ trán.

Sở Dật lại rất ung dung, ngoại trừ làm vài xét nghiệm, phần lớn thời gian đều ở trong phòng bệnh ăn uống chơi đùa.

Từ Việt tất nhiên không đi làm, tuy rằng tạm nghỉ việc công ty, nhưng vẫn có một vài công việc cần xử lý bằng điện thoại. Mặt khác ngày đó anh đồng ý lời mời của thầy Tổng, hiện tại không đi được, cũng phải tìm cách giải thích.

Anh mở hộp thư trên điện thoại, đang suy nghĩ tìm từ, Sở Dật đang xem TV bỗng nhiên ngó qua, giật điện thoại trên tay anh.

“Em làm gì vậy?”

“Nhìn anh khổ não đến lông mày cũng nhú chặt, có lòng tốt muốn giúp anh một chút.”

Sở Dật đánh chữ tốc độ cực nhanh, lúc Từ Việt giật lại điện thoại, cái tin anh đang soạn đã gửi đi thành công.

Từ Việt cúi đầu nhìn, Sở Dật nhấn: “Thật không tiện, công ty có việc gấp cử tôi đi công tác, chờ tôi trở về lại cùng ăn cơm vậy. Tôi mời cậu.”

Anh có chút kinh ngạc, lát sau mới hỏi: “Sao lại nhấn như thế?”

“Nếu không tìm có khéo léo từ chối, anh không phải sẽ không diễn?”

“Anh có thể diễn cái gì?”

“A Việt,” Sở Dật nằm xuống giường, gối lên tay mình nói, “Chờ em chết rồi, anh lại tìm một người thích hợp, rồi an ổn mà sống tiếp nhé.”

Bàn tay cầm điện thoại của Từ Việt cứng đờ, anh mắng: “Em nói bậy bạ cái gì vậy?”

Sở Dật cũng không kiêng kỵ, tiếp tục nói: “Ai cũng phải chết cả. Hơn nữa nếu nói ra, em so với nhiều người đã sống lâu lắm rồi. Thầy Tổng đó thật không tệ, lúc trước nếu không phải em theo quấy rối, anh với cậu ta không chừng đã thành. Hoặc là Tô Ngạn Văn cũng được, tuy em không ưa anh ta, nhưng có điều anh ta đối với anh đủ si mê.”

“Lại hoặc là...” Sở Dật nháy mắt, ngoẹo cổ nói, “Anh trai em cũng có thể suy xét. Tuổi trẻ tài cao, đẹp trai lắm tiền, so với em ưu tú gấp trăm lần.”

Những gì hắn nói đều là sự thật.

Thế nhưng, Từ Việt nghĩ, bọn họ không phải Sở Dật.

Anh hỏi: “Từ khi nào mà lại trở nên hào phóng như vậy?”

Sở Dật cong cong khóe miệng, cười nói: “Em còn chưa nói xong mà. Đồng ý với em một chuyện, bất kể sau này anh cùng với ai, người anh yêu nhất, nhất định phải là em.”

Hắn kề sát vào mặt Từ Việt, nhẹ nhàng hôn lên: “A Việt, chỉ có thể là em.”

Môi của hắn đặt lên môi Từ Việt, có một loại cảm giác rất lạnh lẽo cô đơn.

Tim Từ Việt gần như thất lại. Giọng anh run run: “Anh không đồng ý.”

“Em sắp chết rồi, không thể lừa em một chút sao?”

“Không thể.”

“Quên đi, em biết anh là người nói một đằng làm một nẻo.” Sở Dật ngáp một cái, nói, “Em ngủ một giấc đã, ngủ dậy lại cùng anh tranh luận.”

Hắn còn đang nói chuyện, đã không chống đỡ nổi, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Hắn gần đây ngủ càng lúc càng nhiều. Từ Việt biết đây không phải là dấu hiệu tốt, nhưng lại không thể gọi hắn dậy, chỉ có thể kéo chăn, nhẹ nhàng đắp lên người hắn.

Có người bên ngoài gõ gõ cửa.

Từ Việt quay đầu lại, thấy Sở Ngộ đứng ngoài cửa, ra dấu với anh. Từ Việt đứng dậy đi ra ngoài, Sở Ngộ liền đưa anh một điều thuốc, hỏi: “Hút không?”

Từ Việt lắc đầu từ chối, hỏi: “Bác sĩ nói sao?”

Sở Ngộ châm thuốc, nói: “Đã hết cách rồi. Bác sĩ nói, thân thể của nó vẫn đang lão hóa rất nhanh, e rằng không chống được bao lâu.”

Từ Việt “ừm” một tiếng, đột nhiên cũng muốn hút một điều.

“Có điều,” Sở Ngộ nói tiếp, “Phòng nghiên cứu bên kia có đưa ra một phương án.”

“Phương án gì?”

“Bọn họ nói, nếu trình độ y học hiện nay không cách nào chữa trị cho Sở Dật, không bằng để nó ngủ say thêm một lần, một lần nữa trở về thời đại kia của nó.”

Từ Việt nghe xong đã hiểu. Sau trăm năm, khoa học kỹ thuật nếu đã phát triển đến mức có thể khiến con người ta đi xuyên qua thời gian, như vậy chắc cũng sẽ có biện pháp chữa trị cho Sở Dật. Có điều...

“Thân thể cậu ấy chịu được dẫn vật như vậy không?”

Sở Ngộ nhả ra một ngụm khói, “Khó nói, nhưng đây là biện pháp duy nhất rồi. Thật sự nếu không dùng biện pháp này, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn nó... đầu cạn đèn tắt mà thôi.”

Đề tài này quá mức nghiêm trọng, Từ Việt đành hỏi sang chuyện khác: “Cha mẹ anh không đến xem cậu ấy sao?”

“Ba tôi nổi trận lôi đình, mẹ tôi khóc đến mấy lần, đều nói coi như đứa con trai này chết rồi, không muốn gặp nó. Nhưng thực ra, hắn là không dám thấy nó.”

Từ Việt có thể hiểu được cảm giác này.

Anh cũng vậy, thà rằng Sở Dật chưa từng trở về tìm anh.

Sở Ngộ lại đi tìm bác sĩ thương lượng một vài chuyện, tối đến mới nói chuyện này với Sở Dật.

Sở Dật đang ăn cơm tối, cầm bát nghe xong đề nghị của anh, liền bỏ đũa xuống nói: “Đóng băng em một lần nữa, dùng khoa học kỹ thuật một trăm năm sau cứu em? Vậy tổng cộng em bao nhiêu tuổi? Hai trăm?”

Sở Ngộ nghiêm mặt nói: “Anh đang nói chuyện nghiêm túc.”

“Em cũng rất nghiêm túc.” Sở Dật nói, “Người nhà của em, người yêu của em đều ở nơi này, em muốn ở lại đây.”

“Ở lại đây chờ chết à?”

“Vậy trở về thì sao? Lẽ nào lại không phải chết?”

Sở Ngộ bị hấn chọc tức đến không chịu được. Nhưng bàn về bản lĩnh mềm mết, anh thật sự không phải đối thủ của Sở Dật, cuối cùng chỉ bỏ lại một câu, “Em cứ suy nghĩ cho kĩ càng,” rồi tức giận đùng đùng bỏ đi.

Buổi tối Từ Việt ở lại trông hấn. Giường bệnh viện rất hẹp, nằm lên đó, trở mình một cái cũng khó khăn. Anh tắt đèn, nhưng vẫn không ngủ được, cứ mở to mắt nhìn trần nhà.

Anh không giống Sở Ngộ đi khuyên bảo Sở Dật. Dù sao đều là người lớn cả rồi, mỗi người nên chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình. Huống hồ Sở Dật xấu tính như vậy, ai khuyên nổi hấn?

Từ Việt nghĩ tới đây, chợt thấy giường nặng thêm một chút, có người lặng lẽ bò lên giường anh.

“A Việt...”

Sở Dật giọng nói khàn khàn, như diêm quỷ ngoài đường trong truyền thuyết, tư thế quỳ rũ quần lấy Từ Việt.

Từ Việt sợ hấn ngã xuống giường, ôm vai hấn hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

Sở Dật nửa đùa nửa thật: “Nhớ anh.”

“Mấy hôm nay, ngày nào cũng ở đây với em.”

“Em đến từng phút từng giây cũng không muốn lãng phí.”

Từ Việt im lặng một chút, hỏi: “Biện pháp của anh trai em... Em thật sự không định thử?”

“Rủi ro nhiều lắm, ai biết một trăm năm sau sẽ như thế nào? Thật sự có biện pháp cứu em sao? Hay vẫn như bây giờ? Hơn nữa...” Sở Dật ôm chặt lấy Từ Việt, nói: “Thế giới đó không có anh. Em thà rằng ở lại, ở bên cạnh anh thêm một ngày cũng đủ rồi.”

“Sau đó để những người yêu thương em nhìn em chết sao? Anh trai em chỉ muốn kéo dài thời gian để tìm biện pháp cứu em. Có khi, cũng không lâu như vậy đâu. Không chừng chỉ cần năm, mười năm, em đã có thể tỉnh lại rồi.”

Sở Dật hỏi: “Nếu như là năm mươi năm?”

Từ Việt cúi đầu hôn lên trán hấn, “Anh chờ em.”

Sở Dật nói: “Đến lúc đó, anh dắt con cháu anh đến thăm em à? Ừ, có thể em sẽ xem trọng nó.”

Từ Việt bị hấn chọc cười: “Con cháu anh ở đâu ra?”

“Ai biết được? Biết đâu, anh trai em lại nảy ra ý tưởng mới, rồi tài trợ cho kỹ thuật nghiên cứu tử cung nhân tạo, anh không phải là sẽ có con sao? Ừm...”

Còn chưa dứt câu, đã bị Từ Việt mạnh mẽ hôn hấn.

Một lát sau, Sở Dật nằm trong lòng Từ Việt khe khẽ thở dốc, nói: “A Việt, không cần chờ em, anh đồng ý với em một chuyện là được rồi.”

“Chuyện gì?”

Sở Dật kề sát bên tai Từ Việt, thấp giọng nói một câu.

Từ Việt trong nháy mắt siết chặt bàn tay, lại từ từ buông ra, trán kề lên trán Sở Dật. Anh đáp: “...Được.”

Từ Việt ôm Sở Dật ngủ một đêm. Sáng hôm sau tỉnh dậy, phát hiện người trong lòng đã đi đâu mất. Anh nhìn sang giường bên cạnh, phát hiện Sở Dật cũng không ở trên giường.

Đi đâu?

Sở Dật thân thể ngày càng yếu đi, gần đây hầu như không ra khỏi phòng bệnh, hẳn có thể đi đâu?

Từ Việt chạy ra cửa tìm, gần như lật tung cả bệnh viện lên, cũng không tìm được Sở Dật. Anh hết cách, đành phải gọi điện cho Sở Ngộ.

Sở Ngộ nghe xong im lặng vài giây, “Cứ kệ nó đi.”

Nghe như anh đã thật sự nản lòng rồi.

Có điều, không lâu sau đó, vẫn có mấy bảo vệ đến bệnh viện, giúp đỡ Từ Việt tìm Sở Dật.

Bọn họ tìm cả ngày, đến lúc trời sắp tối, Sở Dật lại một mình xuất hiện ở cổng bệnh viện. Hắn đội mũ lưỡi trai, trông như không đau không bệnh, lại còn rất vui vẻ.

Từ Việt không tức giận nữa. Có lẽ, Sở Dật đã làm khổ anh quá nhiều, đến mức không còn đủ sức lực để tức giận nữa. Anh chỉ bước tới nắm tay Sở Dật, “Trở về phòng bệnh đi.”

Sở Dật “ừ” một tiếng, cười híp mắt đi theo anh, đặc biệt ngoan ngoãn.

Từ Việt hỏi: “Em trốn đi đâu vậy?”

Sở Dật nói: “Đi tìm một người quan trọng nói tạm biệt.”

“Cha mẹ em sao? Họ còn tức giận không?”

“Bọn họ à, có lẽ cả đời cũng sẽ không tha thứ cho em.”

“Anh nghe anh trai em nói, bọn họ không phải không quan tâm em, mà là...”

“Em biết. Không sao cả, là do em tự chọn lấy.”

Sở Dật thái độ dừng dừng, Từ Việt cũng không nói thêm nữa, chỉ hỏi: “Chuyện kia, em nghĩ thế nào?”

“Còn đang cân nhắc.”

Nhưng thời gian đã không cho phép Sở Dật suy nghĩ lâu thêm. Sau khi mất tích trở về, tình trạng cơ thể hắn đột nhiên chuyển biến xấu. Không đến hai ngày, hai chân hắn đã không còn đi lại được. Hắn bị nhốt trong phòng, cả ngày kêu buồn than chán.

Từ Việt về nhà một chuyến, đưa hắn một quyển sách, nói: “Cho em.”

“Sách gì vậy?” Sở Dật lúc đầu còn rất vui vẻ, chờ đến khi thấy được tên sách, tức khắc tiu nghỉu: “Nguyên lý kinh tế học? Anh kêu em đọc cái này à?”

“Đó là cuốn sách anh hay đọc nhất, những lúc đi công tác. Em không phải nói buồn chán sao?”

Sở Dật mặt mày đau khổ nói: “Thà em xem TV còn hơn.”

Từ Việt nói: “Tùy em.”

Chính anh cũng gỡ một quyển sách ra đọc.

Sở Dật không thể làm gì khác hơn, đành phải vờ lật qua lật lại. Thế nhưng hắn không hề đọc, chỉ thỉnh thoảng dừng lại nhìn Từ Việt đọc sách, rồi bấm dính lấy anh tán gẫu vài câu.

Sở Dật lơ đãng nhìn nhìn một chút, không biết lật tới trang nào, đột nhiên “a” một tiếng, kêu lên: “A Việt.”

Từ Việt ngẩng đầu lên: “Chuyện gì vậy?”

Trong tay Sở Dật là một tấm ảnh.

Là tấm ảnh đã từng bị ai đó xé nát, rồi tỉ mỉ dán lại. Thời gian vô tình, viền ảnh đã ố vàng từ lâu, nhưng người trong ảnh kia, vẫn đẹp đẽ như trước.

Sở Dật khước mắt rừng rừng, hỏi: “Sao nó lại ở đây?”

“Ừm,” Từ Việt hắng giọng, “Dùng làm cái đánh dấu trang.”

Dòng chữ viết dưới góc phải vẫn chưa phai màu, Sở Dật dùng ngón tay vuốt nhẹ một lúc, mới hỏi: “Có thể cho em tấm ảnh này không?”

“Không phải đã nói cho em sao?”

Từ Việt nói xong, lại cúi đầu đọc sách.

Sở Dật cẩn thận bỏ tấm hình vào trong túi áo mình.

Hắn cả ngày nay tâm trạng rất vui vẻ. Đáng ra, đến chiều thế nào cũng phải ngủ một giấc, nhưng hôm nay dường như tinh thần không tệ, đọc sách với Từ Việt hết một buổi trưa, đến xế chiều mới nhìn ra cửa sổ, nói: “A Việt, chúng ta đi dạo một chút đi.”

Từ Việt nhìn ra cửa sổ, sắc trời u ám, giống như sẽ đổ mưa bất cứ lúc nào.

“Sắp mưa rồi.”

“Không sao đâu, đi hóng gió một chút rồi trở lại ngay. Em đã mấy ngày không được ra ngoài rồi.”

Từ Việt không lay chuyển được Sở Dật, đành lấy áo khoác mặc cho hắn, rồi ôm hắn lên xe lăn.

Sở Dật ngồi xe lăn còn thấy mới mẻ, nói: “A Việt, chờ sau khi chúng ta già rồi, anh cũng đẩy em như vậy đi.”

Từ Việt đáp: “Ừ.”

Sở Dật thở dài, “Thật muốn cùng anh già đi.”

Từ Việt không lên tiếng, đẩy hắn ra khỏi phòng bệnh.

Bên ngoài bệnh viện có một hàng cây, rất thích hợp tản bộ, chỉ có điều mấy hôm nay bỗng nhiên trời chuyển lạnh, có chút giống như rét mùa xuân, trên đường đi không gặp người nào cả.

Từ Việt đẩy Sở Dật, chậm rãi đi về phía trước.

Sở Dật nhìn mây đen ùn ùn cuối chân trời, nói, “A Việt, anh có nhớ lần đầu tiên gặp em là lúc nào không?”

“Tất nhiên là nhớ.” Từ Việt nói, “Cao trung, ngày khai giảng, em không mặc đồng phục, đầu tóc nhuộm lòe loẹt đủ màu đến trường. Thầy hiệu trưởng tức gần chết, lôi em lên bục dạy dỗ một trận. Em không để ý đến ông, khoát tay đi mất.”

Sở Dật cười lớn: “Vậy lúc đó anh nghĩ gì về em?”

“Không nghĩ gì hết, anh nghĩ tới đề toán tối hôm trước.”

Sở Dật không tin: “Không thấy em đẹp trai à?”

Từ Việt nhớ lại Sở Dật tùy hứng, phản nghịch ngày xưa, không nhịn được khẽ mỉm cười.

“A Việt,” Sở Dật nói, “Thực ra, anh lần đầu tiên gặp em...”

Hắn tiếp tục kể, giọng nói dần nhỏ đi.

Từ Việt không nghe rõ, đang định hỏi lại, bỗng thấy giữa trời rơi xuống từng bông từng bông tuyết.

Tuyết không lớn, bị gió xuân cuốn lấy, nhẹ nhàng xoay xoay.

Từ Việt quay đầu lại, nói: “Tuyết rơi rồi. Sở...”

Giọng anh đột nhiên im bặt.

Sở Dật khép mắt, không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Thế giới yên tĩnh không một tiếng động. Hoa tuyết dịu dàng rơi xuống, chạm vào hàng mi thật dài của hắn, tan ra.

“Nếu em có ngủ quên, anh phải đánh thức em dậy đấy nhé.”

“Được.”

END

11. Chương 11: Phiên Ngoại 1

Từ Việt trốn ra khỏi nhà.

Cậu đeo chiếc cặp nho nhỏ, đôi chân ngắn ngủn bước từng bước nho nhỏ trên đường. Người đi đường tới lui vội vã, không ai chú ý đến cậu.

Rất tốt, cậu quyết định cứ như vậy mà ở ngoài chơi thêm mấy ngày, đợi ba mẹ đổi ý mới trở về. Hừ, cậu nhất định không dọn nhà.

Có điều, đi đâu chơi đây?

Mấy con phố gần đây, Từ Việt đều chơi quen cả, chỉ có cái trường học chỗ góc đường là không tới, có rất nhiều anh chị học sinh, còn có cả xích đu để ngồi. Cậu xác định mục tiêu, vô cùng hứng thú chạy về phía trước.

“Tin tin ——”

Phía sau có một chiếc xe trở tới, lướt qua người Từ Việt.

Thị trấn nhỏ này hiếm khi thấy được chiếc ô tô đẹp như vậy, đầu xe vừa cao vừa lớn, thân xe bóng loáng, cực kỳ sang trọng.

Từ Việt không nhịn được nhìn thêm một chút, thấy chiếc xe này ngừng lại ở một quán cơm ven đường, sau đó cửa xe mở ra, từ trên xe một cậu nhóc đẹp đẽ bước xuống. Cậu nhóc nọ tuổi tác xấp xỉ cậu, mặc một bộ âu phục nhỏ, tóc đen nhánh, da trắng như tuyết, dáng vẻ đặc biệt kiêu ngạo.

Từ Việt nhìn cậu bé đi vào tiệm cơm, cảm thấy bụng bắt đầu đói. Sáng sớm trước khi ra khỏi nhà, cậu có ăn một cái bánh quy, bây giờ đã gần trưa rồi.

Quán cơm có một ô cửa kính sát đất, lúc Từ Việt tựa vào cửa sổ nhìn xung quanh, có một người từ phía sau túm lấy cổ áo của cậu, bế cậu lên, cười nói: “A Việt, tìm thấy em rồi.”

Cặp chân ngắn ngủn của Từ Việt đá đá, quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt rất đẹp trai.

Đẹp thì đẹp, nhưng lạ hoắc.

Người xấu!

Từ Việt nhớ tới lời đồn về những kẻ buôn bán trẻ con, lập tức phản kháng: “Chú cảnh sát, cứu.... A a a!”

“Đừng la đừng la.” Người kia một tay ôm cậu, một tay che miệng, “Anh là bạn của ba mẹ em.”

Từ Việt nước mắt rưng rưng: “Thật hả?”

Cậu không tin tưởng lắm, người xấu nào mà không nói như vậy?

“Tất nhiên.” Người kia cười rộ lên, so với lúc không cười lại càng đẹp hơn, “Anh biết em tên là Từ Việt, học ở nhà trẻ trung tâm, đúng không?”

Từ Việt nửa tin nửa ngờ, hỏi: “Mẹ cháu tên gì?”

“Ngụy Hồng.”

“Còn ba cháu?”

“Từ Kinh Tùng.”

Đều đúng cả.

Từ Việt hơi tin rồi, thế nhưng vẫn hỏi: “Trước đây sao chưa từng gặp chú?”

“Anh ở nơi khác, hôm nay đúng lúc lại đây chơi. Nghe nói em rời nhà ra ngoài chơi, liền đi tìm em.”

“Chú làm sao nhận ra cháu?”

“Anh từng thấy ảnh của em.”

Từ Việt cuối cùng cũng coi như tin rồi. Cậu rất lễ phép, chào một tiếng: “Chào chú.”

Người kia xoa xoa gò má chính mình, nói: “Anh đâu có già như vậy? Đây, gọi là anh đi.”

Từ Việt không tình nguyện, nhưng dưới sự uy hiếp của hắn, vẫn sửa lại: “Anh.”

Người kia lúc này mới thỏa mãn, cười tí mắt buông Từ Việt ra, nắm bàn tay nhỏ của cậu nói: “Được rồi được rồi, anh đưa em về nhà.”

Từ Việt lập tức bĩu môi: “Em không về nhà.”

“Tại sao?”

“Ba em đi công tác, cả nhà em phải chuyển đi nơi khác, em không muốn đi.”

“Nơi khác không tốt sao?”

“Không tốt, bạn tốt của em đều ở đây cả, đi tới nơi khác, em một người cũng không quen biết.”

Người kia nắm tay Từ Việt đi về phía trước, giọng nói nặng trĩu, “Vẫn nên đi thôi. Sau này, em sẽ có rất nhiều rất nhiều bạn, còn có thể gặp được một người rất thích rất thích em, em cũng rất thích rất thích người đó. Người này sẽ cùng em sống cả đời, mãi đến tận khi... Mãi đến tận khi tóc hai người đều bạc trắng.”

Từ Việt thắc mắc “thích” là cái gì, ăn được không? Hiện tại bụng cậu đói đến sôi ùng ục rồi.

Người kia cũng nghe thấy tiếng cái bụng cậu réo gọi, phì cười: “Đi, anh dẫn em đi ăn bánh ga tô.”

Hắn mua rất nhiều bánh ga tô, vị nào cũng có, tùy Từ Việt chọn lựa. Từ Việt ăn đến căng bụng, người xa lạ kỳ quái này, rất nhanh đã thăng cấp thành anh trai xinh đẹp rồi.

Anh trai cùng cậu chơi một buổi chiều. Bọn họ ở mảnh đất trống sau trường trung học chơi đu quay, đu quay bay rất cao, dường như có thể đem tất cả muộn phiền đi mất.

Mãi đến tận khi mặt trời sắp lặn, anh trai mới dắt tay cậu, đưa cậu về nhà.

Lúc đi tới dưới lầu nhà Từ Việt, người kia dừng bước, ngồi xổm xuống đối diện với Từ Việt, nói: “A Việt, nghe lời anh, sau khi về nhà không khóc không quấy, theo ba mẹ chuyển tới nơi khác đi, được không?”

Từ Việt không tình nguyện lắm, có điều nể mặt bánh ga tô, vẫn gật gật đầu nói: “Được ạ.”

Người kia tựa hồ đặc biệt hài lòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Việt hôn một cái “chụt.”

Từ Việt ghét bỏ xoa xoa mặt.

Người kia vỗ vỗ vai cậu, nói: “Được rồi, lên nhà đi.”

Từ Việt lấy làm lạ, hỏi: “Anh không lên ngồi một chút à?”

“Không lên,” người kia nhìn đồng hồ đeo tay, nói, “Anh không có thời gian.”

Lúc này, một cơn gió thổi tới, khiến chiếc mũ lưỡi trai người kia đội hơi bay lên, lộ ra một vệt màu trắng chói mắt.

Đó là gì vậy?

Từ Việt còn chưa nhìn rõ, người kia đã chỉnh lại mũ, phát phát tay với cậu, “Mau về nhà đi.”

Từ Việt chậm chậm đi về phía trước. Cậu đi vào trong hành lang, quay đầu lại, người kia vẫn còn đứng đó. Ánh tà dương khiến chiếc bóng của hắn đổ dài, trên môi còn nở nụ cười, đang nhiệt tình vẫy tay với cậu.

Hắn nói: “A Việt, tạm biệt.”

12. Chương 12: Phiên Ngoại 2

Trong quán rượu, tiếng ca hát âm trời.

Lương Huy đưa một điếu thuốc, mời mọc: “Hút không?”

Sở Dật phất phất tay: “Không hút.”

“Cai thuốc thật à?” Lương Huy tắc lưỡi, “Cậu trước đây hút dữ lắm.”

“Thật sao?” Sở Dật cầm ly rượu lên uống một hớp, “Tôi không nhớ rõ.”

Ba năm trước hắn bị tai nạn giao thông nghiêm trọng, hôn mê bất tỉnh trên giường bệnh, bác sĩ nói có thể sẽ phải trở thành người thực vật vĩnh viễn. Không ngờ ba năm sau, hắn tỉnh lại như một kỳ tích. Nhờ tập luyện, thân thể hắn khôi phục khá tốt, di chứng duy nhất chính là —— hắn mất trí nhớ.

Tất cả ký ức ba mươi năm trước hết thảy đều biến mất không còn tăm hơi, ngay cả tên mình là gì hắn cũng không nhớ nổi.

Thân nhân bạn bè tất cả đều trở thành người xa lạ, hắn chỉ có thể làm quen lại từng người từng người. Cũng may vận khí hắn không tệ, cha là Sở Thiên Thành, cái tên này vốn không ai không biết, không ai không nghe. Ngoài ra hắn còn có một người mẹ xinh đẹp tao nhã, cùng một anh trai đặc biệt ưu tú.

Nói đơn giản, hắn thật biết đầu thai.

Bạn bè hắn đa số là hồ bằng cầu hữu, cũng giống hắn công tử nhà giàu dốt nát kém cỏi, chuyện đứng đắn chắc chắn sẽ không làm, ăn uống chơi bời thì cái gì cũng thạo. Còn phương diện tình cảm, trước mắt xem như hắn độc thân. Nhưng nghe nói trước đây hắn đặc biệt đào hoa, thay bồ như thay áo, chưa bao giờ chịu ổn định. Ngay cả trước khi xảy ra tai nạn giao thông, hắn còn vì theo đuổi một nhiếp ảnh gia mà chạy tới Châu Phi.

Sở Dật luôn cảm thấy khó mà tin nổi, tuy hắn mất trí nhớ, thế nhưng trong lúc mê mang nằm mơ rất nhiều giấc mộng, trong giấc mộng đó, hắn dường như... một lòng một dạ yêu thương một người.

Đáng tiếc, mộng chỉ là mộng, hắn vừa tỉnh dậy, liền không nhớ nổi mặt người kia.

Lúc này, trên sân khấu lại đổi một ca sĩ khác, Lương Huy ngồi cạnh Sở Dật huýt sáo một tiếng, “Người này đáng dập không tệ.”

Sở Dật nhìn nhìn lên sân khấu một chút, thấy ca sĩ này tuổi rất trẻ, giọng hát lúc lên cao a a a không êm tai chút nào. Khuôn mặt đúng là không tệ, nhưng trang điểm quá đậm, nếu hôn lên, chắc chắn toàn là vị mỹ phẩm rẻ tiền.

Hắn lắc đầu: “Không có gì đặc biệt.”

Lương Huy nói: “Đó là kiểu trước đây cậu thích.”

Sở Dật nói: “Có thể bây giờ khẩu vị thay đổi rồi.”

Hắn bây giờ, nói sao đây, bắt đầu yêu thích thể loại nghiêm túc, điềm đạm chừng mực, áo sơ mi cài đến nút cao nhất, loại hình vừa nhìn đã thấy tế nhị. Tỷ như...

Ừm, tỷ như anh chàng ngồi ở bàn bên cạnh kia.

Bàn bên cạnh hình như là công ty tổ chức liên hoan, một đám nam nữ trẻ tuổi, đang ồn ào chơi cái gì mà chân tâm thoải hay đại mạo hiểm.

Sau một trận ồn ào, có một cô gái trẻ đứng dậy, đổ mặt đi tới bàn Sở Dật, hỏi: “Anh đẹp trai, anh có thể cho em số điện thoại không?”

Chắc là cô chơi game thua, bị phạt.

Sở Dật hào phóng lấy điện thoại ra, “Được.”

Cô gái luôn mỉm cười nói cảm ơn.

Sở Dật nhân cơ hội hỏi: “Người bên kia là đồng nghiệp của em?”

“Ai cơ?”

Sở Dật liếc mắt ra hiệu, người bắt mắt nhất trong đám người này. Anh tuấn, lạnh lùng, tựa núi tuyết cao cao không thể chạm tới.

“À, anh nói giám đốc Từ sao...”

“Là sếp em? Anh ta kết hôn chưa?”

“Giám đốc Từ trước đây ở chi nhánh khác, cách đây không lâu mới chuyển đến đây, em cũng không rõ lắm.”

Sở Dật bấm bấm điện thoại, không hỏi thêm nữa, đưa điện thoại cho cô gái nói: “Xong rồi.”

Cô gái cảm ơn thêm lần nữa, sau đó chạy về bàn mình, bên kia lại truyền tới một trận cười.

Sở Dật thấy vị giám đốc Từ kia cũng mỉm mỉm môi.

Anh ta cười lên trông càng đẹp hơn.

Không khí trong quán rượu có chút khô nóng, Sở Dật kéo kéo cổ áo, cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Lương Huy hỏi: “Sao uống nhanh dữ vậy?”

Sở Dật đáp: “Hơi nóng.”

“Không phải thân thể cậu còn chưa khỏe chứ?”

Sở Dật không để ý đến hắn, lại rót một ly rượu uống. Uống một lúc, bàn bên cạnh xảy ra chuyện. Có một thanh niên uống nhiều rượu, ở trong phòng rửa tay xung đột với khách khác, hiện tại người ta tìm tới cửa, bảo là đòi tiền thuốc thang. Đối phương không đông người, nhưng có mấy tên xăm đầy cánh tay, vừa nhìn đã thấy không dễ chọc vào.

Bàn bên cạnh nhiều phụ nữ, bị dọa đến mức tím tím cùng nhau, sau đó Sở Dật chỉ thấy vị giám đốc Từ kia đi khỏi đám đông, nói chuyện với đối phương. Anh ta hẳn là giàu kinh nghiệm, gặp biến không sợ hãi, xử lý những chuyện như vậy rất thành thạo.

Sở Dật vừa thở phào một hơi, lại thấy thanh niên gây chuyện không biết lại nói câu gì, tình cảnh nhất thời lại không kiểm soát được.

Một đám người xô xô đẩy đẩy, lúc nào cũng có thể bùng phát xung đột. Sở Dật nhắm mắt, nhìn thấy một tên xăm mình lặng lẽ nhấc một cái ghế lên, hình như đang định đánh lén.

Mà người hắn đánh lén lại là... Là vị giám đốc Từ kia!

Sở Dật la một tiếng: “Cẩn thận”, rồi nhanh chân vọt tới. Hắn trước đây có học thuật phòng thân, căn bản xem như không tệ, chạy tới đúng lúc, dùng cánh tay chặn cái ghế của đối phương. Mà vị giám đốc Từ kia bản lĩnh cũng không tồi, lập tức đá một đá, đá lặn tên xăm mình xuống đất.

Tên xăm mình đau đến thét lên.

Tiếng kêu vừa vang lên, cả đám người đều động thủ. Trong hỗn loạn không nhìn rõ địch ta, Sở Dật cùng giám đốc Từ đứng cùng nhau, liên thủ đánh vài người.

Màn đánh nhau kịch tính này mãi đến khi bảo vệ quán bar xuất hiện mới kết thúc. Quản lý quán bar cũng tới, lúc đầu sắc mặt còn khó coi, đến khi nhận ra Sở Dật, lập tức trưng ra vẻ mặt tươi cười.

Sở Dật chẳng muốn xã giao, liền giao cho Lương Huy đi giải quyết. Hắn xoay người, nghe thấy vị giám đốc Từ kia nói: “Cảm ơn.”

“Một chút chuyện nhỏ thôi, không cần khách sáo.” Sở Dật cong khóe miệng, hắn biết mình cười thế nào thì quyến rũ nhất, “Chúng ta cũng xem như là không đánh không quen đúng không? Tôi tên Sở Dật, anh tên gọi là gì?”

Đối phương sửng sốt, ả ý liếc hắn một cái, sau đó nói ra tên mình: “Từ Việt.”

Sở Dật cảm thấy cái tên này thật dễ nghe, trong lòng đột nhiên ầm ập như có gió xuân thổi qua. Kết bạn mà, phải làm từng bước một, thế nhưng hắn vừa mở miệng, đã thốt ra một câu cũng nằm ngoài dự đoán của chính hắn. Hắn nói: “Anh Từ, anh có tin vào nhất kiến chung tình không?”

TOÀN VĂN HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-trai-cu>